

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Svandrlik_Miloslav-Krvavy_Bill_a_viola.PDB

PDB Name: Svandrlik_Miloslav-Krvavy_Bill_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2007
Modification Date: 7.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Krvavý Bill a Viola

1.

Hvězda diskotéky Běďa Ježák byl neskutečně unavený. Život se mu jevil jako směšný prelud, jehož hodnoty, jsou-li vůbec jaké, lze jen těžko vysledovat. Rocková hudba ho začínala nudit, právě tak jako obdivné chichotání patnáctiletých buchet. Tento způsob seberealizace mu přestával vyhovovat, a snad právě proto si lehl na kuchyňský gauč v botách. Což ovšem jeho sestru Marcelu donutilo k vřiskavým projevům nesouhlasu.

Marcela totiž byla vzorná dívka, snaživá studentka a svědomitá hospodyně. I když na druhé straně ji zase život ošidil o mnohé, co dívčí exteriér činí přitažlivým, atraktivním a vzrušujícím. Nepatřila právě k těm pocukrovaným buchtám, do nichž by se sličný mladík s chutí zakousl. Navíc mnohé důležité věci silně podcenila, a tak se, do značné míry vlastní vinou, zařadila do opovrhované čeledi slepic. Běďa by jí rád programově přehlížel, ale nebylo to možné. Umlčet Marcelu znamenalo dopustit se násilného činu, a Ježákovi byli až dosud docela slušná rodina. Včetně Běďy, který sice koketoval s celou řadou neřestí, ale prozatím žádnou nedovedl do konce. I s Marcelou se snažil vyjít pokud možno po dobrém, přestože soudil, že má nejnemožnější a nejpitomější sestru pod sluncem.

Marcela chodila do sociálně zdravotní školy, četla hodnotnou literaturu a poslouchala klasiky. Když otec Ježák vypnul televizor při pořadu Hudba z respira, považovala to za barbarský čin a útok proti své osobě. Jelikož v sobě měla ušlechtilé pedagogické sklony hraničící s misionářským zanícením, obracela se často k narušené duši svého otrlého bratra. "Měl by sis, Běďo, přečíst něco povznášejícího," říkala mu, kroutíc při tom očima jako na divadle, "aby tě to opravdu obohatilo. Poezie zjemňuje duši a činí člověka vnitřně krásným. Jestli chceš, přečtu ti nějaký úryvek!" Běďa nikdy nechtěl. Podobným nabídkám odolával tvrdošíjně a bez váhání. Poezii považoval za změkčilost, která se hodí pouze pro neduživé slečny za deštivého počasí. Také jeho vztah k vážné hudbě byl příkře odmítavý. Je vůbec možné, říkal si, aby byla nějaká skutečná hodnota v něčem, co se líbí Marcelle? V tom si báječně rozuměl s otcem Ježákem, který ovšem na rozdíl od syna byl vyznavačem tří nesesaditelných božstev: Františka Kmocha, Karla Vacka a Jaromíra Vejvody.

Ale zřejmě je načase představit celou Ježákovu rodinu. Není proč se lekat, nebude to dlouho trvat. Ježákovi se nijak nepřemnožili.

Na prvním místě je třeba jmenovat otce neboli tátu. Mohl by být vzpěračem, zápasníkem v aréně nebo barovým vyhazovačem. Po podobné kariéře však nikdy nebažil. Našel své životní poslání v poctivém řemesle zednickém, kterému se věnoval jako nějaké neřesti. Většinu večerů, soboty i neděle trávil na některém z nespočetných melouchů a vracel se z nich tak provokativně svěží, že máma začala žárlit. Podezírala ho z rafinovaných nevěr a jediné, co ji mátló, byly peněžní obnosy, které táta pravidelně přinášel. Otec Ježák přijímal všechny útoky proti své osobě s ledovým klidem, a jen když byly mimořádně razantní, uchyloval se k ukrivděnému úsměvu. Znal svou cenu nejen jako kvalifikovaného zedníka, ale i jako chlapa, po kterém se ženské otáčejí.

Máma byla zaměstnána v Pražských pečivárnách, kde balila perníčky polévané čokoládou. Táta ji sice říkal, aby zůstala doma, ale ona o tom nechtěla ani slyšet. V kuchyni by se prý ukousala nudou. Polidarová a Havráňková taky chodí, a potom: Marcela nevydělá ani halíř, přičemž musí vymetat divadla hudby, poetické vinárny, jakož i jiné pochybné podniky. Takhle alespoň pomáhá při domácích pracech, takže je jistá naděje, že docela nezpustne, ani když bude poslouchat Beethovena.

Marcela se nemohla zbavit pocitu, že se jí ustavičně křivdí. Ačkoliv byla prokazatelně nejhodnotnějším členem rodinného souručenství, nikdo to nebral na vědomí. Těžko to chápala. Snažila se důkladně působit na svého mírně zvlčilého sourozence, usilovala o jeho nápravu, ale nebyla oceněna jím, ale ani rodiči.

Přesto neumdlěla a nedala se otrávit. Z každé chvilkové deprese se vzchopila k nové iniciativě. Někdy se pokusila o navázání dialogu, což končívало pronikavým neúspěchem. Běďa by ochotněji diskutoval se žízalou než z vlastní sestrou.

Ani žalování nebylo ideální řešení, přestože do něj dívka vkládala značné množství emocí.

"Mamí! Tatí!" lkala, "Bedřich už zase hltá brakovou literaturu. Co z něho bude?"

Touto otázkou chtěla zřejmě vyprovokovat odpověď, že z Bědy vyroste recidivista, na jehož morálním profilu si smlsne autor černé kroniky.

Rodiče si to kupodivu nemysleli.

"Co by z něj bylo?" zavrčel obvykle táta. "Já jsem vyrost na rodokapsech, a ještě si na mě nikdo nestěžoval!"

Máma byla o něco obezřetnější. Brakovou literaturu zásadně dělila na slušnou a nestydatou. Měla dost staromódní názory a s oblibou vzpomínala na svou vlastní babičku, která na dědečka čekala plně čtyři roky, až se vrátí z italské fronty. Přitom měla řadu výhodných nabídek, například řidičeho učitele Patejdla.

Nestydatou brakovou literaturu přímo nesnášela a nepříčilo se jí vrazit dospívajícímu synovi pohavek, když si doplňoval nějaké poznatky z oblasti sexuálního života. Pro úplnost je však třeba dodat, že máma neuznávala ani nestydatou literaturu vysoké umělecké úrovně. Za její čtení několikrát zmydliła Marcelu, knihu vypůjčenou z Městské knihovny hodila do popelnice a o klasikovi pyšnicím se Nobelovou cenou prohlásila, že je to zvrhlé čuně, které by měli poslat do dolů.

Běďa brzy vystihl, kde je Marcelino znamenité místo, a začal se rafinovaně mstít. Troustil jakoby mimochodem poznámky, že viděl Marcelu líbat se v parku s nějakým dlouhovlasým\vousatým individuem, a to platilo nejen na mámu, ale i na tátu. Ten nesnášel dlouhovlasé mladíky, vousáče si přímo hnusil, ale když se tyto dvě okrasy mužského zevnějšku spojily v jeden celek, ztrácel táta soudnost. To jen zachrčel, odepnul řemen a seřezal Marcelu tak důkladně, že nějakou dobu po věčných hodnotách ani nevzdychla.

Tento způsob pomsty fungoval spolehlivě a dost dlouho. Pak se však na scéně objevil Bořivoj Králíček, slušný a uctivý chlapec, který se zejména mámě okamžitě zalíbil. Posléze i táta uznal, že je hoden toho, aby se o Marcelu se vši vážností ucházel.

Bořivoj Králíček sice Marcelu zaujal, ale nezapacifikoval. Běďa znovu pocítil, jak se do jeho citlivého těla zabodávají harpuny sestřina zájmu.

Tak tornu bylo i nyní, kdy se natáhl na gauč v botách. Táta byl na melouchu, máma na odpolední směně, a jediným svědkem zločinu se stala Marcela.

"Podívej, jak hluboko jsi klesl!" zavřeštěla. "Ale to je zcela zákonitě. Čteš stupidní literaturu, posloucháš podbíživou hudbu, tak co se dá od tebe očekávat? Jaké kulturní požadavky může splnit člověk, který se válí v bahně? Běďo, vzpamatuj se, vždyť jsi můj bratr!"

"Bohužel," zívla hvězda diskotéky, "ale osobně jsem na tom bez viny."

Marcele se zamžily oči. "Já to s tebou myslím dobře" zalkala, jenom nechci, abys zapadl mezi lidskou spodinu."

"Buď tak laskavá," požádal ji Běďa, "nech mě na pospas osudu a věnuj svou pozornost Bořivojovi Králíčkovi. Ten to třeba ocení. Ale taky je možné, že tě prokoukne. Jestli je jen částečně inteligentní, tak před tebou vezme nohy na ramena!"

"O něho strach mít nemusíš!" tvrdila Marcela. "Bořivoj má ušlechtilé zájmy a je kulturně na výši. Ale ty, můj bratr, jsi na nejlepším cestě udělat hanbu celé rodině! Kdybys měl jednou něco nekalého provést a skončit v rukou zákona, určitě bych si něco udělala!"

"Vážně?" otázal se s nadějí v hlase Běďa. "Můžu se na tvá slova spolehnout?"

"Přinejmenším bych se propadla hanbou," děla sestra opatrně, "a odstěhovala bych se někam daleko, kde by mě nikdo neznal!"

"Poslyš," řekl Běďa, "to není špatný nápad. Rozhodně by stálo za to ho tvůrčím způsobem rozpracovat. Mohu říct, drahá sestřičko, žeš mě poprvé v životě doopravdy inspirovala!"

Načež se obrátil na druhý bok a přestal sestru na nějakou dobu vnímat.

2.

Když se člověk rozhodne vydat se zcela promyšleně a s jasným záměrem na šikmou plochu, musí začít od garderoby. Běďa nad tím usilovně přemýšlel. Zašel se poradit s krejčím Tomáškem, který celé ulici brilantně přešíval zakoupenou konfekci tak, že by ji nikdo nerozeznal od apartních vzorů pařížských salónů. Nedošlo však k dohodě, Tomášek odmítl záplatovat a ocvokovat Běďovy džíny, a již při pouhé představě, že by se k něčemu podobnému snížil, se zachvěl odporem. "Šil jsem v nejlepším pražském podniku," pravil, "a troufl jsem si i na smokingy! Kdybych ze žárlivosti nepobodal vrchního střihače nůžkami, patřil bych dnes mezi středoevropskou krejčovskou elitu. Proto za mnou nechod' s požadavky, které hluboce urážejí můj umělecký vkus!"

Běďa vzdychl a odešel hledat jiné řešení. Věděl, že musí navázat kontakt s Čabanem. To bylo odporné individuum, které nemělo snadný přístup do žádné civilizované společnosti. Čaban svým vzezřením působil paniku a hrůzu, kamkoli vstoupil. Jeho pojetí módy bylo tak drsné, že přímo volalo po zatykači. Čaban byl také již čtyřikrát trestán, vesměs za obchodování s obuví pocházející z armádních zdrojů.

Prohlédl si Bědu od hlavy k patě a zahučel: "Za papouch a pět zelenejch tě voháknu, že před tebou vlastní máma zamkne barák!"

Čaban nikdy nemluvil do větru. Měl vzácný dar šokovat okolí tak vytříbeným nevkusem, až to začínalo být ne-li krásné, tedy přinejmenším zajímavé. Bez výčitek svědomí zprzil cokoli. Bělostným sochám nasprejoval nosy na červenou a na milence líbající se pod rozkvetlým jasmínem s gustem házel smrduté bombičky vlastní výroby.

Také na Běďově garderobě pracoval s citem. Jeho úhledné rifle důkladně nasmolil a polil několika preparáty, jejichž složení přísně utajoval. Pak k nim ševcovskou dratví přišil obledné záplaty z rozličných materiálů a dodal patřičné množství cvočků. Podobně naložil s Běďovou košilí, kterou obšil anglickými nápisy nejasného významu. Býval za to často odborníky kritizován, ale veškeré výpady odrážel povýšeným tvrzením, že jde o typický slang přistěhovalců z Portorika. Běďovi to bylo celkem jedno, a tak na nápis Travolta houpá bílé žížaly hleděl s nýmým obdivem.

Nepochyboval, že jeho vylepšený oděv silně zapůsobí na široké okolí. Tím spíš, že mu Čaban Přidal omšelou obuv s trásněmi a několika zahraničními inzeráty na chrástíka pro kojence.

Smluvený obnos za Čabanovu službu sice nebyl malý, ale začínající desperát nemůže na nějakou tu korunu koukat. Start bývá často tím nejdůležitějším momentem akce, a rozhodneme-li se ze závažných důvodů vstoupit na šikmou

plochu, musíme být patřičně vyzbrojeni.

Garderoba ovšem není zdaleka všechno. Běďa cítil, že by se k Čabanovým výrobkům báječně hodily vlasy splývající po osmahlé šíji až kamsi mezi lopatky, a právě tak výhružně naježený plnovous.

O těchto úpravách zevnějšku se však prozatím nedalo seriózně uvažovat, protože táta podobnou módu neuznával.

"Plnovous má právo nosit akorát Vrchlický a nadlesní!" říkal hlasem, jenž nesnášel odpor. "Všichni ostatní jsou u mne osoby práce se štítlíci! Kdyby si Běďa nechal něco podobného narůst, tak ho k holiči donesu v zubech!"

O tom se bohužel nedalo pochybovat. Táta nepatřil k vyloženým tyranům, ale některé jeho názory bylo třeba brát na vědomí.

Ostatně rodina se ještě nevyjádřila k novinkám v Běďově odívání. Dalo se sotva očekávat, že je přejde mlčky, nebo dokonce s pochopením.

První zareagovala pochopitelně Marcela.

"Chuligán!" zaječela, seč jí hlasivky stačily. "Mamí, tatí, jen se na něj podívejte! Neříkala jsem to? Až se ve Večerní Praze dočtete, že vytrhl prodavače z ruky igelitový pytlík s tržbou, tak si na mě vzpomenete!"

Táta odložil noviny, bedlivě si Bědu prohlédl, a potom zavrčel: "Co se mne týče, já bych v tom nešel ani míchat maltu! No ale, to je jeho věc! Hlavně když nenosí vlasy jako rusalka a neděsí lidi plnovousem!"

Načež se zvedl, sbalil si zednické nádobíčko a odešel jako vždycky na melouch.

Matka Ježáková byla obezřetnější. Čabanova móda ji rozhodně neuchvátila. Chtěla Bědův oděv vydat na pospas plamenům, ale syn jí úspěšně unikal. Když se vyčerpal jeho stíháním, začala lomit rukama.

"Brzy nám synáček začíná, brzy," meditovala ukrivděně. "Člověk dělá jako šroub, starostmi neví, kde mu hlava stojí, myslí jenom na jeho dobro, a on se mu takhle odvděčí! Bude chodit po ulicích oblečený jako šašek, pro smích všem slušným lidem!"

"Kdyby jenom šašek!" popichovala Marcela. "To by bylo to nejmenší, Ale co bude dál? Tímhle to jenom začíná! Ted' vypadá jako bandita, a od toho je jenom krůček k tomu, aby se jím stal doopravdy! Už k tomu příliš neschází, naučí se pít alkohol a začne vytloukat nejhorší špeluňky! Stane se z něj výtržník, když ne vrah! A mne Bořivoj nechá, protože kdo by chtěl mít něco společného s takovou rodinou!"

To ovšem neměla říkat.

"S jakou rodinou?" rozkřikla se matka Ježáková. "Co máš, ty capouchu jeden, proti naší rodině? Nikdo z nás, zaplaťpámbů, ještě nic neukrad', tak se do rodiny moc nenavázej! Stejně nás stojí jenom peníze a bůhví, jestli z toho kdy něco kloudného pojde! Tady Běďa sice taky za mnoho nestojí, ale aspoň vydělává!"

Na to se Marcela hořce rozplakala a sténala, že ji doma nikdo nemá rád, rodiče nechápou její složitou duši a cynický bratr usiluje o další destabilizaci vzájemných vztahů.

Máma houkla, že na Marcelinu složitou duši kašle, a rezolutně vyzvala dceru, aby šla umýt nádobí. Té pak nezbývalo nic jiného, než urychleně spolknout slzy a s hadrem v ruce se odebrat k dřezu.

Běďa tím vlastně triumfoval. Mámina bojovnost už pohasla a hlavní aktér nesváru byl zneškodněn. Debata o Čabanově módě skončila a její pokračování zůstalo zatím v nedohlednu.

3.

Pak do toho přišel malér s paní Zahradníčkovou, což byla kyprá odbarvená blondýna s ohnivým pohledem a nevalnou pověstí. Její manžel byl lodním kuchařem na mnohotonážním plavidle, dovážejícím k nám jižní ovoce, a dáma nedovedla zvládnout svůj přirozený temperament. Řešila to zejména vypůjčováním cizích manželů a nezdídka se tím dostávala do konfliktu s jejich zákonitými družkami. V případě táty Ježáka to ani jinak nemohlo dopadnout.

Matka Ježáková, jak už bylo řečeno, měla na vztahy mezi mužem a ženou zastaralé názory. Proto také vyváděla jako tajfun.

Začala tím, že přetáhla tátu jeho vlastní vodováhou a velice nepěkně ho pojmenovala. Dokonce několikrát. Potom delší dobu brečela a vzlykala, že si tátu kdy brala, když se o ni ucházel Mojmír Mazanec, ladič pian. Jako slepec by určitě o Zahradníčkovou ani pohledem nezavadil!

Táta se snažil mámu konejšit, mumlal, že to bylo takové chvilkové pomatení smyslu, ale vysloužil si jen to, že mu přistála na hlavě forma na bábovku. Také se dočkal dalšího nepěkného, i když výstižného pojmenování.

Nakonec máma vyrazila do ulic s úmyslem ztrestat vilnou ženštinu, která se pokusila rozvrátit spořádanou a harmonickou rodinu. Jenomže hněv není dobrým rádcem a zlostné oko nedokáže rozeznat všechny potřebné detaily. Máma omylem inzultovala sboristku Hudebního divadla v Karlíně, která sice byla rovněž blondýna, ale sváděla úplně jiný typ mužů, než byl ten' k němuž patřil táta Ježák. Tím se situace ještě zkomplikovala. Máma sice uznala, že nabančila té nepravé, ale nehodlala se ani omluvit, tvrdila, že všechny odbarvené blondýny jsou na jedno brdo, a tudíž jim není co věřit.

V rodině Ježákových nastala dusná atmosféra, kterou se Marcela pokusila zneužít. Vzrušeně šeptala Běďovi, že je třeba nějak se s tou tragickou situací vyrovnat.

"Táta je zhýralec," bědovala, "a mámu odsoudí pro těžké ublížení na těle do žaláře, možná na celou řadu let. Měli bychom tedy alespoň my dva držet pohromadě!"

"Drahá ségro," odvětil Běďa, "mne ze svých plánů laskavě vynech! Zbytečně bych tě zatáhl do smrdutého bahna podsvětí. A krom toho se mi zdá, že pod okny píská Len úhledný chlapec Bořivoj Králíček!"

4.

Jednoho krásného dne si zapomněla Marcela na stole kožené desky, což bylo natolik lákavé, že Běďa nedovedl odolat. Otevřel je a vytáhl dotazník, vyplněný úhledným dívčím písmem. Marcela se přihlašovala jako zdravotnice na nějaký dětský tábor. K přihlášce byl přiložen obšírný a velice zajímavý životopis. Vyplývalo z něj, že existuje-li vůbec někde na světě dokonalá žena, je to bez konkurence Marcela. Není se také čemu divit, neboť dělnická rodina, v níž vyrostla, jí

poskytla ty nejlepší podmínky k progresivnímu růstu. Otec je sloupem našeho stavebnictví a bez matky by naše cukrárny zely prázdnotou. Také bratr se zapojuje do socialistické výstavby na jednom z klíčových pracovišť. A tak dále.

Kdyby ten životopis četl Karel Marx, musel by zblednout závistí a považovat se za pravicového sociálního demokrata. Tento oslavný dokument nemohl nechat Bědu chladným. Plně sdílel názory těch, kteří tvrdí, že se skutečnost nemá lakovat narůžovo. Proto Marcelin životopis s opovrhlivým úsměvem na rtech zmuchlal a štítivě jej vhodil do truhlíku. Potom vyňal ze stolu čistou čtvrtku a s gusem napsal:

"Jmenuji se Marcela Ježáková. Je mi sedmáct let a jsem od narození slabomyslná. Známí o mně říkají, že jsem královna slepic. Jak jsem se mohla dostat na výběrovou školu, je učiněnou záhadou nejen pro mne, ale i pro celé moje okolí. Mám rovněž silně narušený charakter, což se projevuje zejména tím, že špicluju a donáším. K práci s dětmi se hodím asi tak, jako rynglová povidla na vyleštěné parkety."

Hanopis zasunul Běda do desek a ty položil na původní místo. Nic netušící Marcela je odnesla na místo určení, čímž si později připravila i na ni nevídaný hysterický záchvat.

Den nato totiž vyváděla tak, že rodiče z obav o její zdraví spolu zase začali mluvit.

"Tohle není samo sebou," tvrdila máma, "ta holka něco špatného snědla! Přesně tohle dělala moje kamarádka Lída, když jí čtyřletý synovec nasypal do guláše jed proti potkanům."

Táta byl jiného názoru.

"Je v tom," konstatoval ponuře. "Jako by člověk neměl i bez ní dost starostí! No, co se dá dělat. Zítra dojdou ke Králíkovým a Bořivoj si ji bude muset vzít. Jsou sice oba ještě mladí, ale když si nedali pozor..."

Po těchto rozšafných tátových slovech dostala Marcela nový, ještě intenzivnější a propracovanější hysterický záchvat. Teprve po značné době se z jejího nesouvislého štkání zcela vyčerpaní rodiče dozvěděli pravdu o podvrženém životopisu.

Máma se zatvářila pohoršeně.

"Pěkně to s námi dopadá!" pokývala hlavou. "Otec je nesvědomitý holkař, z kluka roste uličník a gauner, a co bude z té bláznivé holky, to si už vůbec netroufám pomyslet!"

Takže odpoledne skončilo dalším, v pořadí již třetím hysterickým záchvatem ukřivděné Marcely.

5.

Sboristka Hudebního divadla v Karlíně, kterou matka Ježáková v silném pohnutí smyslu inzultovala, měla vyražený zub, natržený ušní lalůček a škrábanec na labutí šíji. Navíc musela vyslechnout řadu invektiv, k nimž nezavdala ani tu nejmenší příčinu. Přesto máma odmítla bavit se s ní jinde než u soudu. Podle toho to také vypadalo. Máma nedokázala zvládnout své pomstychtivé choutky a temné vášně ani v soudní síni. Zatímco sboristka tiše štkala a předkládala státním orgánům rozličné zdravotní vysvědčení, její odpůrkyně ji málem napadla znovu. Připustila sice, že hodlala inzultovat zcela jinou dámu, ale ničeho nelitovala. "Jen se podívejte!" vyzývala soudce. "Jaký rozdíl je mezi ní a Zahradníčkovou? Myslíte, že tahle fuchtle nesvádí chlapy?"

Matka Ježáková si tím pochopitelně nepomohla. Byla odsouzena k čtyřměsíčnímu odnětí svobody podmíněčně a k značnému finančnímu postihu ve prospěch postižené. To by jí ani tak nevadilo, jako slova, která použil obhájce ve snaze jí pomoci.

"Tato pracující a pracovitá žena," pravil, "nedovede vzhledem ke své snížené inteligenci rozlišovat důležité okolnosti."

Tu sníženou inteligenci nedokázala máma překousnout. Vrátila se domů v tak příšerném rozpoložení, že se i mohutný táta zcvrkl a schoukl se v koutě, čekaje na pohromu. Plným právem.

Máma roznesla na kopytech paní Zahradníčkovou, sboristku z operety, tátu, ale i snaživého obhájce, který měl veliké štěstí, že byl v té době na neznámém místě.

"Tohle si musí slušná ženská nechat líbit!" zlobila se máma a pobíhala po bytě. "Manžel jí zahýbá s nestydatou rajdou a jí málem zavřou do šatlavy. A kdyby jenom to! Víte, co ze mne udělali? Debila! Člověka se sníženou inteligencí! Cožpak tohle si necháš líbit?"

Otázka patřila tátovi, ale ten seděl na židli se sklopenou hlavou a koukal jako dvacet vteřin před popravou.

"A co vy, dětičky, říkáte tomu," obrátila se máma na vyjevené sourozence, "že máte debilní maminku? Klidně to můžete napsat do nějakého životopisu!"

Protože to doma nevypadalo na brzké uklidnění a normalizaci situace, loudal se Běda nenápadně ke dveřím. Ve chvíli, kdy máma s rukama nad hlavou již nejméně podesáté lkala nad svou sníženou inteligencí, se mu konečně podařilo vypadnout.

6.

Před domem Běda potkal Frantu Noháčka a Jindru Nademlejských, uhrovitě mladíky bez viditelné pečeti osobnosti.

Oba bydleli v téže ulici a Marcela je řadila do čeledi mimořádně nebezpečných zločinců. Zejména od chvíle, kdy ji vypustili kolo. Fakt je ten, že kdysi chodili s partou Vildy Ufňuce. To byl kluk, od kterého se hodně čekalo. Dlouhé vlasy, svůdný knírek, cynický úsměv a pronikavý pohled. Vyložený typ vůdce. Nebýt toho, že vjel v podnapilém stavu vypůjčeným vozidlem do luxusní pražské drogerie, mohl to se svou partou někam dotáhnout. Dodnes si všichni vyprávějí, jaká to tenkrát byla ohromná legrace. Prodáváči naskakovali do šuplat a křičeli na Vildu, že je inventura, ale Vilda nedbal a zastavil se až ve skladu o pytle s chlorovým vápnem.

Později byl převychováván v několika k tomu určených ústavech, ale vyhlídky na úspěch se jevily jako zcela nepatrné. Ufňucova parta se rozpadla dříve, než se mohla proslavit. Pepík Šejblo šel na vojnu až někam k Liptovskému Mikuláši, Honza Vrkoč se přestěhoval do Starého Plzně a Tonda Velebil se oženil se salátkou v rybárně. Franta Noháček a Jindra Nademlejský osířeli. Poflakovali se po ulicích, čučeli do výkladních skříní, které se neodvažovali vyloupit, a neměli ani nejmenší představu, jak naloží se zbytkem svého života.

"Čau," hýkl Franta. "Kam směřují tvé kroky?"

Také Jindra upřel na Bědu tázavý pohled. Nudil se natolik, že ho zajímalo úplně všechno.

"Jen tak," odvětil Běda značně neurčitě a v duchu uvažoval, má-li se na okamžik zastavit a poklábosit s tak nevýznamnými osobami. Sám v ulici a blízkém okolí přece jen něco znamenal. Kluci ho respektovali a buchty z diskotéky U ledňáčka se netajily vřelými sympatiemi, které hraničily se zbožňováním.

"Hele," zamrkal Jindra. "Ještě to táta váli se Zahradnicí?"

"No a?"

"Nic, nic. Jenom, že je to extra zboží. Jednička!"

"Táta by taky žádný odpad nebral!"

"Ty seš po něm, co?" uculil se Franta. "Monika Šulcová se prej kvůli tobě trávila!"

"Blbost," zamračil se Běda. "Simulovala sebevraždu kvůli kuli z matiky."

"My víme svoje," trval na svém Franta, "a máme spolehlivý hlášky. Ilona Rouhalová prej bude Moniku co nevidět následovat."

"Neznám," řekl Běda. "Jestli se mi něco doopravdy plete, tak to jsou buchty z diskotéky."

"Měl bys na nás nějaké přehrát," nabízel se Jindra, "aby tě to nakonec nezmožilo."

"Seš sice formát," připustil Franta, "ale chtělo by to občas trochu čerstvého vzduchu. Co bys říkal takovému prima čundru?"

"V sobotu," doplnil ho Jindra. "Máme velkej stan a nafukovací matračky."

Běda nebyl tou myšlenkou nijak nadšený, ale nezavrhł ji. Napadlo ho, že by měl konečně kde uplatnit model Čabanova salonu.

"Ale jo!" řekl posléze, aniž tušil, že nastává závažný přelom v jeho dosud klidném životě.

7.

"Přerostl nám přes hlavu, synáček," konstatovala celkem vlažně matka Ježáková. "Ale mě už je všechno jedno. Koneckonců, jsem osoba se sníženou inteligencí a kdo ví, jestli mě nenecháte zbavit svéprávnosti."

"Trepink je zdravá věc," zastal se Bědy táta, "a pobyt v přírodě ještě nikomu neuškodil. Já jsem taky v mládí trempoval a naučil jsem se tam mnohým užitečným věcem!"

"Především chození za ženskými!" zaútočila máma. "Jen si nemysli, že nevím, co všechno se v těch vašich povedených partách a osadách dělo!"

A už byli zase v sobě.

Potom přišla za Bědou Marcela. Tvářila se jako misionář, kterého Papuánci u řeky Fly přivazují k mučednickému kůlu.

"Bědo," zašeptala, "vždyť ty jsi v jádru dobrý chlapec! Máš i jisté schopnosti. Ale braková literatura a špatní kamarádi tě dostali na scestí. Chtěla bych ti nějak pomoci!"

"To můžeš," odvětil vlídně bratr. "Na džínách se mi odchlípla ta fungl nová záplata. Vezmi jehlu a dokaž, že ti domácí práce nejsou cizí!"

"Nebudu podporovat chuligánský nevкус!" vyprskla Marcela, ale vzápětí se zatvářila mírně, ba pokorně.

"Bedřichu," sténala, "nekaž mi život! Za rok budu dělat maturitu a jestli něco provedeš, tak se povezu s tebou. Každý si řekne, že jsem sestra deklasovaného živla a bude pro mne těžké najít slušné místo. Chceš snad, abych nevinně trpěla pro tvoje nekalé spády?"

V té chvíli bylo Bědovi náramně dobře.

"To se ví, že chci," přikývl radostně. "A jestliže ti budu moct opravdu uškodit, tak to udělám s největší rozkoší. Pokud to bude záležet na mně, nenechají tě ani umývat v bufetu nádobí."

Zasnil se a pokračoval: "My totiž s několika drsnými chlapci připravujeme veliké věci. Exploze zločinu je přede dveřmi. Až to praskne, vyskočíš samou hanbou z okna!"

"Bedřichu, prosím tě," zahřežkovala. "Nedej se zlákat k nepředloženým činům! Uvědom si, že máš celý život před sebou!"

Ale Bědu už to přestalo bavit.

"Dej si odchod," řekl velitelským tónem, "a tomu svému Králíčkovi vyříd', ať svou chatrnou kostru nevystavuje příliš před hlaveň mého koltu!"

Marcela se bojácně zatetelila a vratkým, mátožným krokem odešla.

Běda se téměř ďábelsky zachechtal a spokojen se svým výkonem, otevřel noční stolec. Vyňal odtud velikou papírovou krabici. Otevřel ji a z jejího nitra vytáhl pečlivě srolovanou celtu. Rozbalil ji a v ruce mu zůstalo kožené pouzdro. Otevřel je a zařval vzteky.

Místo pozoruhodné detektivky, kterou sem ukryl, hleděl na sličnou knížku moderní poezie. O původci záměny nemohlo být nejmenších pochyb!

1.

V sobotu odpoledne se sešla trojice odhodlaných mladých mužů, aby vyrazila do lůna drsné přírody. Pochopitelně ne pěšky. S dálkoplasy, nebo dokonce s železnými muži nechtěli mít tito dobrodruzi nic společného. Vysilovat se ještě před cílem, nebo dokonce samo vysílení považovat za konečný efekt, hodnotili jako krajně pošetilé. Proto si dali spicha na nádraží. Franta s Jindrou sice odborně pohovořili o možnostech přesunout se na venkov v odcizeném bouráku, ale toto laškování na zločinecké téma nebylo možné brát vážně. Smutné zkušenosti legendárního Vildy Ufňuce odebraly chlapcům podstatnou část zdravého sebevědomí.

Běďa také jediným pohledem zjistil, že oba přišli dost nalehko. Bylo zřejmé, že u sebe mají spíše skládací bakelitový holubník nebo parolod, než stan s nafukovací matrací.

"Jedeme pod širák," vysvětloval Franta pohotově, "protože správnému čundrákovi se jakékoli přístřeší hnusí. Budeme spát v roští, přikryjeme se hvězdnatou oblohou a popijeme chladné vody z potůčku."

"S vodou se jdi vycpat!" poradil mu Jindra. "Je znečištěná civilizačním odpadem a tím nepoživatelná. Což ovšem není žádná tragédie, protože všechny hospody na Sázavě čepují Velkopopovického kozla."

"No dobrá," souhlasil Franta. "Ale v roští spát budeme." "To teda na beton," přikývl Jindra. "Takhle vymustrovaný by nás stejně nikdo do baráku nepustil!"

Což nebylo ani v nejmenším přehnané. Všichni tři adepti se snažili zapůsobit svým vzezřením co nejmohutněji. To nebývá snadné, protože lid, hrnouch se do lesů, se vyznačuje značnou fantazií a na téma odívání rád improvizuje. Znalci našich rekreačních oblastí hned tak z něčeho šok nedostanou.

Přesto proniknutí tří nových postav na trampskou scénu nezůstalo zcela bez povšimnutí. Leckdo z početného davu cestujících se pousmál, nespokojeně zachrčel, nebo si i odplivl. Čabanova móda sice obecnost nepoložila na lopatky, ale nezapadla do šedi všednosti a nenápadnosti. Franta s Jindrou se sice rovněž snažili, ale Čaban je jen jeden, stejně jako Dior nebo jiní velmistři odívání.

Na nádraží se shromáždily miliardy lidí a všichni hodlali podniknout výlet na Sázavu. Bylo to nechutné. Kdyby alespoň polovina z těch hemžících se a vzrušeně hlučících lidíček zůstala doma, cestovalo by se daleko příjemněji a na úrovni.

"Lidé jsou jako myš," pomyslel si Běďa znechuceně, "a je s nimi těžká domluva. Tihle všichni se budou snažit vecpat se do vagonů!"

Ale nemohl proti tomu nic podniknout, ačkoli kolt ti pasu mu začínal podezřele těžknout. Nádraží ovšem není vhodný objekt pro vyvolávání konfliktů.

Krátce na to přifířel vlak a měl samozřejmě o několik vagonů méně, než bylo potřeba. Nastala krutá a nesmlouvavá bitva o místa. Silní mužové vyrazili vpřed a na nikoho nebrali ohled. Takový je zákon divočiny.

Ti, kteří budou za několik hodin pět při kytarách sentimentální písni o kovbojských láskách, nyní ani v nejmenším nedbali na lkaní dítek, vyděšené pohledy žen a sípání starců. Teď ještě nebyl na city čas.

"Chlapci, jdeme na to!" vykřikl bujaře Franta. "Nepřátel se nelekejte a na množství nehleďte!"

Budoucí psanci zaútočili. Vrhli se vpřed a díky dobré fyzické kondici urvali místa sice ne nejvyšší kvality, ale přece jen k sezení.

Záhy nebylo ve voze k hnutí. Trojlístek vyděděnců si lebedil na lavici, ale ti, kteří nebyli dost rychlí a průbojní, se teď tísnili v uličkách, loupali po sobě nenávistně očima, šlapali si po nohou a nadávali si.

"Kopete mě do holeně, vy nemešlo!"

"Když se vám to nelíbí, jezděte na čundr taxíkem!" "Nerýpejte mě do žeber, nebo s vámi vyběhnu!"

"To bych rád věděl kudy!"

"Lidi, já mám nohu nadranc!" "Já nemůžu dýchat!"

"Kdo vás k tomu nutí?"

"Tohle je nějaká úroveň cestování? Měli byste vidět, jak to vypadá v Japonsku!"

"Človče, nemluvte o Japonsku! Vy s tím ksichtem jste se nemohl dostat dál než do Pelhřimova!"

Popuzené výkřiky a invektivy dosvědčovaly známou pravdu, že Čechové jsou národ nesporný, ale těm, kteří si vybojovali místo k sezení, to příliš nevadilo. Mnozí se naopak tvářili velice spokojeně a bavili se na účet strádajících.

Běďa se cítil náramně, ale nikoliv dlouho. Brzy se před něj posunula tlustá čtyřicátnice v kraťasech a s batohem, ve kterém mohlo být docela klidně sloní mládě. Dáma nevraživě loupala očima po okolí, přešlapovala z nohy na nohu, funěla jako po výstupu na rozhlednu a opírala se o Bědu koleno. Co koleno - to buchar. Běďa cítil, že ho ta ženská co nevidět rozdrťí jako ořechovou skořápku. Chvilu to vydržel, ale potom nenuceně vstal a pustil ji sednout.

"No ne!" vyprskl Franta a šťouchl do Jindry. "Podívej na Beďara! To je džentlmen jako vystřižený ze společenský literatury!"

Běďa na něj pohlédl s opovržením. "Až budeš mít sto padesát kilogramů živé váhy," procedil mezi zuby, "taky budeš rád, když tě soucitný a vychovaný chlapec pustí sednout!"

Ale sotva domluvil, vymrštila se plnotučná dáma ze sedadla, jako by ji do sedací partie uštkl škorpión.

"Kdo má sto padesát kilo, vy sprostáku?" zaječela tak bezvadně, že řada cestujících zapomněla, že naše vlaky jezdí již na elektrický pohon. "Ještě před šesti lety jsem byla přebornicí v umělecké gymnastice! Ta dnešní mládež - to je smečka nevycválaných hulvátů!"

"Taky dobrý," pochválil ji Jindra. "Mám dojem, Beďare, že tvé místo opět zeje prázdnotou!"

A zelo.

2.

Když Běďa, Franta a Jindra vystoupili z vlaku, producovalo se slunce vysoko na obloze a svým nekompromisním žářem spalovalo vše, co bylo slabé, neodolné, rozmazlené a neduživé. Rozpálený vzduch se tetelil jako huspenina a varoval svou tropickou vůní před možnými následky.

"Pane jo!" zalpal po dechu Franta. "Republika Mali hadr!"

"Správně pařák!" souhlasil Jindra. "Popovický kozlíci do nás budou skákat jako klokani!"

Běďa neřikal nic, protože vydáváním sil na komentování tak nesporné věci považoval za zpozdilost. Ale pak se stalo něco, co dokonce vzpružilo jeho smysly.

Z chumlu lidí, rozcházejících se na všechny strany, se totiž vynořila Perla Posázaví. Skvostná, urostlá, opálená a usměvavá. Po jejím boku ovšem nekráčel Sandokan, ale vetřák stařec s mrzutě protáhlým obličejem. Kmet neměl daleko do padesátky a kdo ví, jestli už nenačal šestý křížek.

Běďa cítil, kterak se jeho dech nápadně zrychluje. Neboť Perla zářila jasněji než slunce na obloze a svým sebevědomým pohledem kdekomu zvěstovala, že nemá nic společného s davem kvokajících slepic a nepřeje si být zařazena ani do kategorie chutných, do zlatova vypečených buchet. Byla to nádherná, netuctová kočka, jejíž ochočení nebývá nikdy snadnou záležitostí.

Stařec se zastavil, rozhlédl se kolem a učinil teatrální gesto: "Pohled' na tu překrásnou lesní přírodu, dítě!" děl pohnutým hlasem. "Nebe je modré a slunce hýří zlatými paprsky!"

"Je hic!" zahučel Jindra Nademlejnský. "Jestli hodně rychle do sebe nekopnu jednu tvrdou, tak se udusím jako candát na Sahaře!"

"Podívej, co lidi se jde rekreovat," pokračoval kmet. "Všechny sem láká slunce, voda, vzduch. A to je dobře, děvče, protože to jsou ti praví nositelé pevného zdraví!"

Perla se souhlasně usmívala, jako by dědek neplácal omšelé banality, ale hýřil kdovíjakými objevnými poznatky. Běďa cítil, že by na téma "letní příroda" dovedl pohovořit daleko poutavěji a zajímavěji, ale nebylo mu to dopřáno.

"Pivíště je vlevo," upozornil Franta Noháček své druhy, "v údolí je kiosek, kde dostanete leda teplou kofolu."

Nedalo se nic dělat. Běďa ještě jednou toužebně pohlédl na krásnou dívku, štrádající si to po boku mnohamluvného děda do údolí, a pak zamířil za kluky ušlapanou stezkou k hospodě. Přesto nebyl viditelně ve své kůži.

"Co se tváříš, jako by ti vjel tejrák na malíček?" otázal se Jindra. "Jsme za branama ráje!"

"Ty sis nevším?" zahučel smutně Běďa. "To byla holka, která vydala za dvacet diskotékových buchet. Takovej kus už jsem neviděl hodně dlouho!"

"Seš po tátovi," zachechtal se Franta. "To je dědičná choroba, s tím se nedá nic dělat. Já jsem zase zdědil ploché nohy a velký uši."

"To je lepší bejt na ženský," soudil Jindra, "protože z plochejch nohou není žádný užitek."

"Ze ženskejch taky ne," tvrdil Franta. "Ty tě akorát nabádaj, abys byl čistotnej a nechlastal."

"Není ženská jako ženská," soudil Běďa, "a tahleta rozhodně stála za vizitu. Něco takovýho nepotkáš tak často jako stonožku nebo vodního šneka!"

"Ať byla jaká byla," culil se Jindra, "je fuč a nás čekají žitky daleko příjemnější. Pivo má totiž tu výhodu, že si o nemusíš namloutvat, ale pingl ti ho přinese až na stůl!" Což byla nesporně pravda.

Stanuli před hospodou, jejímiž otevřenými okny zazníval ven utěšený hlahol. Ale museli vyřidit ještě jednu důležitou, ba zcela zásadní věc.

"Aby bylo jasno," obrátil se na Bědu Franta. "Tady nemůžeme vypadat jako vykulení bohouskové. Musíme mít úroveň. Takže já nejsem Franta, ale Ferry. Tohle není Jindra, nýbrž Jim."

"Ale jo!" souhlasil Běďa, "když vám to vyhovuje..."

"A jak se chceš jmenovat ty?" otázal se Franta, vlastně Ferry.

"Třeba svatej Václav," pravil Běďa, neboť mínil udělat vtip.

Ale kámoši se nesmáli. Naopak. Zírali jako pořadatelé reprezentačního plesu, na nějž se vloudil opilec ve spodním prádle.

"Na blbiny teď nejsme zvědaví," houkl Ferry. "Něco ze sebe vysyp, ale ať to má vejšku!"

Běďa usilovně přemítal, ale nic kloudného ho nenapadlo. "Kvůli tobě tady neuschneme žízni," rozhodl konečně Jim.

"Když nemáš fantazii, musíš se podřítit! Budeme ti říkat Bill a šmytec!"

Běďovi to bylo koneckonců jedno.

3.

Lokál měl do útulné hospůdky dost daleko. Byla to spíš taková ratejna přeplněná stoly, židlemi a lidmi. Tři upocení číšníci roznášeli nedotočené püllitry a dávali pozor, aby jim některý z konzumentů nevzal roha.

Běďa se příliš nebavil.

Nebyl proti pivu nijak zaujatý, ale tahle atmosféra mu nevyhovovala. Zatímco Jim a Ferry byli v sedmém nebi, Bill začínal silně závidět těm, kteří zamířili k řece a teď se opalují na jejím břehu. "Kvůli pivu jsem se nemusel trmácel narvaným vlakem," hartusil v duchu, "ale mohl jsem se posadit U labutě nebo U dvou koček."

Kámoši si jeho zasmušilost vysvětlovali po svém.

"Je tvrdej do té kočky," konstatoval Ferry, "která teď někde v útulný chatce laškuje se svým obstarožním milencem."

"Blbost!" dal se vyprovokovat Bill. "To byl její dědeček. Nebo možná strejček."

"Taky to moh' bejt starší brácha z prvního manželství," hádal Jim, "ale spíš to byl milenec. Dneska holky nejdou po krásný figuře, ale letěj na prachy. Takovej dědek je v balíku, že se ti o tom ani nesní. Má vilu, chatu, fáro..."

"A proč přijeli vlakem?" zeptal se Bill.

"Protože mu sebrali řidičák," vysvětlil ochotně Ferry, "bud' pro opilství, nebo protože je přestárlej a nerozezná silnici od pšeničného lánu."

"Už mu zbyla jenom ta zvrhlá vášeň pro mladý holky," doplnil ho Jim, "a tu si bude pěstovat, dokud se udrží na nohou!"

Billa takové řeči silně nebavily, ale snažil se nedat to najevo. Kdyby se neovládl a vybublal, měl by krasavici s neduživým milencem na talíři ještě za tři neděle. Díky své rozvaze dosáhl posléze toho, že Ferry a Jim přešli na téma jim daleko bližší a začali se hádat, jestli je chutnější Velkopopovický kozel nebo plzeňský Prazdroj.

Debata probíhala dost bojovně a Bill se začínal obávat, že dojde ke konfliktu. Naštěstí se na scéně objevil v pravou chvíli obětní beránek.

"Vsaď se," vypnul náhle Ferry svůj nijak imponující hrudník, "že támhle tomu revizorovi účtů vypiju pivo!" A ukázal ke stolu na druhé straně lokálu. Seděl tam hubený brýlatý blondýn s ještě hubenější a brýlatější brunetou.

Jim pokrčil rameny, protože takový výkon nepovažoval za nic světoborného. Ani Bill ten podivný záměr nekomentoval.

Ferry se přesto bojovně zvedl a jistým krokem nebezpečného muže vyrazil k oběma obrýlencům. Přistoupil ke stolu, nenuceně uchopil blondýnovo pivo a naráz ho vypil. Blondýn se chápavě usmál, řekl brunetě "pardon" a pak už se děly nesmírně zajímavé věci. Jakási tajemná síla zvedla Ferryho ze země a piják cizích piv poletoval vzduchem jako vodní vážka. Lišil se od ní pouze tím, že svůj dočasný stav nijak zvlášť nevychutnával a mezi jednotlivými fázemi letu kvičel jako vepř, zasažený palicí nešikovného řezníka. Když konečně dopadl na zem, tvářil se, jako by ho maminka právě probudila do školy. Blondýn se nad ním sklonil, usmál se ještě vlídněji než před zahájením akce a řekl takovým zvláštním sametovým hlasem: "Pokud máte, mladý muži, zájem o některé chvaty, obraťte se s důvěrou na nás judistický oddíl!" Načež si poručil další pivo, které tentokrát vypil sám.

Bill a Jim se na kámošův debakl dívali s nádechem tiché hrůzy. Rozhodně si však gratulovali, že na ten idiotský nápad s pitím cizího piva nepřišli sami.

Ferry se odplížil zpátky ke stolu, na němž měl tácek s pěti čárkami, a počal kout pikle. "Když si ho vypůjčíme tři, nebude moct nic dělat," tvrdil, "a naše pomsta bude sladká."

"Tobě bylo u toho stropu nějak moc dobře," ušklíbl se Jim, "ale já svou kůži riskovat nechci! Kromě toho není mým zvykem napadat někoho před setměním!"

"A ty, Bille?" zeptal se Ferry.

"Já jsme spíš na ženský," řekl Bill, "a brejlatá mě nezajímá."

"Jste zkrátka oba mizerní, zbabělí kojoti," ulevil si Ferry, ale v jeho hlase se objevilo méně nenávisti, než by se dalo očekávat. Zřejmě nebyl tak úplně proti tomu nechat toho brýlatého skunka kvačit jeho cestou. Číšník přinášel další nedotočené püllitry.

4.

Nastal tichý, letní večer. Takový, o jakých se zpívá v táhlých, lkavých písních, a které dojímaly naše dědečky podstatně víc než nás. Ale i diskotéková generace si ráda zateskní, má-li k tomu příležitost.

Část výletníků odjela zpátky do Prahy, někteří rozbili stan u řeky a jiní zůstali v pohodlných chatách s veškerým příslušenstvím.

Trojlístek dobrodruhů zaplatil svá piva a vyšel ven z hospody. Nebyla ještě úplná tma, ale na nebi se začaly objevovat první hvězdy. Bílé skály nad velkou peřejí neztichly, ale rozeřvaly se jako nepřítel. Stovky nadaných kytaristů a ctižádostivých pěvců zahájily koncert, který byl popřením všech uměleckých hodnot.

Také Jim, který kdysi ve čtvrté třídě zpíval před samotným okresním školním inspektorem lidový song Já mám koně, vraný koně, se nyní na svou jedničku z hudební výchovy rozpomněl. Nadechl se a začal vřeštět

"Když nad sebou mám

hvězdnaté nebe..."

Čímž by inspektora asi příliš nepotěšil. Ani v tomto prostředí nebyl jeho pěveckým výkonem nikdo nadšený, ale možní kritikové se vrávorajícímu individuu raději vyhnuli. Jakmile Ferry zjistil, že Jim zahání davy zpěvem stejně bezpečně jako kdysi husité křížáky, bez váhání se k němu přidal. Přestože mu k tomu chyběla jakákoli kvalifikace a jedničkou z hudební výchovy se rozhodně nemohl honosit. K zahazení to ovšem nebylo. Čím hůř intonoval a mohutněji povykoval, tím nebezpečněji působil na své okolí.

Bill, který nedokázal naráz zapomenout na to, že je hvězdou diskotéky, zpočátku dost trpěl. Měl rád hudbu razantní, leč nikoli falešnou. Ale pak si představil, jak by se asi tvářila Marcela, kdyby viděla a hlavně slyšela koncert jeho kámošů a rozeřval se rovněž.

"Když nad sebou mám

hvězdnaté nebe..."

Ačkoliv zpěv sotva někoho potěšil a mnohé vyložene pohoršoval, dostávali se jeho provozovatelé do ráže. Cítili se teď znamenitě. Měli pocit, že se stali vládci nad rozlehlým územím. Bylo jasné, že Posázaví je jejich. Nyní tomu přišel na chuť i Bill. Rval jako raněný tapír a snad ještě mohutněji. Provokoval své hlasivky k stále většímu výkonu a říčel tak velkolepě, že Ferryho s Jimem bylo sotva slyšet, a že tito dva borci byli na své hulákání setsakramentsky hrdí!

"Když nad sebou mám

hvězdnaté nebe..."

Bill už teď řval se zjevnou rozkoší a potácel se přitom ještě víc, než musel. Ale náhle dořval a dopotácel se. Protože z šera se náhle vynořily dva stíny a pěvec hned věděl, o koho jde. Byl to ten mnohomluvný dědek a Perla Posázaví, která se v nastávajícím šeru nezdála méně přitažlivá než za jasného slunečního svitu.

Tyto pocity ovšem nelze hodnotit jako vzájemné. I v houstnoucím soumraku bylo zcela patrné, že psanci této ne sourodé dvojici příliš neimponují. U dědka na tom nezáleželo, ale pohrdavý, odsuzující pohled Perly Posázaví Billa dost zamrzl.

"Kdysi bývala Sázava útočištěm skutečných trampů a milovníků přírody," řekl stařec dívce, "a pro takováto individua zde nebylo místa. Nikdy nepochopím, proč se ti lidé chodí nacamrávat právě sem!"

Dívka si potácející se trojlístek znovu změřila mrazivým pohledem, který jako by provinilce odsuzoval k doživotní káznici nebo k veřejnému zmrskání. Potom odbočila s brblajícím kmetem na vedlejší cestu.

"Když nad sebou mám

hvězdnaté nebe..."

řvali i nadále Ferry s Jimem, kteří zřejmě nevzali dvojici vůbec na vědomí. Ale Bill se ocitl ve stresové situaci. Cítil, že je psychicky zdeptaný. Pohled Perly Posázaví jako by ho zpoličkoval, a pak zadupal do země. Vrávorat teď mlčky a hleděl do nejtemnějších koutů přírody, přemítal, jestli by se právě tam nemohl ukrýt. Dospěl k názoru že vrávorat a halekat je volovina a pro tenhle zážitek nemusel na Sázavu jezdit!

5.

Nároky na spánek jsou u různých lidí různé, a to i v lůně přírody. Bez problémů bývají chataři, neboť ti mají ve svých honosných haciendách snad i postele s nebesy. Pokud ne, určitě o tom uvažují. Takový chatař se po namáhavém rekreování vykoupe v okachličkované koupelně, usuší se u anglického krbu, pustí si na chvíli barevnou televizi, převlékne se do tuzexového pyžama a spokojeně hupne do postýlky. Ani stanáři to nemají špatné. Přivázejí si většinou k vodě plátěné apartmá o několika místnostech a nezřídka v luxusním pojetí soutěží s chataři. Spí převážně v teplácích na lehátkách či nafukovacích matracích a závidí chatařům zejména splachovací toaletu.

Jsou však i dobrodruzi, kteří se neleknou noci, strávené pod širákem. Neubývá jich, přestože jsou tvrdě pronásledováni a většina lidí je považuje za škodnou. Jejich touhou je něco velikého, nezapomenutelného prožít, ale většinou to dopadne tak, že se pouze pořádně namažou.

Ferry, Jim a Bill hledali přijatelný nocleh. Posléze si našli vysoký, rozložitý dub asi sto metrů od řeky, přitulili se k jeho mohutnému kmenu a pokusili se usnout. To byla marná snaha.

Možná, že se mezi otrlými lidskými jedinci najdou ti, kteří usnou i při dělostřelecké palbě. Někomu nevadí řvaní kočkovitých šelem a další si dají šlofika za děsivého hukotu Niagary. U Sázavy ze soboty na neděli v pozdních večerních hodinách však neusne nikdo.

Zvuky kytar a lidských hlasů se rozezní krajinou, aby naplnily heslo písní k srdci - srdcem k Divokému západu. Je až s podivem, jakou životnost mají songy o exotických dálkách, ačkoli jejich autoři celý život pendlovali pouze mezi Václavákem a srubem na Sázavě. Jestliže přírodopisci mají oprávněný strach o některé druhy ohrožených zvířat, bílý losos, sob karibu, grizzly i kojot přežijí rok 2000 naprosto bezpečně. Čundrák na ně nikdy nezapomene a bude je opěvovat navzdory zdevastované krajině kolem sebe. Na volných prostranstvích vzplály ohně. Vedle skutečných posvátných táboráků se vznaly i hromady smetí a haraburdí vymeteného z městsky zařízených příbytků. Kolem ohňů se míhaly postavy s věnci vuřtů nebo kusy kabanosu. Když se hodně zpívá, je třeba počítat s hladem.

Zpívalo se opravdu hodně. Tisíce hrdel se snažilo naráz vyvrátit tvrzení, že jsme národem muzikantů. Je až s podivem, kolik lidí u nás nemá hudební sluch. Laně a kolčavy zběsile prchaly do nejtemnějších koutů posázavských hvozďů, ale příliš naděje na uniknutí neměly.

Ukázalo se, že Bill, Ferry a Jim jsou naprostými zelenáči, protože žádný pořádný čundrák nepřestane pít v devatenáct třicet a nejde spát se slepicemi. To je pak vyřízený právě ve chvíli, kdy všeobecný virvál právě začíná. Zkušený mazák, jezdicí na Sázavu pod širák, má dvě možnosti. Buď setrvat v hospodě až do půlnoci, nebo si přivést v ruksaku několik lahví hodnotného alkoholu a načít ho v pozdně večerních hodinách tak, aby byla zaručena řádná kulturní vložka právě tak mezi jednou nebo druhou hodinou v noci.

Jim a Ferry zvaldi krátce před desátou. Zívali, mžourali ospale očima a sem tam se ohnali po bzikajícím komárovi. To byla veškerá jejich pistolnická činnost.

Zato Bill neměl na klimbání a otrávené povykování ani pomyšlení. Díval se na nebe, kdy už zářila spoušť hvězd, hledal Velký a Malý vůz, a především vzpomínal na tu nádhernou Perlu Posázaví, protože měla krásné oči, krásný nos a vůbec všechno krásné. Takovou dívku člověk potká jen několikrát za život, a když propase příležitost se s ní seznámit, zařadí se do šedivého zástupu nešťastlivců, kteří u vědomí vlastní neschopnosti uzavírají nudná konvenční manželství s buchtami nebo dokonce se slepicemi.

6.

Běďa až dosud náležitě citově nevzplanul. Neprobdl kvůli některé sličné dívce dlouhé, vlekoucí se noci, nepsal milostné verše krví svého srdce a nemučil se kvůli odmítavým pohledům chladné sfingy. Ne že by ho slečny nezajímaly vůbec, ale nepovažoval jejich existenci za věc prvořadého významu.

Diskotékové buchtu vnímal podobně jako pražské holuby poskakující po dláždění. Nestály mu za hlubší zamyšlení. V nejlepším případě to byly prima kámošky, pro něž rozhodně nemělo smysl měnit vžitý způsob vyjadřování nebo se nutit do nějaké směšné šarže. Při styku s nimi se hrdlo nespíralo úzkostí, dech se nezrychloval a srdce bilo tak poklidně, že by se nad tím každý svědomitý internista upřímně zaradoval.

Běďa si vypěstoval ležérní, mírně povýšené vystupování, které okouzleným buchtám kupodivu vyhovovalo. Mnohé o něm říkaly, že je to fantastický kluk, a projevovaly vážný zájem s ním chodit. Sem tam to s nimi zkusil, ale známost, která z muže neudělá statečného rytíře nebo zoufalého kašpara je sotva zábavnější než partie biliáru.

Běďa měl pochopitelně i jiné příležitosti. Marcela vodila domů kamarádky a budoucí zdravotnice nebyly vždycky marné. Ale Běďa je přehlížel. Sám fakt, že kamarádi s Marcelou, se stal v jeho očích dostatečně přitěžující okolností. Asi před rokem chodil s Květou Lounskou. Jenže tato budoucí soustružnice měla velice zvláštní názory na mužskou krásu. Líbili se jí svalovci a v jednom kuse přemlouvala Bědu, aby se přihlásil do kulturistického oddílu. Tvrdila, že má ty nejlepší předpoklady stanout co nejdříve na stupních vítězů a proboujet se do vrcholných mezinárodních soutěží. Když jí Běďa sdělil, že je ochotný soutěžit nanejvýš v lízání zmrzliny, ztratila o něho zájem a namluvila si stěhovače pian Matláška.

Jana Diblincová byla z docela jiného těsta. Stále se smála a na tvářích se jí dělaly doličky. Měla ráda vtipy a veselé příběhy, nebo alespoň to, když někdo zakopl o nastavenou nohu. Když ustavičné výbuchy jejího bujarého veselí přestaly Bědu bavit, poradil jí, aby si namluvila nějakého estrádního umělce, nejraději konferenciéra. Málem ho poslechla. Provádala se za virtuosa na pilu a na pouťové nafukovací balónky.

Další známosti Bědovi a nyní vlastně Billovi splývaly v jednu velkou šedivou masu. Už si stěžil vzpomínal na jména svých dočasných přítelkyň. Ale nyní se zdálo, že v tom konečně začíná pořádně bruslit.

Ať se podíval kamkoli, všude viděl Perlu Posázaví. S dědkem i bez dědka. Objevovala se mu mezi větvemi stromů, na hvězdnatém nebi i na zčernalé hladině řeky. Byla všude, a Bill ji viděl stejně jasně, když snil s otevřenými očima, jako když je zavřel, a pokoušel se o spánek. Nedokázal ho vyrušit ani řev čundráků, praskot ohně, nebo smělé kreace na rozladěné kytary.

Po jisté chvíli už nebyla Perla Posázaví sama, ale nedoprovázel ji ani tlachavý dědek. Jeho úlohu totiž převzal sám Bill. Dědka odeslal do Prahy na dostihy a ochotně se věnoval dívce, která zaujímala v jeho srdci místo nebezpečně nepřiměřené. Ale o to to bylo krásnější. Toulal se s Perlou Posázaví pěšinkami kolem řeky a šeptal jí slova, která ho nikdy předtím nenapadala. Až dosud považoval vyznání lásky za pouhé vršení knižních obrátů, jejichž použití v praktickém životě zcela vylučoval. Nyní to kupodivu šlo.

Bill cítil, že je dokonale naměkko, a vůbec mu to nevadilo. Napadaly ho tak zajímavé a poetické věty, že by to do sebe nikdy neřekl. Kdo ví, jestli by v tomto rozpoložení nedokázal složit milostnou báseň.

Neměl však příležitost, aby se o tom přesvědčil. "Pánové, tady je zima jako v Norsku!" zaskřehotal náhle Ferry. "To snad není pravda!"

Perla Posázaví se rázem rozplynula a Bill si velice nerad uvědomil, že sedí u dubu s dvěma pistolníky, kterými pomalu začíná pohrdat.

1.

Ta noc ze soboty na neděli se stala víceméně historickou. K ránu začalo pršet. Ne příliš a chataři to pravděpodobně ani nezaznamenali. Stanáři, kterým déšť zabubnoval na plátno, možná změnu počasí lhotejně zaregistrovali. Čundráci, trávící noc pod širákem, nemohli však studenou sprchu dlouho ignorovat. Bylo třeba uvažovat o nějakém přístřeší. Nejprve si Ferry s Jimem počali spílat a navzájem se obviňovat z nedostatku prozíravosti. Delší dobu se nemohli dohodnout, kdo vlastně vybral místo, které je tak neodolné vůči rozmarům počasí. Když už to vypadalo, že si vrazí nějakou do nosu, vmísil se do vznikajícího konfliktu Bill. "Pánové," řekl, "tady se během dvou hodin utopíme. Je třeba zvednout kotvy!"

Což bylo jistě velice rozumné. Problém to však zdaleka neřešilo, protože desítky, ba stovky provlhklých čundráků urychleně opouštěly provizorní skryše a pokoušely se složit hlavy na bezpečnějším místě.

"Zvednout kotvy..., to se řekne!" mumlal Ferry, "ale kam chceš odvalit? Myslíš, že na nás někde čekají?"

"A je tma," přidal se Jim, "v který si člověk velice snadno zlomí špejle."

To poněkud přeháněl. Po hvězdnatém nebi sice už nebylo ani stopy, ale noc pomalu končila. Obloha vypadala spíše šedivá než temná a v korunách stromů začínali vrskat promočení ptáci.

"Nedá se nic dělat," trval na svém Bill. "Nebudeme dřepět v louži a čekat, až se nás ujme Červenej kříž! Musíme vyrazit!"

"Ale kam?" sténal Ferry. "S tímhle jsme nepočítali."

"Půjdem co nejdál od řeky," řekl Bill, "protože tam je nejmenš čundráků. Zato můžeme narazit na nějaký kravín, vepřín nebo drůbežárnu."

"Ty šlíš!" vyjekl Jim. "Nakonec nás rozdoupou krávy, nebo sežerou prasata. Taky by nás mohl zastřelit hlídač!"

Jenomže pršet nepřestalo a vyklizení dosavadních pozic se jevílo jako zcela nezbytné. Pistolníci sbalili navhlé propriety a s pocity beznaděje vyrazili do neznáma. Do zpěvu jim tentokrát rozhodně nebylo.

Billa se zmocnila sentimentální nálada. Pod nohama mu čvachtala voda a on cítil, že se vzdaluje Perle Posázaví, kterou už patrně nikdy neuvidí. Nádherná dívka zřejmě spí v některé z okolních chat a naslouchá chrápání tlachavého starce. Rozhodně nemá ani nejmenší tušení, že její obdivovatel nastoupil cestu za kouskem suché země.

Parta klopýtala lesem a záviděla všem, kteří na tom byli byt' jen o poznání lépe.

"Mohli jsme mít stan," hartusil Jim, "ale to bys ho nesměl střílet za flašku rumu!"

"Já jsem ho nestřílel," bránil se Ferry, "ale dal jsem ho Maclouchovi do zástavy. A ten rum jsme přece vypili na půl!"

"Když chtěl Maclouch zástavu," brblal Jim, "mohl's mu dát digitálky. Bez těch by ses na čundru obešel!"

Ferry hodlal znovu něco namítnout, ale místo toho zavrával a narazil hlavou na kmen nádherné sosny. Přestal mluvit a pokoušel se zamáchnout bouli otvírákem na pivo. Po chvíli pro změnu zakopl Jim o pařez a narazil si holenní kost. Začal naříkat tak žalostně, že se to na Divoký západ snad ani nehodilo.

Nicméně museli pokračovat v chůzi. Déšť povážlivě houstl. Bill si vzpomněl na film o období dešťů v rovníkové Africe a pomyslel si, že se v tomto směru začínáme černému kontinentu povážlivě podobat.

Asi po hodině usilovné, čvachtavé chůze začal les řidnout. Objevila se louka a na té se tyčilo podivné stavení. Mohla to být stodola, ale právě tak to mohlo být cokoli jiného. Kamenné stěny, vyhlodané drsnými zásahy počasí, na střeše tu a tam došek. Možná taky šindel, ale kdo se má vyznat ve starých krytinách, zvláště v tak nepatřičnou dobu. Vstoupit dovnitř nebylo nijak obtížné, protože dveře, po kterých zbyl jen zívající černý otvor, patrně už dávno někdo rozštípal na táborák.

Tohle zjištění bylo velice radostné, neboť promoklí psanci rozhodně netoužili přemáhat nějaké překážky. Vpadli do stodoly se suverénní samozřejmostí dobyvatelů. Ale již po prvních krocích zjistili, že to bez komplikací patrně nepůjde.

"Hele, návštěva!" ozvalo se z temného kouta od té nejzazší stěny. "Tak zase pěkně čelem vzad, milánkové! Pokud nemáte zájem utratit své prašivé skalpy v tak nehostinném místě, sypte na sousední ranč. A hodně rychle!"

Hlas zněl chraplavě a dost nesympaticky, ale Billovi kupodivu někoho připomínal. A to dost značně.

Jim a Ferry sebou poděšeně cukli a projevíli ochotu vrátit se do silícího deště. V střizlivém stavu neměli bojovnosti nikdy nazbyt a návštěvy u zubaře se očividně obávali.

"Počkejte, kluci," postavil se jim do cesty Bill a zatvářil se velice urputně, což však ve tmě bohužel nebylo vidět.

"Mám dojem, že je tu dost místa pro všechny!"

"Neblázní!" zašeptal zděšeně Ferry. "Je jich tu nejméně devět a seřezou nás tak, že nás doma nepoznají. Budeme bůhvíkolik měsíců marodit a na další čundr se dostaneme tak mezi Mikulášem a Vánocemi!"

Strach měl příliš velké oči. Mládenci ve stodole byli pouze čtyři a hlas toho jednoho byl Billovi tak povědomý, že rozhodně nehodlal ustoupit. Shodil ledabyle tlumok na udupanou hlinu a zašklebil se (vinou tmy opět bez efektu). "Toho bohdá, nebude," pravil, "abych odtud ustoupil o jediný centimetr. To je můj poslední slovo."

Z druhého konce stodoly se ozvalo překvapené zafunění.

"Muži," řekl posléze povědomý hlas nejvýhrůžněji, jak to svedl. "Vaše povaha je tak nízká, že se hřbetem svého širáku dotýkáte břicha hada! Jestli neopustíte se svými zbabělými skunký tento prostor a nevzdálíte se nejméně na pět mil od našeho obydlí, přikážu svým smělým chlapcům, aby z vás nadělali něco jako tatarský biftek!"

Smělí chlapci, povalující se na zbytcích podlahy, nejevili valné chuti dělat z někoho tatarský biftek, ale Ferry s Jimem jektali tak hlasitě, že to u pistolníků bylo na pováženou. Chut' do mužného zápolení jim očividně chyběla.

Bill realisticky posoudil situaci a řekl si, že bude nejrozumnější zachovat se jako kníže Václav v konfliktu se zlickým knížetem Radslavem.

"Není třeba hnát zbytečně proti sobě naše statečné muže," prohlásil hrdě, "protože v tuto dobu krveprolití prostě nesnáším. Náš spor můžeme velice snadno vyřešit sami. Jestli nejste zbabělý kojot, přijmete mou výzvu k pěstnímu souboji!"

Vůdce neznámé čtyřky se dost neochotně zvedl.

"Není mým zvykem špinit se s kdejakým Hurvínkem," zasyčel, "ale když si přejete zahynout smrtí hrdinskou, vyjdu vám ochotně vstříc. Snad byste měl ještě požádat své přátele, aby nenechali vaše tělo na pospas supům, ale řádně je pohřbili."

"Moc ti to mluví," konstatoval Bill, "ale s přeraženou čelistí už to tak nepůjde!"

Načež oba sokové vyšli bok po boku do husté ranní mlhy.

2.

Asi třicet kroků od stodoly se zastavili.

"Co teď?" řekl poněkud bezradně vůdce konkurenční tlupy a rozpačitě přešlapoval po rozmočené louce. "Tohle je tedy malér!"

"To bych řek'!" souhlasil ochotně Bill a škodolibě se zachechtal. "Myslím, že se Marcela konečně definitivně zhroutl. Osud mě zavál na správné místo a nabídl mi velkolepý triumf. Bořivoj Králíček jako šéf tlupy výtržníků -to přece nezni špatně."

Pod jeho sokem se zřejmě podlomila kolena.

"Ježíšmarjá, Bedřichu, neříkej jí to," zabědoval Bořivoj Králíček zdrceně. "Já přece nejsem žádný výtržník! Na mou duši, že jsme vyrazili pod širák první v životě! Bylo hezký počasí, ve fotbalový lize je reprezentační přestávka, Marcela jela na internátní školení pro vedoucí letních táborů, tak jsem..."

"Tak jsem toho podle zneužil," vpadl mu do řeči Bill, "a cynicky jsem vykročil na cestu zločinu. Vůbec jsem si nepřipouštěl, co všechno můžu způsobit! Zapomněl jsem na své dobré vychování i na to, že chodím se slušnou dívkou z řádné a poctivé rodiny. Posílil jsem se alkoholem a bez výčitek svědomí jsem v čele tlupy bezcharakterních ničemů vtrhl do lůna rekreační oblasti!"

"To ne, Bedřichu!" zaprotestoval Králíček. "My jsme se chovali slušně a ukázněně. Nikomu jsme nic neudělali a jedné staré ženě jsme dokonce pomohli vytlačit do příkré stráně vozík!"

"Já jsem ovšem viděl něco úplně jiného," řekl Bill, "a to jste se příliš soucitně nechovali. Kdyby tě slyšela Marcela, proplakala by celé noci! Chceš snad popřít, že ses choval neurvale a vyhrožoval pokojným turistům?"

"To bylo jen takové..."

"Žádné takové! Vyhrožováním to vždycky začíná a jak to končí? Jenom se zeptej Marcely! Končí to loupežemi a několikanásobnou vraždou! Vždyť ty ses, člověče, dostal na šikmou plochu, a ani si to neuvědomuješ! Dochází ti vůbec, že seš vlastně jednou nohou v kriminále?"

Králíček zahanbeně posmrkával.

"Takhle nemluv, Bedřichu," zaúpěl nešťastně, "všechno je to jen nepříznivá shoda okolností. Kdyby Marcelka nejela na to školení, strávil bych víkend úplně jinak. Pravděpodobně bychom se šli procházet na Vyšehrad a prohlédli bychom si hroby našich velikanů."

"Tak dávej pozor, Králíčku," nepřestával se mračit Bill. "Předně si zapamatuj moje jméno. Nejsem Bedřich, ale Bill. Za druhé nestrpím, aby moje vroucně milovaná sestra chodila s nějakým recidivistou. Hned zítra jí všechno řeknu! Ponese to, chudinka, těžce, protože ti věřila a snad tě i milovala, ale je rozhodně lépe, když se podívá pravdě do očí nyní, než kdyby potom měla trpět celý život!"

"Bille, prosím tě, neříkej jí to!" zaprosil Bořivoj. "Já jsem to chtěl jenom zkusit..."

"Tys to chtěl zkusit, a já mám kvůli tomu klamat vlastní sestru!" zhrzil se Bill. "Mám tu dobrou duši tahat za nos právě tak, jako to děláš ty! Žádáš na mně, abych před tímto nevinným děvčetem tajil, že jsi lotr, rváč, výtržník a darebák! Ubohá Marcela! Nešťastná, důvěřivá sestřička! Když o tobě doma mluvila, hlas jí vždycky zvrucněl a oči se jí zalily něhou. Tohle si od tebe rozhodně nezasloužila!"

Bořivoj Králíček se rozbředl. "Já... Bedři... vlastně Bille, opravdu první a ještě z mladické nerozváženosti...", pravděpodobně taky pod vlivem špatné četby!" doplnil ho Bill, "vsadím se, že čteš samé krváky!"

"Nečtu!" bránil se Bořivoj. "Marcelka mi půjčuje poezii!"

"Tobě?" žasl Bill. "Takovému cynickému netvorovi?"

"Jsem netvor," připouštěl Králíček, "a všechno, co chceš, ale hlavně to na mne neříkej!"

Bill se zamyslel.

"Dobrá," řekl posléze, "budu držet jazyk za zuby. Ale pod jednou podmínkou!"

"Splním každou podmínku."

"Tak tedy dávej pozor! Ted' půjdeme zpátky do stodoly.

A ty řekneš všem, že jsem tě tady seřezal a donutil k naprosté kapitulaci. Sebereš tu svou povedenou partu a vyklidíte během několika minut okolí. Jasně?" A Bořivoj Králíček kupodivu ochotně souhlasil.

3.

Sokové se vraceli do stodoly.

Bill, ačkoliv by měl být opojený poměrně snadným vítězstvím, si to nemohl pořádně srovnat v hlavě. Chápal, že muž je schopný pro ženu učinit mnohé, ale nikdy by nevěřil, že je možné pokořit se kvůli Marcelce. Nezbývá, než připustit, že i jeho trhlá sestra je schopná rozničit v někom silné a ušlechtilé city. Snad i vášně. Je to neuvěřitelné, ale fakta není možné ignorovat.

Bořivoj Králíček se ukázal jako rozený herec.

Vpotácel se do stodoly s dušeným výkřikem a sesul se na kolena. Chrčel, jako by právě požil libru chlorového vápna a zapil ji litrem vlažného petroleje. Poté, drže si obě ruce na obličej, zasténal: "Je to ďábel! Jeho ocelová pěst mě srazila k zemi dřív, než jsem stačil pozvednout ruku k odporu! Neradím, aby si s ním někdo něco začínal."

Nyní se Bořivoj zcela zhroutil na podlahu a stočil se do klubíčka. Těžce dýchal, hekal a vůbec velmi úspěšně předstíral, že je v posledním tažení. Na všechny to udělalo patřičný dojem.

"Co takhle skočit na pohotovost?" řekl nejistě Ferry. "Třeba potřebuje převézt do špitálu."

"Jsme psanci," pronesl chladně Bill, "a ne Červené kříž!"

Potom koukl na zbytek nepřátelské tlupy: "Je snad ještě někdo ochotný poztrácet valnou část svého chrupu na tomto území? Můžete jít proti mně třeba všichni najednou!"

Nikdo neodpovídal. Všichni zaražené hleděli na zdevastovanou lidskou trosku, která zbyla ze statečného vůdce

Bořivoje Králíčka.

"Soudím, že jsme rozdraceni," zachroptěl Králíček z posledních sil, "a nezbývá nám nic jiného, než vyklidit bojiště."

"Máte na to tři minuty," řekl úsečně Bill, "poté začne pracovat mlátíčka mých pěstí!"

Králíčkovi kumpáni se dali do pohybu. Pud sebezáchovy je donutil k vyvinutí maximálního tempa a počínali si stejně znamenitě jako parajednotka při bojovém poplachu. Do tří minut měli sbaleno a byli připraveni k odchodu.

"Není hanbou podlehnout tak zdatnému soupeři," prohlásil Bořivoj Králíček. "Přestože jsem dostal tvrdou lekci, nemrzí mě to. Jsem, muži, hrdý, že jsem vás poznal!"

"Rádo se stalo," řekl Bill shovívavě, "ale každé další slovo by mě nesmírně unavilo."

Načež Králíčkovi, zatížení batohy, vyšli nešťastně do mlhavého, ubrečeného nedělního rána.

4.

Chvilí bylo ticho. Ferry a Jim prostě nebyli mocni slova a usilovně si srovnávali v hlavě předešlé události. Teprve nyní jim docházelo, s kým se vydali na sázavský čundr.

"Tohle jsem tedy, pánové, ještě nekonzumoval," vydechl potom Ferry a hleděl na Billa s takovým obdivem, že se velkolepý hrdina téměř zastyděl.

"No, pár jsem mu jich vrazil," řekl skromně, "ale žádný třeskatý tóčo to nebylo. Dvě dostal na bradu a dvě na solar."

"Seš formát," pronesl přesvědčeně a s úctou Ferry, "on totiž nebyl žádnéj papír! Já si myslím, že bysme tě měli jednohlasně zvolit naším šerifem!"

Jim nadšeně souhlasil.

"Vilda Ufňouc byl někdo," řekl, "ale tohle by určitě nedokázal. On spíš tak šlohnout fáro a ujet!"

"Na rvačky byl Pepík Šejblo," pravil zadumaně Ferry, "ale neměl žádoucí výsledky. Někdy byl bit dvakrát i třikrát za neděli. Jednou mu takovej malej zrzavej prokousnul lejtko, a my jsme ho museli nechat v benešovské nemocnici.

"Honza Vrkoč zase, jenom nadával," doplnil ho Ferry, "a to musel bejt od soupeře nejmíň padesát yardů. A o Tonym Velebilovi už vůbec nemluví. Jeho jediným štěstím bylo, že doved' pěkně zpívat dojáky."

"To teda jo!" souhlasil Jim. "Když si Tony dřepl na pařez a spustil, tak se u nás zastavovaly úplně neznámý buchtý, a my jsme je pak balili."

"Jenže, co je to proti tobě, Bille!" vzdychl Ferry. "Tys to fakticky rozšlíp!"

Zkrátka se ukázalo, že jedině Bill je schopný vést novou partu k vyšším metám. Trochu mu to lichotilo, ale zase ne příliš.

"Jsem ochotný vás vést," řekl, "ale žádám od vás bezpodmínečnou kázeň. Nerad užívám svých železných pěstí, ale kdyby se někdo chtěl stavět proti mým rozkazům, skončil by jako onen neznámý kojot!"

Jim a Ferry to vzali na vědomí.

"Jenom by sis měl dát nějaký jiný jméno," navrhl Ferry, "Bill se tady jmenuje kdekdo!"

"S tímto jménem jsem vyhrál svou první velikou bitvu," odvětil Bill, "a proto si ho ponechám i do dalších bojů!"

"Tak si k tomu alespoň něco přidej," naléhal Jim. "Třeba Pobožný Bill, nebo Bill Střelec!"

"Já bych byl pro Krvavého Billa," vydechl Ferry zasněně, "protože je to krásný a jde z toho hrůza!"

To se novopecenému šerifovi docela zamlouvalo, a tak byl slavnostně prohlášen Krvavým Bilem.

1.

Doma absolutně nikdo nic netušil. Dokonce ani Marcela, která byla za dva dny odborně vyškolená nejen na zdravotnici, ale i na oddílovou vedoucí a těšila se, jak na letním táboře povede recitační kroužek.

"No, to ty ubohý děti lituju," nechal se slyšet táta. "Celej rok je trápěj ve škole, pak dostanou vejprask kvůli vysvědčení, odjedou si na tábor odpočinout, a tam je naše bláznivá holka bude učit básničky!"

"Ono jim to neuškodí!" mínila máma. "Recitace ještě nikoho nezkazila!"

"Ale zblbl!" konstatoval Krvavý Bill a významně pohlédl na sestru, která tentokrát kupodivu nezačala ječet.

"Marcela je všelijaká," řekla máma, "ale zaplať pámbu to není flundra. Jiný holky v jejím věku jsou samej sex' diskotéka a umělý přerušeni těhotenství. To je zase lepší ta hodnotná literatura!"

Krvavý Bill se cítil znamenitě. Přecházel sebevědomě po místnosti' pokoušel se s nevalným úspěchem o cynické úšklebky a myslel si: "Kdybyste věděli, kdo jsem, neholedbali byste se tady tou bezvýznamnou a hloupou slepicí, ale lomili byste rukama nad mým pádem do nejhlubší propasti, jakou si dovedete představit! Máte však štěstí, že vám nechci bořit vaše vratké iluze!"

"Navíc má Marcela kliku," tvrdila máma, "že se nespustila s nějakým hejskem, ale namluvila si slušného chlapce. Proti Bořivojovi Králíčkovi neřeknu ani slovo!"

"Já taky ne," přidal se táta, "ačkoli by bylo lepší, kdyby byl stavař. Bral bych ho s sebou na melouchy a vydělal by spoustu peněz."

"Ty bys ho naučil pěkný věci!" zaječela máma. "Za chvíli by začal chodit za paničkama a chudák Marcela by si vyplakala oči!"

"Bořivoj by za paničkama nechodil," dělá s jistotou Marcela, "protože má pevný charakter."

"Mlč, ty huso hloupá!" okřikla ji máma. "Pevný charakter má mužský akorát do svatby. Potom ho musíš hlídat na každém kroku, jinak si, nestyda, pořídí harém, a ty začneš chodit k psychiatrovi!"

Načež se znovu květnatými slovy rozhovořila o paní Zahradníčkové, sboristce hudebního divadla v Karlíně, a jiných krasavicích, na které táta někdy, byt jen vzdáleně pohlédl. Vznikla nepřehledná, chaotická situace, během které se Billovi podařilo najít tajnou Marcelinu skrýš a vytáhnout z ní její vlastní literární pokusy. Byla to, jak se dalo čekat, hrůza hrůzoucí a zlomyslný bratr si znamenitě počel. Dílo mladé básničky uschoval na bezpečném místě a čekal. Samozřejmě ne dlouho.

Když Marcela zjistila ztrátu milovaného sešitu, jehož linkovaným stránkám svěřovala své nejnítější pocity, začala být nespá. Nejprve přeházela celý byt vzhůru nohama a potom se zkroutěně přišourala za bratrem.

"Prosím tě, Bedřichu," zašeptala roztřeseným hlasem, "neviděl jsi moji básnickou sbírku Marné touhy?"

"Kdyby to byly debilní touhy, tak ty bych možná viděl," odpověděl Bill a pásl se na jejích rozpacích. "Mám v úmyslu poradit se s odborníky, protože žít v jednom bytě s šílenou sestrou není nic příjemného!"

"Prosím tě, vrať mi mou poezii," zaprosila a v očích se jí zatřpytily slzy. "Pro tebe přece nemá žádný význam."

"Třeba mi udělá dobře, když tě budu před veřejností kompromitovat," pravil Krvavý Bill, zalykaje se bezbřehým cynismem. "Spoustu lidí by přece tvé cancy nesmírně zajímaly. Mohl bych je přečíst všem tvým kamarádkám, aby viděly, jaké neštěstí naši rodinu potkalo. A dost možná, že ty žvásty daruju Bořivojovi Králíčkovi k narozeninám!"

"Ne!" zaúpěla Marcela tak upřímně, že ji drsný bratr začal málem litovat. "Prosím tě, ne!"

"No dobrá," řekl Bill. "Dostaneš své Debilní touhy zpátky, když mi seženeš toho posledního Gardnera."

2.

Ve středu večer přišel na návštěvu k Ježákovům Bořivoj Králíček. Byla z toho veliká rodinná událost, protože táta i máma si Marceliny vážné známosti velice považovali. Táta tvrdil, že zázraky se dějí jenom jednou a jestli Králíček cukne, nebude mít Marcela do konce života na růžích ustláno. Matka Ježáková s ním kupodivu souhlasila.

"Jestli si tě Bořivoj vezme," slíbvala dceři, "tak vám táta postaví domek v Kunraticích."

Marcela sice tvrdila, že hmotné zabezpečení a podobné přežitky nehrají ve vzájemné lásce roli, ale máma věděla svoje.

"Básniček se nenajíte," řekla stroze, "a u nás bydlet nemůžete. Tak se nevodříkej, když vám chceme píchnout!"

Bill taková slova poslouchal s nelibostí, protože jemu nikdo nemovitost nesliboval, ačkoli byl o rok starší. Na druhé straně ovšem stanovisko rodičů chápal, protože zbavit se Marcely bude životní úspěch celé rodiny, který stojí za všechny peníze a tudíž i za rodinný domek. Jen se poněkud obával, že ho táta v Kunraticích upotřebí jako přidavače a vykonavatele různých pomocných prací.

Marcela byla před Králíčkovým příchodem nervózní.

"Bedřichu," prosila bratra, "nechovej se k němu hrubě! On je z jiného těsta a každá nejpapnost se ho hned dotkne."

Rozhodně si nepotrpí na nějaké výstřednosti, protože ho vychovala teta, která byla vdovou po učiteli jazyků."

Tohle na Billa neučinilo žádný zvláštní dojem.

"Nevím, drahá sestřičko, jaké výstřednosti máš na mysli," pravil, "ale já tvému Králíčkovi rozhodně neublížím. Jen jestli se umí pohybovat v nóbl rodině!"

To byly zbytečné starosti. Bořivoj Králíček se choval doslova vybraně. Přišel v oděvu s kravatou a přinesl spoustu květin' což učinilo na ženy obrovský dojem. Na Billa už podstatně menší, protože věděl, že Králíček bydlí vedle hřbitova a jeho sklony jsou všelijaké.

Nicméně i on musel uznat, že nápadník jeho sestry sledoval muže velkého světa přinejmenším v celé řadě televizních inscenací. Stále se ukláněl, matce Ježákové říkal "milostpaní" a s tátou se žoviálně bavil o nejvhodnějším způsobu omítání. Marcela se proměnila v křepkou servírku první kategorie a stále něco nabízela. To vyhovovalo především Billovi, který pustošil zásoby pochutin zcela bez zábran.

"Co jste dělal, pane Králíček, v neděli?" zeptal se potom táta, aby řeč nestála. "Vy na melouchy nechodíte, Marcela se vzdělávala; nebyla vám dlouhá chvíle?"

Bořivoj zachytil potměšilý Billův pohled a znejistěl. "Procházel jsem se Prahou," řekl, "a věnoval svou pozornost zejména barokním stavbám. Srovnával jsem stavitelské školy velkých osobností..."

"My totiž jsem oba na památky!" skočila mu do řeči Marcela. "Je zajímavé, jak shodné máme s Bořivojem zájmy!"

"Milá sestro, já bych mužům moc nevěřil," zívá Krvavý Bill jako by nic. "Třeba tě tady jen navaluje a rozplývá se, jakým dojmem na něj zapůsobil karlínský viadukt, a zatím byl s partou nevyčválaných recidivistů někde na Sázavě!"

Bořivoj Králíček vytřeštil oči a zezelenal.

Marcela zalapala po dechu a zrudla.

Pouze rodiče si ponechali původní barvu, ale i na nich bylo patrné, že synovu poznámku přijali s krajní nelibostí.

"Koukej, mladej," procedil mezi zuby táta. "Za takový frky se u nás hází do malty!"

"Jestli se neumíš chovat," dodala máma, "tak se běž bavit do průjezdu se sobě rovnejma!"

"Tím chcete naznačit, že bych měl vypadnout," pochopil Bill, "protože zacláním ve vznešené společnosti. No dobrá, mně nemusí nikdo říkat dvakrát. Dám si zelenou a tady to teprve dostane tu pravou úroveň. Králíčku, mámu by strašně zajímalo, kterej génus postavil Loretu!"

Načež hrábl do misky s cukrářským pečivem, nacpal si kapsy a opustil místnosti, v nichž se necítil dobře. Vůbec toho nelitoval, protože jeho oddaní druhové Jim a Ferry už čekali před barákem.

3.

Ferry a Jim byli teď Krvavému Billovi vyloženě sympatičtí. Nebylo divu. Od prvního čundru obdivovali svého šerifa tak bezmezně a okázale, že mu přestávala vadit i jejich pitomost. Vilda Ufňuc byl zapomenut. Pokud ještě tu a tam vytáhli Ferry s Jimem historku velkého vůdce ze smetiště desperátských dějin, tedy jen proto, aby ukázali, jakým nýmandem byl ve srovnání s Krvavým Billem. Ferry v jednom kuse nabízel Billovi žvejkačku a prohlásil, že by neměl námitek, kdyby se šerif rozhodl chodit s jeho sestrou. Jana Noháčková byla totiž místním pojmem. Střihavka k pohledání. Studovala gympl, zpívala se skupinou Patníky a Rubikovu kostku složila za pětaticet vteřin. Navíc byla sexy a vzrušovala podstatnou část mužské populace mezi patnáctým a dvacátým rokem. Za Ferryho se děsně styděla a omlouvala jeho chování tím, že v kojeneckém věku vypadl mamince z kočárku a uhodil se do hlavičky o dlažební kostku. Ferrymu to příliš nevadilo a nabízel svou krásnou sestru komukoliv, kdo byl ochotný zaplatit velkého jindřichohradeckého ruma. Krvavý Bill se stal jedinou výjimkou, protože mu Jana byla od rána do večera nabízena úplně grátis. Svědčilo to o tom, jak šerif v očích svých kámošů vyrostl. Na Ferryho nabídku pochopitelně Bill nereflaktoval. Ne, že by se mu Jana nelíbila, nebo že by neměl naději na její přízeň. Ale sázavský čundr mu jasně napověděl, jaký bude jeho životní ideál. Stále ještě měl plnou hlavu Perly Posázaví, vedle níž se mu každá jiná dívka zdála nezajímavou buchtou.

Chvilíkem začal mít na sebe vztek, protože se mu zdálo, že té krásné neznámé holce věnuje příliš mnoho myšlenek. Říkal si, že je třeba přejít na něco, co by ho vzrušovalo a upoutalo tak, aby dokázal Perlu odsunout do pozadí. A najednou to tady bylo.

"Vilda Ufňuc chtěl kdysi udělat chajdu," vzpomněl si zničehonic Jim. "V jednom kuse o tom mluvil. Vytipoval si nějakou boudu s chatrným zámekem a zaručeně komfortním vnitřkem. Patřila nějakému inženýrovi z Plynostavu. Nebo Stavodělu."

"Z Kovomatu," řekl Ferry, "ale Vilda moc kecal. Neříkám, že nebyl na mašiny, ale na promyšlenej zločin neměl dost intelligence."

Tím chtěl Billovi podlézavě naznačit, že on tu inteligenci má, a ten to taky tak přijal. Rozhodně se nemínil shodit.

"Správněj nápad," zavrčel, "ten beru. Stejně se většinou nudíme, tak proč bysme si na nějakou chatu nevyšlápli?"

Ukážeme' co v nás je, a kapánek si přilepšíme."

Nedá se říci, že by Ferry s Jimem skákali radostí. Moc odvahy nepobrali a šerifovo nekompromisní rozhodnutí je stavělo před hotovou věc. Zřejmě se už viděli jednou nohou v kriminále, ale dělali všechno možné, aby vypadali vesele.

"Musí se to důkladně promyslet," řekl potom Jim, "protože to bude pořádná facha. Bouda není vrabčí hnízdo. S Vildou bych do toho nešel, ale když nás povede Krvavý Bill..."

"To je hotovka," přidal se Ferry. "S Krvavým Billem přepadnu třeba benzinovou pumpu nebo trafikku!"

Bill se pohrdavě ušklíbl. "Zůstaneme u té chaty," rozhodl, "protože nás tam čeká tajemství. Co můžeme šlohnout v benzince nebo v trafice, uhodne i průměrný absolvent zvláštní školy. Ale v boudě může být něco, co bysme tam vůbec nepředpokládali."

"Třeba basa dvanáctky!" vykulil oči Jim. "Nebo rum!"

Bill jeho přízemní naděje nekomentoval. V nitru mu sice něco říkalo, že je to pořádná pitomost a že o něj táta přerazí jakýkoli předmět z domácího inventáře, ale potlačil demoralizující myšlenky, hrdě vypnul prsa a rozhodným hlasem prohlásil: "Ujednáno. Příští tejden se dělí kořist!"

4.

Následovala válečná porada, během které Krvavý Bill poznal, že příprava zločinu není trsání v diskotéce nebo poslouchání hitů z magnetáku. Byl rád, že nestojí v čele dvacetičlenné tlupy. Protože koukat do vyjevených tváří devatenácti idiotů by byl přece jen trochu silný tabák a příliš krutá odplata za trochu mladického exhibicionismu. Ono i tohle stálo za všechny peníze.

Jim a Ferry měli o loupení mlhavější představy, než porodní babička o výrobě kokosové moučky, a tak sestavení plánu "sázavské akce" v jednom kuse vázlo. Tím spíše, že ani Krvavý Bill nebyl jednoznačným odborníkem.

"Každá doba má svůj styl," pravil posléze, "a ten je třeba respektovat. Moderní zločin nevíteží hrubou silou, ale důmyslem. Proto si musíme nejdříve vyčihnout objekt. Když uvážíme, že v prostoru -en- je přibližně padesát tisíc chat..."

"Kde to je?" zeptal se Jim. "Já žádný en neznám."

"O nějakým městě En zpíval Jaromír Mayer," vzpomněl si Ferry, "ale to už je děsně dávno. No jo... Jmenovalo se to Přítel z města En. Jenže to už je předpotopní záležitost."

"Prostor -en- je označení místa tajné operace," vysvětloval Bill, "a je všude tam, kde budeme loupit. Když se rozhodneme udělat chatu na Oravě, bude prostor -en- na Oravě."

"Tak daleko bych nejezdil," mračil se Jim, "leda že bysme šlohlí nějaký rychlý fáro."

"Unést letadlo bys nechtěl?" otázal se Bill. "Ale to

s Oravou byl jen příklad. Prostor -en- je tentokrát

u Sázavy. Jeden z nás se tam vypraví, bude se nenápadně

pohybovat mezi objekty, které přicházejí v úvahu, a později jednu chatu vybere."

"Sám?" zděsil se Jim.

"Ale ne!" rozčilil se Bill. "Vybere chatu k vybrání! Ošlehne ji zkrátka! Zjistí jak je zabezpečená, a případně také, co se dá od ní očekávat. Pak to sdělí ostatním!"

Ferry s Jimem naslouchali velkému stratégovi s netajeným obdivem.

"Já si myslím," začal ze sebe soukat Ferry, "že bysme tento odpovědný úkol měli svěřit Krvavému Billovi. Má z nás nejvíc zkušeností, je v těch věcech zběhlý..."

"A hlavně v tom umí chodit," řekl Jim. "My bysme mohli vybrat nějakou nedomrlou kůlnu nebo dřevník, a to by potom nebyla žádná správná loupež!"

V té chvíli si Bill připadal jako proslulý gangster z velkého světa. Jako zločinec s velkým zet. Skoro se mu zdálo, že je pod jeho úroveň zajímat se o nějakou sázavskou chatičku. Takhle vybrat Státní banku, ústředí Sportky nebo alespoň hlavní poštu!

Nicméně nadmul prsa a řekl, že pověření party k prozkoumání prostoru -en- přijímá a svůj úkol zodpovědně splní. Čímž samozřejmě ještě stoupla jeho autorita, pokud to ovšem ještě vůbec bylo možné. Bill se cítil podobně jako Caligula, když se dal v římském senátě prohlásit bohem. Pak bylo třeba probrat další důležité detaily lupy, ale Jim s Ferrym už k věci ani necekli, jenom říkali, aby všechno Bill řídil osobně, jelikož je geniální, zatímco oni ještě geniální nejsou, poněvadž jsou dosud blbí.

S těmito argumenty se nedalo nic dělat, a tak Krvavý Bill vzal veškeré úkoly spojené s připravovaným zločinem na svá bedra. Všichni byli rádi a už se také těšili na neděli, na kterou naplánovali prozkoumání prostoru -en- a vyhlédnutí daného objektu. Samotný akt lupy byl určen na některý den v týdnu, nejlépe za sychravého počasí.

5.

V neděli se nikam nejelo. Ferry měl chřipku a Jim si pustil na palec akvárium.

Ani další neděli se nikam nejelo. Jimovi spadl do oka nějaký skelný laminát a Ferry musel přetáčet skupině Patníky magnetofonové pásky.

Následující neděli se oba vymlouvali na nepříznivou předpověď počasí v televizi. To už Krvavého Billa dožralo.

"Vy zbabělí kojoti," pravil zasmušile, "zločin je svatá věc a s tím se nedá koketovat jako s nějakou pubertální buchtou! Buď se odhodláte k činu, nebo z vás vytluču poslední zbytky života a vaše prašivé mrtvolky budu s pocity nevýslovné rozkoše kutálet ze starých zámeckých schodů! Tak co, skunkové?"

Načež Jim i Ferry se sklopenými hlavami uznali, že se jejich dosavadní chování neslučovalo s pistolnickou morálkou a prohlásili, že příští neděli určitě pojedou. Ferry se dušoval obzvláště pateticky a posléze i přísahal na smrt své krásné sestry, kterou jinak nabízel zájemcům za velkého rumu.

"To čachrování s Janou musí přestat," upozornil ho Krvavý Bill, "protože i psanec musí mít svou čest. Já mám ošklivější a pitomější sestru než ty, ale za panáka bych ji nenabízel."

"Já to tak nemyslím," bránil se Ferry, "a stejně se mi to moc nerentuje. Za každé rum, kterej dostanu, mi doma Jana vrazí pár facek."

"Čím dál tím líp," zlobil se Bill. "Nechat se tlouct od ségry - to volá do nebe!"

"To ho mydlila ještě Eliška," žaloval Jim, "ale ta se vdala do Olomouce."

"Už je rozvedená," řekl Ferry, "a postěhuje se do Opavy."

"To je její věc," rozhodl Bill, "ale my bysme měli mít nějakou úroveň. Taková zločinecká parta musí bejt pojem. Jinak je lepší dřepět někde na lavičce a poslouchat magneták!"

6.

"Béďo," pravila večer Marcela, "o těch tvých kamarádech se povídají všelijaké věci!"

"Nesmíš hned všemu věřit," mávl rukou Bill, "ono se strašně přehání. Zřejmě máš na mysli to, jak shodili studenta biologie Navijáčka z Nuselského mostu."

"O... oni někoho shodili z mostu?" koktala Marcela, "a za... zabili ho?"

"Tak ty to ani nevíš!" kroutil hlavou bratr, "a cos vlastně slyšela? O té krádeži stříbrných přiborů, nebo o znásilnění mladé prodavačky z drogerie?"

O Marcelu se pokusily mdloby.

"Bedřichu," zalkala, "okamžitě se s nimi rozejdi! Jestli se jim podaří zaplést tě do svých zločineckých sítí, bude s námi konec! Lidé si na nás začínou ukazovat prstem!"

"Zřejmě jsi přesvědčená, že mám v úmyslu zkazit ti život," hádal Bill, "a v tom případě máš naprostou pravdu. Rozhodl jsem se tě zničit."

"Ale proč?" nařikala Marcela. "Jsme přece sourozenci a měli bychom si rozumět!"

"Je pozdě," pravil dutě Krvavý Bill. "Kostky jsou vrženy, a já jsem vstoupil na cestu, ze které není návratu."

Marcela se hrkavě rozbrečela, což bratra příjemně dráždilo. Cítil, že mu dělá náramně dobře, když může sestře způsobit nějakou nepříjemnost. Klidně by ji prodal do tureckého zajetí, nebo vydal do bezcitných rukou kata Mydláře.

Ale teď není čas myslet na Marcelu. Před partou jsou veliké úkoly, které mohou zvládnout pouze celí muži. Třicet kilometrů odtud čeká na všechny bohatá kořist. Nemůže jim uniknout. Protože neohrožený Ferry se statečným Jimem, vedeni samotným nepřemožitelným Krvavým Billem, jsou setsakramentsky dobře připraveni!

1.

Ten den byl hukot Sázavy až dojemně krásný. Ferry s Jimem zase chtěli jít do hospody, ale Bill jim to rázně zatrhl. "Cožpak nevidíte tu panenskou přírodu, mameluci?" zařval na ně přísným hlasem. "Nevidíte stříbropěnné peřeje a šumící hvozdy?"

Ale bylo to úplně marné. Cívěli nešťastně před sebe a Bill věděl, že si o konci dobrodružství nečiní nejmenší iluze.

"Mně je špatně od žaludku," blekotal Ferry, "alespoň jeden koňak, Bille!"

"Bolení žaludku léčím několika tvrdými údery na solar plexus," odvětil šerif drsně, "protože mám za vás odpovědnost! Pamatujte si, cápkové, že alkoholismus u lupičů je stejně nežádoucí jako u šoférů!" Pak jim chtěl názorně vysvětlit, co všechno by mohl opilý loupežník omylem vyloupit a jaké by to mohlo mít neblahé následky, jenomže kluci čučeli tak pitomě, že jenom mávl odevzdaně rukou.

"Stejně se nám nelíbí," ozval se vzdorovitě Ferry, "jak ses dneska volepil. Seš jako vzornej učeň před zkušební komisí!"

"To je tedy fakt!" přidal se Jim. "Takhle šerif vypadat nemá!"

"Čím vlastně myslíte, narkomani?" houkl na ně Bill opovržlivě. "Jenom neříkejte, že hlavou, nebo se budu chechtat až do večera a z naší akce nebude nic! Přece víte, jaký mám úkol!"

Přiblíble přikývli, takže bylo jasné, že vůbec nic nechápou.

"Jestli mám proniknout na nepřátelský území a shromážďovat pro naši tlupu důležité zprávy," vysvětloval Bill, "musím být nenápadnej. A byl bych nenápadnej, kdybych se vymustroval jako minulou sobotu?"

"To asi ne!" připustil Ferry, "ale zase ti to slušelo."

"Nejsme na přehlídce kovybojských svršků," upozornil ho šerif, "ale na začátku sázavský loupeže století. Za chvíli vstoupím do prostoru -en- a vytipuju nejvhodnější objekt. Nechci, aby si mě někdo všiml a později upozornil na mne a tím i na vás policii!"

"Billovi to pálí!" vydechl okouzleně Jim. "Já ti hned říkal, že je rozenej gangster!"

"Tak dost řečiček," odmítl pochlebování Bill, "a dáme se do práce."

Poručil Ferrymu s Jimem, aby se pohybovali na vymezeném místě, avšak nejméně půl kilometru od hospody, aby mu mohli být kdykoli k dispozici. Přijali to bez nadšení, avšak ukázněně.

Nyní se už nedalo nic dělat. Krvavý Bill musel splnit svůj úkol a vstoupit na vratkou cestu, plnou nebezpečí. Ledabyly pokynul oběma věrným druhům rukou, na tváři vytvořil příšerný úšklebek profesionálního hrdlořeza a rázným krokem vnikl do prostoru -en-.

Ferry s Jimem za ním hleděli s otevřenými ústy a hlavou se jim začaly honit ty nejčernější myšlenky.

2.

Postup Krvavého Billa byl děsivě klidný a cílevědomý. Kráčel, nedbale se houpaje v bocích, nepřátelským územím. Jeho budoucí oběti nic netušily. Mastňáci leželi vysvělečeni před svými dřevěnými zámečky, opalovali si pupky a blaženě chrochtajíce hráli ferbla nebo licitovaný mariáš. Ani ve snu je nenapadlo, že jejich příbytky se právě ocitly ve strašlivém nebezpečí. Krvavý Bill nevzrušeně pokračoval v chůzi a sledoval cvrkot. Cítil kolem sebe línou netečnost, a to bylo potěšující. Tu a tam se na někoho podíval zemdleným zrakem přestárlého krokodýla, ale nikdo nepojal ani špetku podezření. Copak by mohlo někoho napadnout, že Krvavý Bill bude tak šíleně odvážný a vkročí mezi povalující se rančery beze stopy strachu, ba bez nejmenšího náznaku zachvění?"

Aby svou chladnokrevnou odvalu ještě více podtrhl, začal si provokativně hvízdát. To byla tak trochu zbytečnost, protože před každou chatou řval magneták, tranzistor, nebo jiný masově sdělovací prostředek.

Taky to s nikým ani nehnulo. Bill si to vysvětlil tím, že tropické vedro vysušilo méněcenné mastňácké mozky, a cesta k získávání informací je volná. Splnění úkolu se jevilo jako směšný detail, ale bohužel ne dlouho.

Krvavý Bil se lajdal mezi chatami a zkoumavě si je prohlížel. Profesionální instinkt se však nedostavoval. Nikdy předtím by si nemyslel, jak je těžké vybrat tu pravou. Nezasvěcenec by řekl: chata jako chata, prostě se vypácí dveře, vleze se dovnitř a hotovo! Ale to je zásadní omyl, a dopustí se ho jen naprostý diletant.

Profesionál uvažuje a ví, že majitele chat dělíme zhruba na tři druhy.

První druh - to jsou nedůvěřivci. Nemají valné mínění svých spoluobčanů a předpokládají u nich ty nejnižší sklony. Nevěří v lidskou poctivost, a proto nic nenechávají náhodě. Když odcestují do Prahy, nabídnou zlodějům v prázdné chajdě nanejvýš stůl, sekyrku, otlučený ešus a petrolejová kamínka. Oloupit je prakticky není možné a násilné vniknutí do jejich rekreačních objektů jim vždycky prospěje, neboť pojišťovně okamžitě nahlásí enormní škody.

Dalším druhem jsou ledabylí rekreanti neboli funkové. Mnoho naivních lupičů se už dalo lákat chatnými petlicemi u jejich dveří. Zločinci však jásali předčasně, neboť ani zde se nedá příliš zbohatnout. Ledabylí rekreant čili flink si bere na Sázavu ošumělý oděv, montérky, obnošenou kostkovanou košili, tepláky a deky, které byste nevyměnili ani za balíček sušenek. Čaj si vaří v obyčejném plechovém hrnku a jen výjimečně má víc než dvě lžice a sběračku. Když odcizíte ve flinkově boudě baterku, určitě nesvítí, nuž je tupý, že jim nepřekrojíte ani tažený štrůdl, a zajásáte-li nad nálezem poloprázdné láhve, napijete se ředidla na barvy nebo v nejlepším případě octa.

Pokud chcete opravdu vstoupit na cestu zločinu a získat zde bohatství i slávu, musíte se soustředit na třetí druh chatařů, a tím jsou vejťahové. Ti se nejezdí rekreovat, ale předvádět svou životní úroveň, včetně posledních výkřiků módy. Berou si s sebou tuzexová pyžama, plážové obleky, ledničky a mixéry, prošívané deky, slunečníky, skládací ložky, nafukovací krokodýly a vůbec všechno, co může chamtivý lupič potřebovat. Vejťahové mají pochopitelně v chatách televizory, videa, magnetáky, gramofónia, plné bary kvalitního alkoholu a veškeré luxusní zboží. Jsou známy i případy, že si dáma přivezla uprostřed žhavého července do chajdy norkový kožich jen proto, aby si sousedka nemyslela, že se producíruje v nějaké králičině.

Takže je úplně jasné, jakou chatu musí lupič vytipovat. Což není tak snadná věc, jak by se na první pohled zdálo. Zdání mnohdy klame, a navíc je třeba ještě počítat s existencí mezidruhů. Velice nesympatická je například kombinace vejťahy s nedůvěřivcem. Takový člověk vlastní většinou bourák s přívěsem a jeho víkend vypadá jako kompletní stěhování. Z Prahy na Sázavu a ze Sázavy do Prahy převáží s trpělivostí jemu vlastní celé metráky super zboží.

Krvavý Bill kráčel sice stále stejně klidně, ale na čele se mu objevily chmury. Cítil odpovědnost za zdar budoucí akce a nerad by se hned napoprvé blamoval. Přemítal, odhadoval, ale pocit jistoty se nedostavoval.

Bylo třeba projevit se ještě odvážněji. Nepřestáváje ani na okamžik pronikavě hvízdát, přistupoval teď Bill k oknům a snažil se nahlédnout dovnitř.

"Hledáte někoho, pane?" ozval se za ním pojednou dívčí hlásek a zločinec se poprvé v prostoru -en- zachvěl. Avšak Krvavý Bill neutíká! Otočil se, otevřel ústa a několik vteřin hleděl jako dokonalý idiot. Před ním stála Perla Posázaví, sice bez tlachavého dědka, ale zato vyšvihnutá jako manekýna předvádějící plážové obleky.

3.

"Hledáte někoho?" otázala se znovu, ale Bill stále ještě nebyl schopen odpovědět, protože na světě zkrátka existují věci které nás šokují a vyvedou z míry, i když jsme kvalifikovanými gangstery. Psanec mlčel a zíral. Nevěděl, na co se podívat dřív. Jestli na opálené nohy, čouhající z ďáblsky vymyšlených kratasů, nebo na perfektní horní partie, skryté pod pestrou rafinádou, proti které byla sexytrička oděvem prudérních klášternic. Za zhlédnutí stál samozřejmě i půvabný ksichtík s prvotřídním pršáčkem uprostřed. Byl to epochální zážitek!

"Perla Posázaví!" vydechl Krvavý Bill roztouženě a myslel přitom na deštivou noc, během které snil o této půvabné krasavici pod rozsochatým dubem.

Dívka na něho pohlédla jako na šílence.

Teprve nyní se poněkud vzpamatoval. Také mu došlo, že dívka nemůže chápat gejzír jeho emocí už proto, že první vzájemné střetnutí naprosto přehlédla nebo vypustila z hlavy. Což bylo více než dobře.

"Promiňte," řekl nyní Krvavý Bill s uctivou intonací chlapce ze slušné rodiny. "Hledám pana Troníčka."

"Pana Troníčka?" zeptala se a svraštila čelo, naznačujíc tak usilovné přemýšlení. Jak zajímavé, že se mezi námi pohybují bytosti, kterým sluší i vrašštění čela, krčení nosu, nebo jiné nijak zvlášť efektní grimasy.

"Ano, pana Troníčka. Kamila Troníčka."

"Kamila?"

"Kamila. Má tu někde chatu."

"Tady?"

Bill poněkud zrozpáčitěl. "Nevím přesně kde. Snad tady, ale možná taky někde úplně jinde."

"To je dost divné, nezdá se vám?"

"Totiž... abyste mi rozuměla..., on mi maloval takovou mapku. Kudy mám jít, abych nezabloudil."

"Tak mi ji ukažte!"

"To bych strašně rád, ale opravdu nemůžu."

"Ta mapka je tajná?"

"Nemám ji. Ztratil jsem ji zřejmě u kiosku s limonádou."

"To je opravdu směla," politovala ho, "takhle můžete Troníčka hledat celý víkend."

"Zase jsem našel vás," liboval si, "a to je hodnotnější zážitek, než se koukat na Troníčka!"

"Co se začne, to se má taky dokončit," poučila ho, načež znenadání vypískla: "Tatí - pojď sem na chvíli!"

A skoro v tu ránu se vybatolil z chaty ten upovídaný dědek. Bill s povděkem přijal fakt, že nejde o zhýralého milence, ale jinak ho stařec neoslnil ani tentokrát.

"Já jsem Houžvíc," představil se a podal Billovi ruku. "Jsem opravdu rád, že vás poznávám. Vždycky mě upřímně potěší, když mi Alenka představí některého ze svých kamarádů. To ovšem ona činí velice zřídka, protože je introvertní typ. Vyložená tajnůstkářka. Naše generace taková nebyla' my jsme rodičům bezmezně důvěřovali a také jsme se jim se vším svěřovali. Když jsem například studoval druhý ročník Státní konzervatoře u profesora Čirůvky..."

"Ale tatí," překazila mu monolog Perla Posázaví, "vždyť já toho pána vůbec neznám!"

"Neznáš?" podivil se stařík. "Co je zase tohle za nesmysl? Voláš mě snad od loupání brambor pouze proto, abys mi sdělila, že toho pána neznáš?"

"On hledá pan Troníčka," vysvětlila mu netrpělivě dcera. "Kamila Troníčka."

"Toho zase neznám já," řekl pan Houžvíc. "Pokud ovšem nejde o člena Pelikánova kvarteta, kde hraje Troníček druhé housle. Mimochodem velice mizerně. Od té doby, co se řízl do prsteníku..."

"To není on!" ozval se Bill. "Kamil Troníček vůbec nemá hudební sluch."

"Vtom případě je mi upřímně líto," děl stařec, "protože nevnímat hudbu je totéž, jako nevnímat barvy. Takový člověk je nesmírně ochuzený. Přítel mého nejlepšího žáka Zdychynce..."

"Tatí!" vyhrkla netrpělivě Perla. "Co uděláme s tím Troníčkem?"

"Já s ním nic dělat nebudu," řekl otec, "protože jsem ho tady nikdy neviděl. Vedle jsou přece Marcunkovi, potom Šotouzovi, Pakatelovi, Hadrbolcovi a dál už nevím. Ale víš co? Zajdi s tím pánem k Šotouzovým, ti znají v okruhu pěti kilometrů každého!"

"Tak pojďte!" vzdychla Alenka a netvářila se nijak nadšeně. "Snad budete mít štěstí."

Bill se rozloučil s panem Houžvicem a blaženě vykročil po dívčině boku.

"Šotouz tu měl parcelu už před válkou," hlaholil za ním dědek, "a je to nejstarší chatař v okolí. Tak aby neznal nějakého Troníčka!"

Říkal to tak přesvědčivě, že se Bill zachvěl obavou, jestli Kamil Troníček doopravdy neexistuje.

4.

Dobře míněná rada nevyšla. Šotouzovi nebyli doma. Asi se koupali, nebo si vyrazili na houby. Pakatelovi Troníčka neznali a Hadrbolcovi rovněž ne.

"Co teď?" vzdychla Alena. "Takhle toho vašeho Troníčka nenajdeme ani do večera!"

"A vy byste ho se mnou chtěla hledat do večera?" " Celá říčná!"

"Škoda. Ve dvou se to lépe hledá."

"Jenomže mně do nějakého Troníčka, celkem vzato, vůbec nic není."

"Mně, celkem vzato, taky ne." "Tak proč ho hledáte?"

"Člověk věčně někoho hledá. Samota tíží."

"Ach tak. Pocity moderního člověka, unaveného stereotypem civilizace."

Tohle bylo na psance už příliš složité.

"Kdybyste vy hledala Troníčkovou," řekl, "tak bych si kvůli tomu klidně vzal dovolenou. A chodil bych s vámi od pramenů Sázavy až do Davle!"

"Já takové problémy nemám," pokrčila ramínky, "protože jsem pořádná a neztrácím mapky před kioskem. Ale poslyšte, třeba tam ten váš papír je!"

"Jste geniální!" pochválil dívku. "To přímo volá po tom, abych vás pozval na limonádu! Máte ji ráda teplou? Jiná totiž není."

Perla Posázaví se kupodivu touto nijak zvlášť atraktivní nabídkou dala zlákat.

5.

Pátrání po Troníčkově mapě skončilo pochopitelně neúspěchem, ale zato se Bill dozvěděl celou řadu zajímavých věcí. Pokud byla Alenka tajnůstkářkou, tedy pouze vůči svému tatíčkovi. Před cizími mladíky švitořila jedna radost.

Především se pochlubila svým staříčkým otcem, kterému se opravdu již nezadržitelně blížila padesátka. Pan Houžvíc byl hudebním pedagogem a vyučoval hře na violu. Také hrál v symfonickém orchestru a zajímal se o strunné nástroje pozdního středověku. Perla Posázaví byla na svého žvatlavého papá až nezdravě pyšná.

Bill cítil potřebu o svých rodičích také něco efektního poznamenat, ale nebyl si jistý, jestli by se skutečnost jevila jako dost oslňující.

"Můj nebožtík otec vyučoval hře na flétnu," pravil posléze, "a při koncertech válel i sóla."

"A vy?"

"Já sóla neválim. Jenom příležitostně a spíše výjimečně mydlím do bubnů."

"Bicí nástroje jsou velmi důležité," rozhodla Alenka, načež se značnou libostí konstatovala, jaká je to pozoruhodná náhoda, když i Bill pochází z hudebně pedagogické rodiny.

"Vy máte krásné dlouhé prsty," podívala se mu na ruce. "A to je nesporný znak hudebního talentu, který jste zřejmě zdědil po tatínkovi. On sám vás hudebně nevzdělával?"

Bill málem vyprskl, když si představil otce Ježáka při hudební lekci na flétnu, ale rychle se opanoval.

Neměl k tomu příležitost, zamumlal smutně, "zemřel, když mi byly dva roky."

"Chudáčku," politovala ho. "A jak se to stalo?" "Tragické neštěstí. Letěl do Vídně na nějaký koncert a letadlo se zřítilo. Přímou na zem. Maminka se po této události zařekla, že z dítěte nesmí být hudebník."

"Zabít se přece může i neuhudebník!"

"Ona si to takhle nerozebírala. Jednala zřejmě v náhlém hnutí mysli, ale své původní rozhodnutí nikdy nezměnila. A já přes veškerou lásku k hudbě jsem se nesměl na nic učit."

Dost jí to došlo. Dokonce tolik, že se rozhodla obrátit list.

"Máte rád instrumentální koncerty?" zeptala se. "Šíleně."

"Opravdu?"

"Fakticky. Ale ještě raději bych sám na něco hrál." "Na flétnu?"

"To ne, ustavičně by mi připomínala to letecké neštěstí. Zřejmě bych si vybral violu - to je krásný nástroj!"

"Je! Ráda poslouchám její snivé, podmanivé tóny. A proč se do toho nedáte?"

"V mém věku?"

"Nebudte směšný. Tatínek vás bude jistě velice rád učit!" A už táhla Krvavého Billa zpátky k chatě pana Houžvice.

6.

Hudební pedagog měl stále plnou pusku Troníčka. "Našli jste ho?" otázal se zvědavě. "Tak mě napadlo, jestli to není ten ryšavý chlapec s jizvou na pravé tváři. Nebo na levé? Nu, na tom konečně nezáleží. Jisté však je, že ten hoch s inspirující barvou vlasů nemá hudební sluch. Slyšel jsem, kterak si prozpěvuje a málem jsem po něm hodil z okna talíř!" Bill popřel, že by mohlo jít o Kamila Troníčka, neboť ten má vlasy jako havran a jizva ho hyzdí pouze na zádech mezi lopatkami.

Pan Houžvica bezradně pokrčil rameny. "Ten ryšavec je jediný Troníček, kterého znám," řekl. "Ledaže by to byl ten obézní, mírně plešatý člověk, který nám na jaře nabízel štěně kokršpaněla."

"To byl Jančařík," tvrdila Alenka. "Ale tohle je pan Ježák a chce se učit na violu."

"U Troníčka?" podivil se Houžvica. "to přece nedává smysl! Jestliže Troníček nemá hudební sluch, není schopen zodpovědné pedagogické činnosti!"

Trvalo to děsně dlouho, než se Alence podařilo vyložit mu situaci. Bill mezitím netrpělivě přešlapoval a nebýt Perly Posázaví, určitě by se otočil na podpatku a uprchl kamsi do vzdálených hvězd. Viděl už ve svém životě spoustu nechápavých dědků, ale tohle byl prostě vrchol. Naštěstí každá pohádka má svůj konec.

Když konečně panu Houžvicovi došlo, že se Bill chce učit u něho, velice zvažněl. "Přijmu vás, mladý muži," pravil, "avšak pouze za předpokladu, že máte talent. Jsou nezodpovědní pedagogové, a je jich bohužel celá řada, kteří budou ochotně učit hudbě hyenu skvrnitou nebo kraju mřížkovanou. Jen když jim to ponese peníze! Ale já mezi ně nepatřím. Z mých žáků vyrůstají dobří hudebníci, za které se nemusím stydět ani po letech!"

"Pan Ježák talent určitě má," přerušila ho dcera, "protože jeho tatínek byl rovněž hudebním pedagogem a hrával v symfonickém orchestru na flétnu."

Starý vzrušeně poskočil.

"Ježák - flétna?" zadumal se a s přivřenýma očima horečnatě listoval v archivu paměti. "Ale počkat! Samozřejmě - už ho mám před sebou jako na dlaní! Ježák - flétna. Byl to původem Polák a psal se Jeszak. Nebo Jescak? Moc hodný chlapec to býval, jednou rozbil staviteli Tobiáškovu hlavu mísou s vlašským salátem. No ovšem, Ježák! Pilný, cílevědomý člověk. Ale vzal si nějakou herečku nevalné pověsti, zpívala lascivní role v muzikálech a věčně sháněla nějaké drogy. Ta samozřejmě Ježáka podváděla a ten chudák si jednoho večera otevřel žíly. Nebo snad vyskočil z okna a žíly si otevřel Pazdera?"

Tohle se Alence nezdálo.

"Ale říkal jste," obrátila se na Billa, "že otec zahynul při letecké katastrofě!"

"Nechtěl jsem vrhat bláto na vlastní matku," pravil psanec dutým hlasem. "Teď tedy víte všecko."

Alenka byla dojatá. Stiskla nešťastnému sirotkovi ruku a pan Houžvica ho pozval na kávu.

7.

Vnitřek Houžvicovy chaty plně odpovídal požadavkům loupeživého gangu. Zatímco starý vařil kávu a Perla Posázaví mlčela, dosud zřetelně dojatá tím, co slyšela o Billově rodině, mohl si vůdce tlupy všechno pořádně prohlédnout. Zjistil, že pro případné odcizení připadají v úvahu tyto předměty:

Gramorádio se značným množstvím desek vážné hudby

Pouzdro s violou

Stojánek a asi dva metráky not

Magnetofon

Ručníky, žínky a kartáč

Ubrus

Koberec perský, na mnoha místech intaktní

Dvouplotýnkový vařič

Nezjištěné množství nádobí

Popelník secesní s figurkou hrajícího houslisty

Nezjištěné množství šatstva a prádla

Dvě ručně vyšíváné dečky

Jedny hodiny pendlovky

Jeden kbelík s hadrem a smetákem

Poprsí Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka

Jedno kolo nafukovací (na koupání)

Sebrané spisy Aloise Jiráska

Dva páry trepek

To byly předměty viditelné na první pohled. Zásuvky a skříně jistě ukrývaly ve své nitru mnohá překvapení.

Ale je možné vloupat se do chaty, ve které bydlí Perla Posázaví? Alespoň v duchu ji tak Bill stále nazýval a byl jí stále více okouzlený.

Prožíval těžký vnitřní boj. "Byl bych bezcitný padouch, kdybych své vlastní zájmy kladl nad zájmy party," říkat si, "ale ještě větší a bezcitnější padouch bych byl, kdybych cynicky oloupil Perlu Posázaví a jejího starého, vetchého, nad hrobem se kymácejícího otce!"

Pan Houžvíc však zřejmě na cestu do hlubin temného hrobu dosud nepomýšlel. Hbitě poskakoval kolem plotny jako zkušený kuchař.

"Sladíte hodně, pane Ježák?" zeptal se a rozezvonil sadu lžiček, které se mohly stát dalším předmětem loupeže. Bill si s hrůzou uvědomil, že zná jeho pravé jméno. Ale vzápětí se zase nesmírně zaradoval, protože měl další důvod, pro který nebylo vhodné vyloupit právě tuto chatu.

"Dvě kostky," řekl a cítil, že v jeho hlasu opět převládá patřičný klid a jistota. To bylo samozřejmě dobře, protože nervózní nebo dokonce vykulený lupič není k ničemu a stane se snadnou kořistí mužů zákona. Po tom samozřejmě Krvavý Bill ani trochu netoužil.

Káva pana Houžvice chutnala znamenitě, zřejmě proto, že recept získal od trombonisty Lukáška a ten jej měl přímo od amerického dirigenta Stokovského, jemuž jej prý v Ankaře věnoval jakýsi turecký ctitel Beethovena.

Pak se hovořilo o Billově hudební budoucnosti. Pan Houžvíc prohlásil, že nového žáka přijme bez zkoušek, jelikož otec Ježák byl člověk nesmírně muzikální a navíc měl absolutní hudební sluch, kterým bezpečně rozeznával nejen hodnotu zahraničných tónů, ale vyznal se i ve změti složitých akordů.

"Jestli budete po něm, mladý příteli," sliboval, "nestrachuji se o váš muzikální vývoj ani v nejmenším. Chce to ovšem cvičit a cvičit! A také naslouchat tomu nejlepšímu, co bylo v hudební oblasti vytvořeno. Doufám, že nejste cítělem toho odporného šuntu, kterému se říká pop music!"

"Přímě ho nesnáším," zalhala nedávná hvězda diskotéky, "už pro ten příšerný randál!"

"No právě," přikývl spokojeně Houžvíc. "Tito pseudo hudebníci se zmohou jenom na hluk a pouštění světýlek. Je to ohlupování mládeže ve velkém!"

"V malém by se to nevyplatilo," konstatoval Krvavý Bill celkem logicky. "Ale já na něco takového neskočím.

Diskotéky a podobné výmysly pro mne neexistují!"

"Vidím, že z vás něco bude! Máte správný vztah k hudbě, ostatní se už poddá!"

"To jistě!" vyhrkl Bill. "Hned zítra si opatřím violu!" "Velice správně," souhlasil Houžvíc. "Čím dříve se do toho pustíme, tím lépe. A zde je má pražská adresa - přihlaste se hned, jak budete mít nástroj!"

Potom pedagog potřásl Billovi rukou a řekl: "Noty shánět nemusíte, mám doma starou školu Dominika, Bejbrlíka," řekl, "který se jako pedagog proslavil až ve Španělsku. Jeho ženou byla Alžběta Bendová ze slavného rodu Bendů. Později utonula v Káhiře."

"V Nilu?" zeptal se Bill.

"Ve vaně, právě se koupala, když na ní odkudsi shůry spadl škorpión a bodl ji do ramene. Alžběta volala o pomoc, ale Bejbrlík ji neslyšel, poněvadž právě cvičil na violu."

Bill politoval nešťastnou Alžbětu Bejbrlíkovou-Bendovou a měl se k odchodu. Perla Posázaví se na něho usmála, rovněž mu podala ruku a špitla: "Na shledanou!"

"Na shledanou!" vykřikl Krvavý Bill opojeně a byl šíleně rád, že mu neřekla "sbohem!"

1.

Sotva Bill opustil prostor -en-, zmocnila se ho prachmizerná nálada. Ponuře se šoural na vymezené místo, kde ho měli očekávat Ferry s Jimem, aby mu v případě potřeby pomohli. Ale co od nich v této situaci může požadovat? Aby mu sehnali kalafunu na smyčec k viole?

Šerif se nemohl zbavit pocitu, že se před svými jistě již nedočkávními a k zločinu připravenými kovboji dokonale shodí.

Jak jim vysvětlí, že za několik hodin usilovné výzvědačské práce nenalezl vhodnou chatu k vyloupení? Nebude to konec jeho vůdcovského věhlasu? Nevrhne to na jeho pověst stín neschopnosti?

Neobstál vlastně už při prvním větším případu a dokonce hned v jeho počátcích!

Kráčel stále pomaleji a záměrně oddaloval okamžik, kdy stane tvář v tvář svým mužům a bude jim muset pohlédnout do očí. Pokoušel se zkonstruovat nějakou neapnou výmluvu, ale neměl úspěch. Když však přece jen dorazil na vymezené místo, zjistil, že není komu co vyprávět. Ferry a Jim zmizeli.

"S takhle neukázněnou bandou se nedá loupit," posteskl si v duchu. "Já nevím, jak si ten organizovaný zločin představují. Člověk riskuje život v prostoru -en- a oni klidně opustí vymezené místo! Za trest jim nic neřeknu a bude to!"

Posadil se do trávy a čekal. Deset minut. Půl hodiny. Hodinu. Po Jimovi a Ferrym ani památky!

Pojednou Billovi svítilo. "Jsou tady jen dvě možnosti," řekl si, "buď jsou v márnici nebo v hospodě!"

Okamžitě se přiklonil k druhé variantě, protože mu připadala pravděpodobnější. Kromě toho neměl tušení, kde je zde nejbližší márnice, zatímco do hospody trefil bez problémů.

Zvedl se a vykročil známou cestou z předešlého víkendu. Záhy zjistil, že silami ani kroky neplýtl marně. Sotva vstoupil do výčepu, vzdal hold své předvídavosti. Hned u prvního stolu, těsně za dveřmi, seděli Jim a Ferry s nějakým drbanem, Bill mu hádal tak devatenáct let. Drželi se s ním okolo ramen a zpívali:

"My jsme kluci očkováný satanem,
my něco zastanem, ba jo."

"Krvavý Bill je tady," zájásal Ferry, sotva spatřil majestátnou postavou svého šerifa. "Bille, tohle je tedy, senza divoch, všechno to za nás táhne. Pojd' do sebe taky něco kopnout, musíš bejt dost sešlej."

"Andy s náma udělá tu chajdu," zablábolil Jim, "a navíc budeme čtyři do mariáše. Dobrý, co?"

Ten drban se přiblíže culil a naučenými gesty přivolával poletujícího pingla.

Krvavý Bill se však zachoval jako generál, kterého zradilo mužstvo. Útrpně a s nejvyšším pohrdáním se ještě jednou podíval na ty podnapilé ťulpasy, z kterých hodlal vychovat když ne výborné, tedy alespoň obstojné pistolníky, změřil si z výše svého věhlasu Andyho, kterému by nesvěděl ani krádež švestek v obecním sadu, a beze slova vyšel z hospody.

Ferry a Jim se za ním okamžitě vypotáceli a blekotali slova omluv za své hnusné činy. Volali za svým nenahraditelným šerifem, aby se vrátil, ale toho to ani nenapadlo. Tuhle šanci k efektnímu odchodu si nemohl nechat ujít. Do hloubi duše uražený, bez jediného ohlednutí krácel pryč a bylo mu přitom velice dobře.

2.

Krvavý Bill si teď připadal, jako by se zbavil těžkých okovů. Sedl si na břeh řeky a zasnul se. Ani se nemusel příliš namáhat, aby se mu před očima objevil sladký a krásný přelud. Perla Posázaví zase s úspěchem vtančila na obrazovku jeho fantazie. Navíc měla daleko konkrétnější obrysy než při prvních pokusech o její vybavení.

Bill vychutnával tu omamnou krásu a říkal si, že by docela stálo za to pověsit zločinný život na hřebík a vrátit se do řad slušných lidí. Jde vlastně jen o to, jak to bezbolestně provést. Hlavně nesmí kolem zločinecké minulosti chodit jako kocour kolem horké kaše. Se stíny gangsterského údobí je třeba rázně skoncovat. Bill se rozhodl, že na důkaz svého polepšení okamžitě spálí Čabanovy módní výstřelky. Pak si to však rozmyslel. Jde přece jen o určité výtvarné hodnoty a nemůže být sporu o jejich prodejnosti. Radikalismus není nutno přehánět. Začínající psanci se rádi praští přes kapsu a Bill si za stržený peníz může zakoupit violu. Bedřich Ježák se hodlal opravdu vážně zabývat hudbou. Někoho to možná překvapí a leckdo se nad tím i pousměje. Buchty z diskotéky z toho asi budou na větni.

Jenomže povrchní soudy neinformovaného davu nemohou budoucím violistou otřást. Sama Perla Posázaví ho upozornila na dlouhé prsty, které bývají známkou hudebního talentu. Jako dcera pedagoga má jistě zkušenosti a její odhad je závazný.

Jak dlouho se vlastně talentovaný člověk může učit hrát na violu? Půl roku? Nebo celý rok? A i kdyby dva, to se pořád dá vydržet. Láska už donutila lidi k horším vylomeninám!

Bedřich Ježák si začínal zvykat na představu, že jednoho dne bude slavným violistou. To přece není nic špatného.

Hudebníci se dnes těší všeobecné vážnosti a vydělávají spoustu peněz. Klarinetista Bezdíček si dokonce koupil simku, jenomže mu není nic platná. Jednoho večera totiž foukal nejen do štěbence, ale i do balónku.

Až bude z Billa perfektní violista, pověsí manuální práci na hřebík. Bude hrát někde v divadle, v kavárně, nebo dokonce v krematoriu, kde taková táhlá hudba zní obzvláště dojemně. Když umíral dědeček Ježák, přál si, aby mu ve velké obřadní síni zahráli jeho oblíbenou píseň Išel Macek do Malacek, ale nevyhověli mu. Babička pravila, co by si lidé pomysleli a vybrala nějaké es dur. Hrál ho komorní kvarteto bez dirigenta a všichni účastníci pohřbu byli naměkko.

No, ale nesmíme předbíhat událostem, k takovým úspěchům má Bill ještě daleko.

Prozatím ho čekají měsíce perné dřiny. Teprve potom všechny udiví libými tóny své violy. To je něco jiného, než řev v diskotéce! Marcela se bude všude chlubit, jakého má slavného bratra, ale ten jí stroze řekne, aby držela zobák, protože se o to nijak nepřičinila. Sestřička si na něm nevydyndá ani volňáška na Pražské jaro!

Jako hudebník první kategorie si pochopitelně našetří řůru peněz. Koupí si Saabu nebo mercedesku, nechá si ušít oblek u Adama a pak pojedí k Houžvicovým. Dědek před ním bude uctivě poskakovat, protože takhle nadaného žáka dosud do tajů hudby nezasvěcoval.

"Nemám vás již čemu učit, drahý Mistře," osloví ho Houžvic třesoucím se hlasem. "To, co umím já, umíte i vy a daleko lépe. Nyní se již mohu pouze radovat z vašich úspěchů, které, ve vši skromnosti, budu považovat i za úspěchy vlastní. Kde by mě napadlo, když jsem vám před rokem půjčoval Bejbrlíkovu školu, že se tak vyšíhnete!"

Ale Bill ho umlčí laskavým gestem. "Tentokrát jsem nepřišel pro hudební lekci," odvěti, "ale z důvodů daleko závažnějších. Miluji vaši dceru Alenku, kterou od prvního střetnutí nazývám Perlou Posázaví. Proto vás jdu požádat o její ruku."

Starý pán bude překvapený, ale vzápětí začne dojatě posmrkávat. "Máš ho ráda, milé dítě?" zeptá se chvějícím se hlasem.

"Mám, tatínku," šeptne Perla Posázaví a padne Billovi do náruče.

"Buďte tedy oba šťastní," řekne pan Houžvic přeskakujícím hlasem. "Bydlet můžete u nás, máme veliký byt a já už se na stará kolena uskovním."

Tuto nabídku přijmou mladí snoubenci s velikou radostí, protože u Ježáků toho prostoru moc není. Kromě toho tatínek s maminkou jsou ustavičně v sobě. A kdoví, jestli si Marcela nepřivede domů Bořivoje Králíčka, protože rodinný domek v Kunraticích je hudba daleké budoucnosti. To je však Marcelina a tátova záležitost, do které se Bill plést nebude, už proto, že jako violista nemůže dělat těžkou fyzickou práci, a tudíž ani přidávat zedníkovi. Důležitější je ovšem to, že po veliké slavné svatbě bude žít Perla Posázaví po boku slavného violisty Ježáka šťastně až do smrti. Bez problémů se to ovšem neobejde. Bill si prozatím vůbec nedovedl představit, jak Alence vysvětlí, že táta nikdy neuměl na flétnu ani písknout a těší se pevnému zdraví. O tom, že by si otevřel žíly, nebo vyskočil z okna, nelze vůbec uvažovat. A také bude těžké uvést na pravou míru mámin morální profil.

Má chudák k zpuštěnému a zhýralému životu tak daleko, že z toho vysvětlování může ještě vzniknout pořádný propletenec. Kdyby se dozvěděla, jaké fámy o ní kolují v uměleckých kruzích, patrně by to nesla ještě tížeji, než když jí

u soudu přiznali sníženou inteligenci. Je nutno vzít rozum do hrsti a počítat si velice obezřetně a takticky. Alenka se bude zpočátku patrně zlobit. Se slzami v očích obviní Billa, že ji obelhal, což jsou pěkné vyhlídky pro manželství! Kdo lže, ten krade! Ale pak vyslechne všechny okolnosti, které ho k tomu vedly a určitě Billa pochopí. Až jí vysvětlí, jako zásluhu má její krása na tom, že se z nebezpečného zločince stal světoznámý virtuos, zaslží a odpustí. Této velkorysosti si ovšem bude Bill náležitě vážit. Nikdy Perlu Posázaví nepodvede s odbarvenými blondýnkami, čímž také dokáže klukům, že není děvkař po tátovi! A nejen to! Bill bude utírat nádobí, nosit prádlo do Pradlenky a vykonávat různé domácí práce, což marně žádá matka Ježáková na tátovi.

Moc pěkně se to Krvavému Billovi snilo, ale slunce bylo přece jen příliš agresivní, než aby mohl dokončit svou představu o šťastném a spokojeném manželství. Musel vzít na vědomí realitu žhavého dne. Sluneční paprsky ho bodaly do zad více než nemilosrdně a vysušené tělo se dožadovalo změny prostředí. Nemohl to ignorovat, a tak Bill odložil další snění na večer a ponořil se do vlídných sázavských peřejí.

3.

Nebylo to špatné odpoledne. Chvilí ve vodě, chvíli na břehu mezi spoustou opalujících se lidí, moc pěkně utíkal čas. Billovi tento způsob rekreace vyhovoval podstatně víc, než vyseďování v hospodě u püllitru. K úplné spokojenosti mu chyběla jen dívka jeho snů. Možná, že se teď koupe kdesi půl kilometru po proudu řeky a sní o hezkém chytrém chlapeči, který sice nenašel Kamila Troníčka, ale zato se začne učit hrát na violu.

Klidné odpoledne náhle narušil zlostný křik. Nějaký pán s nadměrným břichem a odstávajícíma ušima začal povykovat, že se mu ztratily hodinky, které měl schované v sandálech. To byla výstraha pro ostatní. Lidé se vrhali k odloženému šatstvu a okamžitě začali zjišťovat, co se ztratilo jim. Teď už nekřičel pouze břichatý pán, ale i další pánové s různými objemy kolem pasů, k nim se přidávaly dámy v přitažlivých či méně přitažlivých plavkách. Všichni žalovali na neznámého padoucha, který se zmocnil jejich hodinek, peněženek nebo náramků.

Bill z vody nějak nespěchal, protože nepředpokládal, že by jeho osobní ztráty mohly být značné. Vylezl z vody spíše ze zvědavosti, protože ho silně zajímalo, o čem poškození diskutují. Odjakživa si potrpěl na dynamické dialogy a temperamentní výměny názorů.

"Kriminálníci!" křičel pán, oloupený o hodinky, "člověk si nemůže bezstarostně ani smočit palec ve vodě! Chvilí nedáváš pozor, a už tě vezmou u huby! A policajti nejsou ani v dohledu! To by chtělo nasadit na stopu psy a napařit těm lumpům třetí nápravnou skupinu!"

"Krásť by se nemělo," dal se slyšet Bill, "je to stejně hnusnej zločin jako třeba pašování."

Oloupený ušatec sebou trhl a jediným pohledem dal Billovi najevo, že kdyby byl po ruce kuchyňský nůž, nerozpakoval by se vbodnout jej komentátorovi mezi lopatky. Bill si však svou poznámkou nezískal sympatie ani u ostatních.

"Máš blbý řeči, debílku," pronesl muž, kterému nechybělo mnoho do dvou metrů, "zapiš si za uši, že pašování stejně jako prostituce jsou sportovní disciplíny, zatímco olupování soukromých osob je hnusnej podraz. A ty máš jedinou kliku, žeš byl ve vodě, protože bych tě už začal vyslejšchat právem útrpným!"

"On to moh' klidně štipnout jeho kamarád," poznamenal bývalý majitel hodinek. "Těmhle drzejm pubertákům není co věřit!"

"To se ví," přidali se další a jednoznačně obvinili z krádeže problematickou mládež.

"Sem vedou ty jejich diskotéky!" ječela dáma ve fialových plavkách. "Ještě se dočkáme toho, že nás pomordujou!"

"Jsou to samí chuligáni!" přidali se další. "Jeden jako druhý!"

Bill usoudil, že se tady se svými názory neuplatní, a tak si řekl, že udělá nejlépe, když nenápadně změní místo pobytu. Čím rychleji, tím lépe. V atmosféře, která zde vládla, by člověk mohl velice snadno přijít k úrazu. Bill se tedy rozhodl popadnout šaty do náruče a zmizet.

Nápad to byl dobrý. Nelze však do náruče popadnout něco, co není. A jediný cvičný pohled na zválenou trávu Billovi stačil, že se právě dostal do parádního průšvihů. Šaty zmizely. Vše, co měl ještě před chvílí na sobě, bylo pryč, stejně jako hodinky pupkatého pána.

4.

Přestože se Krvavý Bill nerozječel, jeho nálada prudce klesla. Přijet na Sázavu loupit a octnout se na jejím břehu oloupený o vše s výjimkou vyšisovaných plavek, to není radostná bilance pro pistolníka velkého formátu!

Zloduch s ním neměl ani špetku soucitu. Alespoň kdyby v trávě zanechal zpáteční jízdenku na vlak! Billovi v této ošemetné situaci nezbyvalo nic jiného, než se vrátit do hospody, velkoryse prominout svým kumpánům jejich prohršky a požádat je o pomoc. Nebylo to nic příjemného; když si Bill představil, jakou škodolibou radost budou mít Ferry s Jimem z pokoření svého šéfa, zaskřípěl vztekle zuby. Což mu pochopitelně ani trochu nepomohlo.

Nakonec se však neblahé střetnutí neuskutečnilo. Když otevřel dveře do hospody, po Ferrym, Jimovi a Andym nebylo ani stopy. Na jejich místě seděl kníratý řidič ČSAD. V jedné ruce třímал skleničku s teplou limonádou a druhou objímal ženu neurčitého věku, ohnivě zrzavých vlasů. Oloupený psanec měl však docela jiné starosti, než sledovat milostné pletky řidičů. Obrátil se a hledal své možné zachránce. Marně. Pistolníci se zřejmě zastyděli nad svou špatnou morálkou a odkvačili do přírody. Rovněž je možné, že vypili více piva, než se sluší v dobré společnosti a byli nelítošným personálem vyhozeni na čerstvý vzduch. V každém případě teď dleli úplně jinde, než kde je potřeboval mít Bill.

Nešťastník zdrceně vyšel z hospody a zoufale se rozhlížel na všechny strany. Slunce už tolik nepálilo a Bill si náhle uvědomil, že by se snesla košile nebo tričko. Jenomže takové věci nenajde člověk jen tak na cestě. Musí si je koupit nebo ukrást. Ale Bill už na nic neměl sílu. Psychické vyčerpání na něm bylo patrné, začal se třást zimou, jekal zuby a zmocnil se ho příšerný smutek. Zdálo se mu, že se proti němu postavil celý svět, že mu všichni ubližují a že by si měl otevřít žíly, jak to udělal ten neblahý flétnista Jeszak. A i ten na tom byl lépe, určitě si natočil plnou vanu vlažné vody, ponořil se do ní a poté použil břitvy z kvalitní oceli. Zatímco Bill by si musel otevřít žíly rezavým víčkem od gulášové konzervy, a to není žádná komfortní sebevražda.

Znovu zadrkotal chrupem. No a pak už mu dočista povolily nervy a hrdinný pistolník se nad sázavskými peřejemi rozbřečel jako želva.

5.

Štěstí, že se ta velice trapná epizoda obešla bez svědků. Bulící Krvavý Bill - to by byla pastva pro oči! Gangsterská show pro náročné!

Ale pokořený psanec se brzy vzchopil a začal se fetovat drsnými slovy. Povzbuzoval se, jak mohl. Říkal si, že to tak nenechá, pomsta bude sladká, a když už jsou všichni na něj jako psi, zachová se stejně! To byl docela pozoruhodný záměr, jenomže realizace nenabízela příliš možností. Nahý a bosý člověk kupodivu ztratí i značnou část fantazie. Bill by se v této situaci k nějakému snění sotva donutil a s odvahou to bylo ještě horší.

Uvědomoval si, že večery začínají být hodně chladné, s tím se zřejmě nedá nic dělat, ale je to proklatě nepříjemné. Navíc člověku mohou nastydnout ledviny, nebo se probojuje mezi revmatiky, a to taky není o co stát!

A tak začal Bill alespoň chodit. Věděl, že rychlá chůze člověka zahřeje. Ještě lepší je běh, ale k tomu se prozatím neodhodlal. Snad až v pozdních nočních hodinách. Pochodoval však velice rázně, a když šlápl na poněkud ostřejší předmět, žalostně vykvikl, což vzápětí napravil mužným zasakováním. Šel, jak se v pohádkách říká, kam ho nohy nesly, a ani si neuvědomil, že opět prochází územím -en-.

Tak se zčistajasna znovu ocitl před chatou pana Houžvice. V první chvíli tím byl doslova šokován, neboť se dostavil bez hudebního nástroje. Přeshlapoval přede dveřmi, nemaje odvalu zaklepat. Rozhodl se pomoci si hypnózou, o které četl v knize o tibetských mniších. O své silné vůli naprosto nepochyboval, a tudíž to zkusil.

Svraštil čelo a usilovně zíraje do zastřeného okna chaty, naléhavě šeptal: "Alenko, má milovaná Perlo Posázaví, navaž se mnou duchovní spojení! Cítíš, jak tě volám? Ano jsem to já! Neváhej ani na okamžik a vyjdi před chatu! Ty musíš vyjít ven, Perlo, protože naše fluida se spojila jako dvě řeky. Ty to nechápeš, vzpíráš se, horečnatě se bráníš, ale něco tě nutí poslechnout. Rozumíš, Perlo? Zvedáš se ze židle a kráčíš ke dveřím. Jdeš mi v úsrety a já tě toužebně očekávám!"

Tak brebentil před chatou asi čtvrt hodiny, ale bez výsledku. Tibetští lámové tyhle triky ovládali podstatně lépe. Je však třeba vzít v úvahu, že nikdy nečarovali v plavkách. Bill se opět začal třást zimou. Na čele mu naskočila husí kůže a kolem se rozbíkali komáři. Naháč uprostřed večerní přírody, to je pro něj lahůdka, která se nevyskytuje každý den. Bill si nevěděl rady. Oháněl se nazdařbůh po krvelačných potvorách, zoufale přeshlapoval před branami ráje a nebyl daleko od toho, aby se znovu rozbřečel. Vtom se otevřely dveře a v nich se objevil pan Houžvic s kbelíkem špíny. "A podívejme se, pan Ježák!" zahlaholil. "Cožpak jste tak nalehko? Už je přece chladno! Nebo snad patříte do řad otužilců?" A vychrstl špínu před chatu.

"Někdo mi ukradl šaty," žaloval Bill sklesle, "když jsem se koupal. Teď jsem tu zůstal jen tak v plavkách a dočista bez koruny. Nevím, co mám dělat."

"A co Troníček? Ten by vám nepomohl?"

"Toho jsem vůbec nenašel."

"No tak pojďte dál," pozval ho pan Houžvic ne příliš nadšeně. "Něco s vámi budeme muset udělat."

Co chaty vstoupil Bill poněkud rozpačitě. Ne že by měl ošklivé tělo nebo křivé nohy, ale najednou si začal uvědomovat, že šaty dělají člověka a žádný gentleman nenavštěvuje dámu svého srdce v plavkách. Kdyby takhle přišel Bořivoj Králíček za Marcelou, chechtal by se tomu Bill ještě tři neděle. Marná sláva, tohle není návštěva, ale trapas.

Billovo zděšení dostoupilo vrcholu, když zjistil, že Perla Posázaví netráví večer sama, toliko se svým staříčkým otcem. Alenka seděla u stolu a nad ní stál takový elegantní černovlasý hezounek s nakulmovanými vlasy. Něco dívky vykládal a ona se moc smála.

Když se ve dveřích objevil Bill, úsměv na rtech jí ztuhl a ona vytřeštila oči, jako by se jí právě zjevila mrtvá prababička.

"Vedu hosta," oznámil pan Houžvic celkem zbytečně. "Ukradli mu šaty a on teď, chudáček, nemá co na sebe."

Zločinnost stoupá a takhle to dopadá!"

Potom seznámil Billa s načesaným hezounkem.

"Tohle je Jiří Kubač," pravil, "velice schopný hráč na violoncello. Má rovný, čistý tón a dobře cítí rytmus. Právě obnovují kvarteto, z kterého vypadl čelista Rudolf Bolavý. Spadl ze střechy a zlomil si ruku tak, že o jeho návratu k vážné hudbě nemůže být řeči. Jiří ho nahradí, protože má k tomu všechny předpoklady."

Bylo zřejmé, že Houžvicovi je Kubač velice sympatický a Bill se nemohl zbavit nepříjemného, ba přímo depresivního dojmu, že Alence rovněž.

Perla Posázaví už totiž nebyla zdaleka tak srdečná a švitořivá jako odpoledne. Dokonce se tvářila, jako by naháč vstoupil do chaty nevhod a nevitán. Zato Kubač se velice živě zajímal o všechny detaily Billova Oloupení a děsně se tomu chechtal. Zřejmě patřil do čeledi škodolibců a Bill měl náramnou chuť vyléčit ho z toho dvojitém direktem. Takové extempore si však pochopitelně nemohl dovolit, a proto si jen zavile počítal prsty u nohou.

"Co bych vám jenom mohl půjčit?" staral se o hosta pan Houžvic a začal se prohrabovat ve skřini. Zápolil s tím velice těžce, ale posléze vytáhl dlouhé černé kalhoty a brčálově zelenou bundu. Vyzval Billa, aby si to zkusil. Bill tušil, že s tímto oděvem příliš parády nenadělá, ale bylo to ještě daleko horší, než předpokládal. K nesmírnému nadšení Jiřího Kubače ze sebe udělal výstavního kašpara. Dokonce takového, že to rozesmálo i Alenku.

Kalhoty mu sahaly kousek pod kolena, zato v pase by mohl přijmout nájemníka. Podobně tomu bylo s vestou. Tvaru se velice nešťastně, ale pan Houžvic ho utěšoval:

"To víte, na ples byste takhle vymustrovaný jít nemohl, ale do Prahy určitě dojedete. Zvláště, když si kalhoty omotáte motouzem."

"Já bych řekla," ozvala se Perla Posázaví, "že mu to docela sluší. Má to styl."

"Jsou zkrátka lidé," přidal se Kubač, "kterým sluší absolutně všechno. My obyčejní smrtelníci jim můžeme leda

závidět."

Ani tentokrát se Bill neodhodlal k boxerskému výpadu. "Dělali jsme, co jsme mohli, a dobrá věc se podařila," uzavřel debatu hudební pedagog. "Nyní s námi pan Ježák samozřejmě povečeří a pojedje domů desítkou. To je nejlepší vlak a bývá už téměř poloprázdný."

Alenka na to neřekla nic a Jiří Kubač se tvářil, jako kdyby ho nemohlo potkat větší štěstí.

6.

Do Prahy jeli desítkou všichni čtyři. Seděli v kupé sami, takže nebylo nutno omezovat se v diskusi.

Nejprve se pan Houžvíc s Kubačem bavili o nějakém oratoriu, ale když viděli, že Krvavý Bill s Perlou Posázaví do debaty nezasahují, přehodili výhybku na trochu lidštější téma. Dědek si začal stěžovat na zvrhlou mládež, která podle něho neprojevila zájem o vážnou hudbu.

"Je až zarážející," řekl, "do jak hlubokých sklepů pokleslého vkusu mladí lidé sestupují. Když sleduji, jakým odporným paskvilům naslouchají a dokonce jim tleskají, mám o kulturní budoucnosti tohoto kdysi hudbymilovného národa vážné obavy!"

"Nesmíte brát na všechny stejný metr, pane profesore," řekl Jiří Kubač s úsměvem. "Já a Alenka jsme přece taky mládež. A předpokládám, že ani pana Ježáka nemůžeme zařazovat mezi ty tupé výtržníky, kteří nemyslí na nic jiného, než na louskání brakové literatury, idiotské trsání na diskotéce nebo vylupování chat. Ze, pane Ježák?"

Jiří Kubač si při těchto slovech patrně neuvědomoval, jak blízko je inzultaci. Krvavý Bill si totiž vši silou zarýval nehty do dlaní, aby se opanoval a neskočil provokatérovi po hrdle.

"Milý Jiří, jsem rád, že se své poněkud defektní generace zastáváte," usmál se trpce pan Houžvíc. "Je to od vás opravdu moc pěkné. Kavalírské, řekl bych. Ale přesto se domnívám, že těch světlých výjimek je příliš málo. Nu, řekněte vy, pane Ježák," obrátil se na Krvavého Billa, "ale poctivě, bez přikrašlování situace a lakování na růžovo! Kolik vašich přátel chodí na koncerty vážné hudby?"

To byl přímý zásah, po kterém se Bill málem svalil pod lavici. S vypětím sil se musel držet, aby se nerozchechtal.

Představa, že by Ferry nebo Jim vyrazili do Rudolfiny na symfonii h-mol' byla přece jenom příliš třešknutá. Ale když se podíval na Kubače, který se poťouchle usmíval, nasadil smrtelně vážný obličej a řekl pevně: "Samozřejmě, že všichni! Chodíme společně na každý významnější koncert a druhý den o něm diskutujeme."

"To je znamenitý nápad," pochválil ho Jiří Kubač, "a na čem jste byli posledně?"

"Šmejde! Hyeno!" nadával mu v duchu Krvavý Bill. "Počkej, ty vymydlený krasavče, až tě dostanu někde o samotě! Já ti tu tvou načesanou kakaду proberu!"

Nahlas mu ovšem nenadával, protože by to bylo společensky neúnosné. Místo toho prohlásil, že se tak dalece nepamatuje.

"Zkuste se rozpomenout," provokoval Kubač. "Mě by to opravdu velice zajímalo. A tady pana profesora jistě taky."

"Zajisté," přikývl pan Houžvíc, "byl bych nesmírně potěšený, kdybyste mou obavu o mládež alespoň trochu rozptýlil!"

Bill usilovně přemýšlel, ale nic kloudného ho nenapadlo. To dá rozum, že nemohl vytáhnout Holky z naší školky!

Posléze dospěl k názoru, že bude přijatelnější, vyskočí-li z vlaku proti směru jízdy.

Pomoc však přišla zcela nečekaně.

"Nebyly to Studánky od Bohuslava Martinů?" zeptala se náhle Perla Posázaví. "Mně se zdá, že jsem vás tam zahlédla!"

"Samozřejmě," zajásal Bill. "Jak jsem mohl zapomenout na Studánky! Ty mám přece děsně rád!"

"Tak?" podivil se Kubač.

"Až na ten kiks v prostředku," zafuněl vyslýchaný psanec, "a s tím koncem taky nebylo všechno v pořádku."

Kubač se podivil ještě více. Bill vrhl prosebný pohled na Alenku, ale ta mu nemohla pomoci. Kubač se vítězně usmíval.

"A proti začátku nemáte výhrady?" zeptal se tónem, který v Billovi znovu, již po několikáté probudil agresivní choutky.

Pak se ale dostavil nápad daleko hodnotnější. Hvězda diskotéky si uvědomila své rozsáhlé znalosti pop music a začala nemilosrdně cupovat dosavadní miláčky. Bill se zběsile vrhl na všechny, kdo u nás produkují hudební nevкус, a deplal je s takovým nadšením, až sám pan profesor Houžvíc souhlasně pokyvoval hlavou. Bylo zřejmé, že ve svém novém žákovi nachází zalíbení.

1.

Když se v pondělí vrátil Bill z práce, byla rodina pohromadě a nevraživě na něj zírala. Pak se tátovi zřejmě zdálo, že už je toho zírání pro dnešek dost, tak raději sáhl za sebe a vytáhl kalhoty pana Houžvice.

"Co je tohle?" zařval.

"Kalhoty," odvětil synátor klidně.

"Kdes je vzal?"

"Koupil v Domě módy."

V tu ránu tátova pravice vystřelila tak prudce, že nebylo možno reagovat, Bill obdržel exportní facku, po které převrátil šicí stroj.

"Já jsem to říkala!" zvolala Marcela hlasem, o němž bylo těžko soudit, zda je radostný, nebo nešťastný.

"Včera byl s narušenými živly někde na Sázavě a vyžívali se intenzivním loupením. Důkazem toho je tato konfekce! Ale nemyslete si, že se taková věc utají! Kriminálka je už možná na cestě k nám!"

Po těchto slovech se prudce rozvzlykala matka Ježáková, která už nechtěla mít s Bezpečností, ani se soudy nic společného.

"Táto," zaštkala, "my se na těch dětech dočkáme pěkných radostí, jen co je pravda!"

Táta pokračoval ve výslechu. Vytáhl ještě brčálově zelenou bundu a hrozivým hlasem se zeptal, komu ten poslední výkřik módy patří. Bill poněkud couvl, protože nechtěl přijít o podstatnou část chrupu, a řekl podle pravdy, že panu Houžvicovi.

"Přiznal se!" zajásala Marcela. "Všechno je teď jasné! Oloupil chudáka pana Houžvice a kdo ví, jestli ho nepobodal nožem!"

"Jestli máš zájem o jeho znetvořenou mrtvolu, najdeš ji poblíž soutoku Sázavy s Vltavou v hloubce šesti stop," řekl Bill a obrátě uhnul před dalším otcovým útokem. Pak dodal: "Je v zakrváceném jutovém pytli."

"Slyšíte, jak je cynický?" ječela Marcela, "on si snad vůbec neuvědomuje, co dělá!"

Matka Ježáková přestala vzlykat a odhodlala se k činu. "Jestli seš' Běďo, takovej surovec," řekla, "já tě krejt nebudu.

Nikdy jsem neukradla ani šesták a za poctivou práci jsem dostala diplom, podepsanej ředitelem Kaňkou. Proto se nediv, že tě teď jdu prasknout na policii!"

"A co tvý mateřský srdce?" zalkal Bill, "to ti je jedno, že budu pět až deset let za mřížemi?"

"Co sis nadrobil, to si taky sníš!" rozhodla máma. "My jsem byli vždycky poctivá rodina a mohli jsem se každému podívat do očí!"

Teď už Billovi došlo, že je třeba uvést věci na pravou míru. Vyklopil pravdu o svém vlastním okradení a o řešení, které musel zvolit.

Tátova zakaboněná tvář se naráz rozjasnila a máma znovu začala brečet, tentokrát radostí.

"Já jsem hned věděl," řekl táta, "že se to všechno vysvětlí. Běďa je poctivej chlap po mně, a tak to má taky být.

S poctivostí nejdál dojdeš! Já bych nikdy svého chlapce nepodezíral, kdyby nebylo toho Marcelina věčného štvání!

Ta holka snad nemá všech pět pohromadě!"

"Ale tatí," vypískla Marcela. "Všechno přece svědčilo proti němu!"

"Kdyby četla místo básniček detektivky," culil se Bill, "věděla by, že ten, kdo je nejvíc podezřelý, je vždycky nakonec nevinnej jako lilie!"

"Bedříšku," ozvala se poctivá maminka. "Nedal by sis něco sladkýho? Ukradla jsem ve fabrice pár perníčků."

Marcelu obrat v situaci velice mrzel. Sedla si na otoman a začala se učit genetiku, ale bylo vidět, že se vůbec neučí, protože se žere nad prohranou bitvou.

Bill triumfoval. S pocitem absolutního vítězství vzal kalhoty a brčálově zelenou bundu přes ruku a vydal se vrátit je jejich majiteli.

2.

Záměr bohužel nevyšel. Pan Houžvic měl právě hodinu, a tu zásadně nepřerušoval. To byla svatá věc a všichni v okolí to respektovali. Zasvěcování učedníků do tajů hudby mělo přednost před čímkoliv. S tím by se ovšem Bill docela rád smířil. Mnohem horší bylo, že neviděl ani Perlu Posázaví. Podivná školní docházka ji vzdálila z domova právě v ten nejméně vhodný okamžik. Zklamaný Bill předal svršky nějaké staré dámě, jejíž jméno přeslechl. Proč by si něčím takovým zatěžoval paměť! Odešel rozladěný jako pianino ve vesnické hospodě.

Loudavě se blížil k domovu. Nezasvěcenec, který by ho sledoval, by ho odhadl na tři až čtyři infarkty myokardu.

Ale šlo pouze o nechuť strávit zbytek dne u rodinného krbu. Perspektiva, že se bude zase celý večer koukat buď na televizi nebo na Marcelu, Billa pochopitelně nijak zvlášť netěšila. Proto zoufale dumal, jak zvrátit nepřízeň osudu.

Na rohu ulice stáli Ferry s Jimem a hned se k šéfovi hrnuli. Ten však jen ledabyle kývl na pozdrav, protože si myslel, že tato varianta není o nic utěšenější než ta, která ho čeká doma.

"Počkej, Bille," řekl Ferry naléhavě a pokročil kupředu. "Musíme ti něco říct."

"Jako by se stalo."

"Neutíkej, je to děsně důležitý."

"Nezajímá!"

Ale Ferry se za Bilem rozběhl a chytil ho za rukáv. A už tu byl také Jim.

"Zbytečně, pánové, okrádáte o čas sebe i mne," řekl Bill ledovým hlasem. "Včera jsem poznal, že vaší jedinou zálibou je lentání piva, a na nic jiného se pravděpodobně nezmůžete do konce života. Měl jsem kolosální plán, který se vaší vinou neuskutečnil. Proto s vámi přerušuji veškeré styky!"

Podíval se, jak jeho řeč zapůsobila. Kluci chvíli mlčeli, pokašlávali, až se konečně zase ozval Ferry. Poněkud zajímavým hlasem pronesl větu, která ze sebejistého Billa vyrazila dech.

"Tak to seš vedle, Bille - my jsme náhodu včera udělali tu chajdu s Andym!"

Což byl, jak musí každý uznat, docela parádní gól.

3.

Bill cítil, že je z té zprávy dočista grogy, a zatoužil po studené sprše, na kterou ovšem v dané situaci nebylo ani pomyšlení. Když se přece jen poněkud vzpamatoval, snažil se zachránit, co se dá.

"To je přece vaše věc," řekl, "a já v tom s vámi nejedu. Na mý triko tohle laškování nepřišijete!"

"A hele," podivil se Ferry, "statečnej vůdce by chtěl zdrhnout od zodpovědnosti! Tak to ne, kamaráde! Kdo nás naváděl? Kdo nás, poctivý kluky, svedl na cestu zločinu? Kdo se kasal v jednom kuse, že uděláme díru do světa? My teda mlčet nebudeme. Pamatuj si, Bille, že jestli to praskne, tak v tom pojedeme všichni!"

"To je přesný!" připojil se Jim. "My jsme byli v podnapilým stavu a jednali jsme podle tvech příkazů!"

"O co vám jde?" zeptal se Bill ostře, ale cítil, že se mu srdce rozbušilo příliš rychle.

"O kořist," vydechl Ferry. "Ten křivák Andy praskl do koní, a my si s ním nevíme rady."

"Nemáme totiž vůbec tucha, kde bydlí," doplnil ho Jim, "a třeba ho už nikdy nezmerčíme."

"A co vám udělal?" vyzvídal Bill. "Vzal vás na hůl? Všechno vám sebral?"

"Kdepak. Všechno nám nechal."

"Tak si to, sakra, rozdělte, a mně dejte pokoj!" "Hele, neuhýbej!" varoval ho Ferry. "Jednou jsi nás inspiroval k trestnému činu, tak si to s námi taky vylížeš. Takovej je zákon party, no ne?"

Nezbylo, než se podvolit.

Dobrá," zavrčel bývalý šerif. "Něco vymyslíme."

Šel s nimi na dvůr k Nademlejskej. Jim se ostražitě rozhlédl, jako by je z tajemných úkrytů sledovala parta nepřátelských zvědů. Potom přistoupil ke kolně a odstranil petlici ve dveřích.

"Je to uvnitř," zašeptal Billovi, "a já už dál riskovat nebudu!"

Vstoupili do ponurého a značně zanedbaného interiéru. V rohu vypísl potkan a zmizel v nějaké díře za hromadou briket. Od stropu visela spousta pavučin a navíc Bill šlápl na hrábě, které mu obratem udělaly z nosu placku.

"Co je tohle za fór?" mnul si naklepnutý čichový orgán. "Snad jste sem od Sázavy nenatahali brikety?"

"Dočkej času," poradil mu Jim a přistoupil k omšelému štandlíku stojícímu u stěny. "Hned to přijde!"

Oddělal víko a začal vzrušeně dýchat. Potom začal vytahovat kořist. Žádná paráda, o exkluzivním zboží ani nemluvě. Gramofon na kliku, rezavý lihový vaříč a pršiplášť bez knoflíků, s dírou na pravém lokti.

Bill se rozchechtal, až se málem posadil na zem, ale lupiči jeho veselí nesdíleli.

"Musíš nám poradit, co s tím," řekl sklesle Ferry, "tady to zůstat nemůže a jinej spolehlivej úkryt nás nenapadá."

"No to mě tedy podržte!" kroutil hlavou Bill, "a proč jste vlastně tenhle šmejda kradli?"

"Nic jinýho tam nebylo. Můžeme za to, že Andy blbě vytipoval chajdu?"

"A potom: byli jsme pod parou!"

To tedy určitě a deset dvanáctek dozajista stačí člověku k tomu, aby přestal rozlišovat hodnoty.

Bill si prohlížel předložený šunt s netajeným odporem. "Za tohle vám nikdo nic nedá," odhadl s neochvějnou jistotou.

"Ten gramec určitě nehraje a jelikož nemá malovanou troubu, postrádá starožitnou hodnotu. Vaříč je zrzavej jako liška Bystrouška a ten pršiplášť vypadá, jako by v něm nejmíň dva roky hnízily myši!"

"To my víme taky," ušklíbl se Ferry, "ale porad' nám, kam s tím!"

"Hoďte to do kanálu!"

"A co když nás vypátrají? Co potom?"

"Ten, komu jste to šlohl, vám bude blahořečit!"

"To se neví," mračil se Jim. "Já jsem četl takovou soudničku vo vykradený samoobsluze. Nějací kluci šlohl pár balíčků cigaret s flaškou rumu a vedoucí druhé den nahlásil škodu za šedesát tisíc!"

"My bysme neradi dopadli jako sedláci u Chlumce," přikývl Ferry. "Co když ten okradenej nahlásí, že se mu ztratily samý nový a krásný věci? Když tohle zničíme, tak se zbavíme důkazu a budeme platit jako mourovatý!"

"A ty s námi!" dodal Jim. "Proto je ty věci třeba schovat, a tak spoléháme na tebe, že něco vymyslíš. Vždycky se ti v tý kouli něco chytrýho vylíhlo, tak proč ne zrovna teď?"

Bill posléze kapituloval. Přejal od šťastných loupežníků kořist, které se dost štítíl, a slíbil, že ji uschová ve svém pokoji.

4.

Trvalo celé dva dny, než Marcela podezřelé předměty objevila. Samozřejmě si to nenechala pro sebe a svolala rodinné fórum, kterému předestřela další důkazy o bratrových zločineckých sklonech. Položila gramofon, vaříč a pršiplášť na stůl, načež vznesla naléhavý dotaz, zda ještě někdo z rodiny pochybuje o tom, že se Bedřich pohybuje v temném podsvětí.

Tentokrát však byl táta obezřetnější. "Že by kradl tohle," zapochyboval. "Takovej cvok přece není!"

"Leda že by měl po mně sníženou inteligenci," poznamenala matka Ježáková.

Ale Marcela se nevzdávala. Vysvětlila pohotově rodičům, že s lupičstvím je to jako s alkoholismem. Skleničkou se začne a skončí to asociálními činy. Tou skleničkou jsou v tomto případě zdánlivě bezcenné předměty, zatímco konce si nebohá sestra netroufá vůbec domyslet.

Táta vzdychl, ale jako uznávaná hlava rodiny se rozhodl ještě jednou podívat se synovi na zoubek.

"Co to tu máš?" houkl na něho přísně. "Gramofon, vaříč a pršiplášť."

"Kdes to vzal?"

"Našel. Bylo to dole v popelnici." "Čuně! A proč to taháš do bytu?" "Kvůli Marcelce!"

"Aha. Chtěl jsi ji rozzlobit."

"Vůbec ne. Ale stěžovala si, že nemá co vzít do sběru. Na mámě loudila hadry a mně štípla detektivku. Tak jsem ji upřímně politoval a řekl jsem si, že jí budu jako řádný bratr nápomocný."

Marcela chtěla zaječet, ale vyšlo z toho jenom zlostné zasyčení.

Zato rodiče se synovým vysvětlením spokojili.

"Tak to slyšíš, Marcelo!" řekl káravě táta. "Bedřich ti chce pomoci se sběrem, a ty na něho v jednom kuse nasazuješ!"

Co ty seš to za divnou, podezíravou povahu? Měla by ses stydět! Místo abyste se měli rádi a navzájem si pomáhali, jste v jednom kuse v sobě!"

"Nás bylo doma sedm," dodala máma, "ale něco takový-ho vůbec nepamatuju. Aby holka umyla koupelnu, to jí ani nenapadne! Ale osočovat bratra, na to capoucha užije!"

Marcele nezbyvalo nic jiného, než se urazit. Huhlala, že plní svědomitě všechny povinnosti doma a ve škole, takže by se jí mělo více věřit. Místo toho jsou rodiče na straně Bedřicha, který jim soustavně věší bulíky na nos a jednou se jim špatně odvděčí. Dožijí se na něm těžkého zklamání a budou ronit krvavé slzy. Jenomže to už bude pozdě!

"Já vím svoje," prohlásila posléze, "a nikdo mě neobalamutí. Na mě Bedřichovy výmysly neplatí. Ten, než by mi pomohl shánět sběr, raději by mi zakroutil krkem!"

Skutečně nebyla daleko od pravdy.

Otec, aby to nějak shrnul, řekl: "Ať už je to tak nebo tak, doma bude pořádek. Máma je čistotná, a tak si nezaslouží, aby

se tu povalovala nějaká veteš," a obrátil se na syna. "Doufám, že už doma nic takového nemáš!"

"Mám, tatínku," řekl Krvavý Bill uctivě. "Máš? A co?"

"Violu."

"Cože?"

"Violu."

"Takový ty veliký housle?"

"Přesně ty. Je vidět, že jsi vzdělanec."

Táta se ošil a bylo vidět, že neví, co případného by měl podotknout. Máma pouze vzdychla a Marcela horečně přemítala, jak by mohla znovu vhodně zaútočit.

"Chceš ten nástroj vidět, tatínku?" zeptal se Bill.

"Jo, to bych děsně rád!" zavrčel táta.

Běda se tedy na okamžik vzdálil, aby vzápětí přinesl ze svého pokoje pěkný, černě nalakovaný futrál. Ono se má správně česky říkat pouzdro, ale futrál zní rozhodně líp. Psanec ho otevřel, a pak už se pouze kochal pohledem, jak zmátení členové rodiny zírají na krásnou, novou violu.

"Co to má znamenat?" zafuněl po chvíli táta. "Seš cvok, nebo chceš cvoky udělat z nás?" Marcela chtěla něco říct, ale bratr ji předešel.

"Moje líbezná sestřička vám právě chce povědět, že jsem patrně vykradl obchod s hudebními nástroji. Nebo že jsem přepadl v tmavé ulici osamělého filharmonistu a sebral mu zdroj jeho obživy. To by ale bylo křivé nařčení, jedno z mnohých, která musím v této rodině polykat jako prášky proti bolení hlavy. Tuhle violu, znělý solidní nástroj jsem neukradl, ale koupil za své vlastní úspory. Zjistil jsem totiž, že mám hudební talent, a nechci ho už dál nechat zahálet." "To je lež!" vykvikla Marcela, "jeho vztah k hudbě je zcela povrchní! Má rád pouze šlágry!"

"Budu se učit hře na violu," ignoroval sestru Bill, "u odborníka nejpovolnějšího. U samotného pana profesora Houžvice!"

5.

Když se rodina trochu vzpamatovala, řekl táta: "A proč se chceš učit zrovna na violu? Proč ne na trumpetu nebo na tahací harmoniku? Jarda Pilát hraje na helikónku po hospodách, trochu k tomu vyzpěvuje a to bys mrkal, co mu to hodí! Kam se hrabu já se svejma melouchama!"

Marcela poznamenala, že tahací harmonika je sprostý nástroj vyhovující pokleslému vkusu nenáročných konzumentů a že ona by rozhodně hlasovala pro violu, kdyby ovšem mohla věřit bratrovým slovům. Takhle si myslí, že za tím vším vězí něco nekalého, nebo je to prostě Bedřichův vrtoch, který nebude mít dlouhého trvání. Hudba vyžaduje píli a umělecké zanícení. Bedřich určitě ve svém snažení nevytrvá, protože je to roztěkaný, lehkomyšlný mladík, navíc pod vlivem špatných kamarádů a brakové četby.

"Já jsem ještě neslyšela," ozvala se matka Ježáková, "ze by špatný kamarádi někoho nutili hrát na violu! A Bědovi to schvaluju, protože ta viola se podobá houslím, na který mám ty nejhezčí vzpomínky. Pamatuješ, táto, jak nám v hospodě Pod višní hrával do ouška cikán Zajaroš?"

"Aby ne," přikývl táta, "potom ho zavřeli pro vykrádání vagonů. Tak ty seš teda pro violu."

Máma přikývla.

"No dobrá," pokrčil rameny otec Ježák, "v cestě mu stát nebudu, i když harmonika je harmonika. Ale mládí má svou vlastní hlavu, tak co se o to budu starat. Pro mne za mne, ať se ten blázen učí třeba na varhany!"

Bill tedy zvítězil na celé čáře. Odnal violu zpět do svého pokoje a byl děsně rád, že Marcele sklaplo. Jen ho poněkud mrzelo, že mu sestra zabavila kořist z loupeže a odnese gramofon, vaříč a přišplášť do sběru. Ferry s Jimem mohli mít pravdu a pokračování případu bez doličných předmětů by se mohlo vyvinout krajně nepříznivě. Na druhé straně lze ovšem předpokládat, že Ferry a Jim se v příštích deseti letech na Sázavě ani v jejím okolí neobjeví. Za chvíli se za bratrem do pokoje vplížila Marcela.

"Neříkej mi, Bedřichu," vrhla na něj zkoumavý pohled, "že se jen tak pro nic za nic chceš učit na violu. Na tuhle udici se já nechytnu! Za tím vším vězí něco nekalého!"

Bill spokojeně přikývl.

"Samozřejmě, miláčku," zašklebil se, "a co jiného by za tím vězelo, než zločin? Ale přece si nemyslíš, že ti takovou věc budu sám věšet na nos! Když jsi tak chytrá, vypátrej si ho sama!"

"Taky že vypátrám!" řekla Marcela pevně. "Mysli si o mně, co chceš, ale já tě v bahně utonout nenechám!"

1.

Následujícího večera se Bill vyšvihl tak, že rodina znovu zpozorněla. Neoblékl se typicky pro diskotéky, ale vzal si oblek, včetně bílé košile a kravaty. Sám si připadal jako lupič - džentlmen, zatímco ostatní názorově tápali.

"Co se to děje?" podivil se táta, "jdeš za svědka na svatbu, nebo co?"

Máma zase hádala, že se syn dostal do nóbl společnosti, a kvačí na nějaký společenský večírek.

"Tak ať se tam nenamažeš," varoval táta, "nebo to špatně skončí! Člověk musí vědět, kdy má přestat."

Marcela podotkla, že by rodiče neměli synovi nechávat tak vysoké kapesné, poněvadž to křiví jeho charakter a svádí k různým nepravostem.

"Ty mlč!" zastala se Billa máma, "protože sama utratíš víc než Běda! Zřejmě si myslíš, že peníze rostou na stromě!"

Strojíš se jako primabalerína a nevyděláš ani halíř!"

Tato slova Marcelu zřetelně popudila. Začala popotahovat, a když to náležitě nezapůsobilo, prohlásila, že nemá

zapotřebí být někomu na obtíž. Jestliže se jí vyčítá každý svetřík, tak může spánembohem nechat studií a jít dělat do továrny svačinářku. Nebo uklízečku!

To ovšem nemyslela vážně, protože úklid přímo nesnášela.

"Jdu na koncert," oznámil Krvavý Bill rodině a pečlivě si upravil před zrcadlem vázanku. "Doufám, že máte alespoň mlhavou představu, o co jde."

"Na co jdeš?" zalapal po dechu táta. "Předpokládám, že jsem se přeslechl."

"Na koncert," opakoval Bill důstojně. "Vážná hudba zušlechtí uje duši."

"To jsem blázen," kroutil hlavou táta. "Mně je tedy osmačtyřicet, duši mám zušlechtěnou ažaž a na koncertě jsem jakživ nebyl! A když něco takového šlo v rádiu" vypnul jsem to hned. Co tomu říkáš ty, maminko?"

Cekal od ní podporu, ale nedočkal se. Prohlásila, aby Bědu od koncertu neodrazoval, protože už je na čase zbavit se toho klackovství. A že tátovi by trocha vážné hudby neuškodila, přišel by na jiné myšlenky a přestal koukat po ženských. Táta se ohradil, že by se mu jedno klopýtnutí nemuselo otloukat o nos celý život, ale maminka štiplavě prohlásila, že těch klopýtnutí bylo tolik, že by to jiná ženská s ním nevydržela. Ona ví o čtyřech a bůhví o kolika ještě neví!

"Jsem ráda, že kluk začíná myslet na pořádné věci," pochvalovala si, "a nebude frajer po tobě! Tys byl tanečník k pohledání, točil's to doleva i doprava, ale pak jsem se kvůli těm tvejm avantýrám něco nabřečela! Bedřich je spíš po mně a rodinnýho života si bude považovat. Tak se nediv, když jde na koncert!"

"Pro mne za mne, ať si jde třeba do opery," zahučel táta, "hlavně když se tam nepopere a neudělá nám ostudu. Ale osobně ho nechápu, protože koncerty nejsou pro normální lidi!"

Bill očekával, že se k problému vyjádří také Marcela, ale té se do toho nijak zvlášť nechtělo. Několikrát už otevírala pusku, ale nakonec ji vždycky včas zavřela. Byla zakřiknutá a vnitřně rozkolísaná. Proti koncertu nemohla nic namítat, a když nemohla nic namítat, duševně ji to devastovalo.

Bill ji pochopitelně nelitoval, pouze naznačil, že tohle je teprve začátek, po kterém budou následovat věci nevidané a neslýchané.

"Tak čao," pokynul rodině, "a neusněte u televize. Já se vrátím ještě dneska!"

"To bych prosil!" křikl za ním táta. "Nejsem hudebně vzdělaný, ale těžko bys mi namlouval, že koncerty končej' v půl pátý ráno!"

Bill opustil vlidný domov a vydal se k Rudolfinu za novými zážitky. Měl jisté obavy, ale cestou se je snažil rozptýlit. Říkal si, že když to vydrželi jiní, vydrží to taky, a jsou to koneckonců jenom dvě hodiny. Což máme fotbalový zápas s prodloužením, a to bývá někdy taky pěkná nuda!

Důležité bude vnímat všechno, co se na koncertě odehraje. Zítra, až se Bedřich Ježák dostaví na první hodinu k panu profesorovi Houžvicovi, bude mít o čem vyprávět.

A nějaký Jiří Kubač už ho nepřivede do rozpaků!

2.

Před Domem umělců bylo živo. Billa překvapilo, kolik lidí se odhodlalo navštívit koncertní síň, přestože v televizi běžel oblíbený seriál. Třeba na té vážné hudbě přece jen něco bude!

Bill se zamíchal mezi vzrušený dav a lapal útržky rozhovorů, vedené odborníky.

"Diriguje Valerián Rampalík. Říkalo se, že má angínu, ale zřejmě už je fit!"

"Rampalík to nezachrání. Co s tím orchestrem může dělat? Dřeva ještě ujdou, ale ty smyčce! Ty smyčce!"

"Co na tom Rampalíkovi vidíte? Pomachl, to byl dirigent! Ale Rampalík cvičí před orchestrem jako na spartakiádě!"

"Rampalík má talent a snaží se. Ten se může náhodou vypracovat!"

"To se ví. Ale co může dělat, když mu tam půl orchestru spí? Jak na ně má přenášet svůj prožitek?"

"Posledně mu dechy nastoupily o čtyři takty dřív!"

"Dívejte se na něj dneska! Symfonie Gis-moll - to je jeho specialita! To andante sestenuato ve třetí větě a ten pathos v závěru - to dokáže jedině Rampalík!"

"A co to ritardanto před nástupem fugy, pane? Vždyť to táhne jako štrůdl!"

"To je záměr, pane kolego, to je záměr přemýšlivého tvůrce! Jak by potom vyniklo strhující pulzování?"

"No počkáme si! Já se jen bojím, aby se mu to zase nerozlezlo!"

"Nemějte strach! Rampalík roste od večera k večeru. Bude z něj druhý Pomachl!"

Bill pozorně naslouchal a začínala v něm hlodat zvědavost. Co ho vlastně dneska čeká? Když se lidé kvůli koncertu dokážou hádat div ne jako při fotbale, musí na něm zřejmě něco být. Snad to nebude přece jenom taková otrava, jak se všeobecně říká!

3.

Bill seděl v sedmé řadě uprostřed a četl program, který měla stará dáma vedle něho na klíně. Dlouho mu to nevydrželo. Sotva dáma zpozorovala, že se drzý soused vzdělává na její úkor, podívala se na něj jako na olupovače mrtvol a vsunula potištěný papír do kabelky.

Nastala chvíle ničím nevyplněné nudy. Rampalík s orchestrem na sebe nechali dlouho čekat a žádný předzápas se nekonal. Konečně přišli. Všichni ve fracích a s motýlky, ti nebyli jako skupina Patníky, kde se každý oblékne podle momentální inspirace.

Lidé začali tleskat, a tak Bill celkem ochotně aplaudoval rovněž. Prozatím mu to nebylo proti mysli. Ačkoli Rampalík ho na první pohled dost zklamal. Vypadal sešle, konstrukci měl chatrnou a Bill tudíž nechápal, co by se na něm mohlo vypracovat. Z toho už kulturista nebude, i kdyby se udirigoval!

Ale muzikantů měl spoustu! Kdepak tři kytary, buben, reprobedny a světlomety! Tady bylo na pódiu lidí jako na startu Praha-Prčice a každý z nich sebevědomě třímal nějaký hudební nástroj. Takže si Bill řekl, že Rampalík přece jen bude

znamenity dirigent, když ho tolik lidí poslouchá a navíc si na to berou černý oblek.

Všechno tu působilo velice důstojně. Skupina Patníky se v jednom kuse hádají, protože vedoucí Bručáček šidí hudebníky o peníze, ale tady se něco takového jistě neděje. To je jistě pod Rampalíkovu úroveň!

Ještě nějakou chvíli se nic nedělo a obecnost se zatajeným dechem zírala na pódium, odkud očekávalo libé a inspirující tóny. Atmosféra byla napjatá, jen jen to odstartovat. Stalo se. Rampalík zvedl ruce nahoru, jako když na něj někdo míří automatickou pistolí, pak sebou prudce škubl a koncert vypukl.

Koncertní síň se od podlahy až po strop s křišťálovými lustry naplnila symfonií Gis-moll. Zpočátku to Billa docela bavilo, protože pohled na pódium byla skutečně pastva pro oči. Vybraně oblečení hudebníci vytvářeli parádní randál, aniž k tomu potřebovali reproduktory. Ale po několika minutách nastala krize.

Bill si začal uvědomovat, že tento druh hudby je nad jeho síly. Snažil se vnímat nějakou kloudnou melodii nebo cokoliv jiného, čeho by se mohl zachytit. Marně. Orchester vytvářel a metal do prostoru změt' zvuků, které Billovy necvičené uši odmítaly vzít na milost.

A už to taky začínalo být setsakramentsky dlouhé.

"Ti lidi nemají smysl pro míru," napadalo psance, vrtícího se na židli. "Tohle je randál, skřipání, a ne hudba! Někoho to možná povznese, ale mne to určitě zabije! A taky je tu vedro jako v rovníkové Africe. Chtělo by to pivo nebo aspoň bábu s nanukem!"

Bill si olizoval vyprahlé rty a namlouval si, že kvůli krásným očím Perly Posázaví tady zahyne žízni. Cítil, jak se mu límeček saka lepí na zpocený zátylek, a v duchu prosil muzikanty, aby měli špetku soucitu s koncertním začátečníkem. Neměli. Neúprosně a bez kousku svědomí šmidlali jednu větu za druhou. Rampalík před nimi poskakoval, jako by ho někdo bodal vidličkou mezi žebra, a lidé v sále předstírali, že je to nesmírně zajímavé a fascinující. Nebo to snad doopravdy prožívali, koneckonců všechno je možné. Bill ovšem té druhé možnosti příliš nevěřil, byl na pokraji sil a hudba na něj účtočila jako podráždění sršni. Cožpak v tomhle může někdo najít opravdové zalíbení? Jo, diskotéka-to je něco jiného! Tam je příjemná atmosféra, koka-kola s rumem a buchy na člověka vrhají roztoužené pohledy.

Ale tohle? Když už ti posedlí ďáblové přehráli asi šestnáct vět, z nichž ani jedna nebyla holá, a zůstávali v ráži, zavřel Bill oči a začal si říkat jako kdysi v posteli, když měl problémy s usínáním: "Jedna ovečka, dvě ovečky, tři ovečky, čtyři ovečky, pět oveček, šest oveček..."

Při osmisté šedesáté páté ovečce ho vyrušil pán, sedící za ním. Naklonil se k jeho uchu a vzrušeně zašeptal, že Rampalík ujel. Jestli si prý toho Bill všiml. Jenomže Rampalík nikam neujel, pořád se producoval na pódium, pohazoval kšticí a mával rukama, takže vše zůstávalo při starém.

Při třináctisté sedmé ovečce stará dáma s programem kopl Billa do nohy. Ačkoli tak učinila s razancí zákeřné-ho centhalva, ani se neomluvila a předstírala, že je v transu. Bill ji to neoplatil a počítal dále ovečky.

Při osmnáctisté devadesáté osmé ovečce si Rampalík při jednom vertikálním pohybu málem vykloubil ruku, ale nepřestal. Vida, kam až vede lidská ješitnost!

Když napočítal rovné dva tisíce oveček, přestal Bill doufat, že to někdy skončí. Jako by ten orchestr chtěl překonat nějaký světový rekord v délce hraní. Takové věci jsou dnes na denním pořádku. Někdo se tři dny a tři noci v jednom kuse sprchuje, jiný šílenec se nechá na týden pochovat v hluboké rakvi a další se rozhodne pro cestu kolem světa po rukou. Kdo ví, jestli Rampalík nemá něco podobného v úmyslu. Bude mávat před orchestrem třeba až do zítřejšího odpoledne bez ohledu na oběti. Tohle by se mělo určitě zakázat!

Ještě dlouho trvalo, než symfonie skončila. Bill už zcela rezignoval, když se pojednou hluk ještě zvýšil, Rampalík zamával rukama, jako by chtěl odletět do teplých krajín, a potom nastalo ticho. Vteřinu nebo dvě. Sotva lidé pochopili, že už je po všem, zmocnila se jich radostná nálada. Jako by právě přežili bombardování nebo zemětřesení. Povstali ze sedadel, mohutně plácali a začali nadšeně vyvolávat Rampalíka. Každý říkal, jak to bylo překrásné, vzrušující, inspirující, podnětné, ba přímo magické a jaká byla v sále nádherná atmosféra. To sepjetí mezi hudebníky a posluchači, tak typické pro náš hudbymilovný národ! Bylo to zkrátka fantastické a mnozí návštěvníci koncertu dospěli k názoru, že Rampalík vyrostl v dirigenta evropského formátu.

I Krvavý Bill posléze uznal, že na tom něco je. On sám byl smrtelně unášen pouhým seděním, zatímco Rampalík, který během symfonie Gis-moll ze sebe shodil nejméně pět kilo, se zdál zcela svěží. Klaněl se teď jako by se nechumelilo, přebíral květinové dary a metal úsměvy na všechny strany. Takže Bill připustil, že s touhle koňskou náturou se přece jenom může vypracovat!

4.

Sotva sázavský psanec vyšel z koncertní síně na čerstvý vzduch, okamžitě se mu vrátila dobrá nálada. Postavil se poblíž sochy Josefa Mánesa a pozoroval spokojené konzumenty hudby, kteří rozcházejíce se do svých domovů, stále děkovali Rampalíkovi za nádherný večer a mohutný umělecký zážitek.

Náhle však ztuhl. Mezi stohlavým davem, pro který měl jen pohrdavý úsměv, uviděl majestátnou postavu Perly Posázaví. Ve společenských šatech připomínala hollywoodskou hvězdu nebo dámu z horních deseti tisíc. To by ještě nebyla žádná tragédie. Billovu nelibost vzbuzoval fakt, že vedle dívky jeho snů nekráčet jako obvykle tlachavý dědek, ale načesaný seladon Jiří Kubač.

Bill ponechal Mánesa Mánesem a vrhl se proti dvojici diskutující o estetických problémech. Perla byla překvapená. Jiří Kubač nikoliv. Přátelsky se na Billa usmál a řekl: "Vypadáte velice elegantně, pane Ježák. Člověk, který vás viděl pouze v odloženém oděvu pana profesor, musí být když ne šokovaný, tedy alespoň překvapený. Snad jste také nebyl na koncertě?"

"Samozřejmě," přikývl Bill, "co vás na tom tak udivuje? Přece jsem vám říkal, že koncerty navštěvuji pravidelně."

"Ovšem!" vykřikl radostně Kubač. "Už si vzpomínám! Říkal jste to ve vlaku, kde jsme se tak báječně pobavili o Otevírání studánek od Bohuslava Martinů!"

Billa napadlo, že se krok za krokem stává mírným, kultivovaným člověkem, protože Jiřího Kubače ani tentokrát neinzultoval.

Perla Posázaví se zřejmě nechtěla k Studánkám vracet a přenesla řeč rychle na jiné téma.

"A co jste říkal Rampalíkovi?" zeptala se Billa a tvářila se tak, jako by na jeho úsudku hodně záleželo.

Bill cítil, že nadešla jeho chvíle.

"Nebylo to špatné," pronesl ledabyle, "dřeva ušly, ale ty smyčce! Co se týče Rampalíka, ten se podle mého názoru může klidně vypracovat."

"S takovou prací rukou?" ušklíbl se Kubač.

"Je sice pravda," připustil Bill, "že před orchestrem cvičí jako na spartakiádě, ale co může dělat, když mu půl orchestru spí? Jak na ně má přenášet hudební prožitky?"

"To říká tatínek rovněž," souhlasila Perla Posázaví, "orchestr musí s dirigentem spolupracovat."

"Těch dechů jste si ovšem nevšiml!" zaútočil Kubač. Bill se usmál z výšiny nahromaděných znalostí: "Jak by ne.

Nastoupily o čtyři takty dřív. Ale to byla jediná chyba, Rampalík je umělec na svém místě!"

"Prosím vás! Takových Rampalíků máme, že bychom je mohli vyvážet na Kypr jako fotbalové trenéry!"

Bill odolal pokušení začít hovořit o fotbale, přestože věděl, že by v tomto odvětví Kubače naprosto znemožnil. Odhadl však, že Perla Posázaví tento lidový sport příliš nemiluje, a tak raději setrval u hudby.

"Já si myslím," vrhl se odvážně do dalšího boje, "že symfonii Gis-moll by nikdo lépe neudělal. To andante sestenu to třetí větě a ten pathos v závěru - to dokáže jenom Rampalík!"

"A co to ritardanto před nástupem fugy?" děsil se Kubač. "Vždyť se mu to táhlo jako štrůdl!"

"To byl záměr," odušil přesvědčivě Bill a zatvářil se jako renomovaný znalec. "Jak by potom vyniklo to strhující pulzování?"

Kubač ovšem nepřesvědčil. Tvrdil, že se to Rampalíkovi rozlezlo, a dožadoval se Alenčina souhlasu. Perla Posázaví však zachovala přísnou neutralitu a zamezila další debatě podnětným návrhem, aby nechali Rampalíka Rampalíkem a šli si na chvíli ve třech sednout do nějakého slušného podniků.

5.

Vinárna U stříbrné sýkorky je útulná a decentní. Chodí tam většinou slušní lidé, kteří nemají ve zvyku vyvolávat rvačky a demolovat hostinské zařízení. Obsluha je vzorná, ceny přiměřené a atmosféra uměle starobylá.

Jiří Kubač okamžitě objednal láhev bílého vína a nezvolil špatnou značku. Bill se ovšem nechtěl nechat zahanbit a bleskurychle ho následoval. Na třetí láhvi se nemohli dohodnout, a tak U stříbrné sýkorky málem došlo k podobné situaci jako v hospodě v Honicích, kde se naši furianti hádali a to, kdo zaplatí punč. Konfliktu zabránilo diplomatické umění Perly Posázaví, poté vše probíhalo klidně. Alespoň v první fázi.

Pak se Krvavý Bill znovu přesvědčil, že není rozeným pistolníkem. Psanci, kteří pili whisky hltavými doušky jako vodu, by se za něj do krve styděli.

Zoufalec však nevydržel. Víno mu stouplo do hlavy daleko prudčeji než jeho spolustolovníkům. Projevilo se to nezvyklou bujarostí. Nejprve začal zpívat. Písňe národní i nenárodní. Kubač připustil, že má znělý baryton, který by stálo za to kultivovat. Alenka s tím celkem souhlasila, ale přece jen se přikláníla k viole. Zřejmě dávala instrumentální hudbě přednost před vokální.

Bill pokračoval v pití i ve zpěvu. Pak si vzpomněl na večer strávený v koncertní síni, který v něm nyní znovu vzbudil pocit křivdy. Změnil radikálně svůj nedávný názor a nekompromisně prohlásil, že Rampalík je packal. To, co dovede on, je pro začínajícího gymnastu učiněnou hračkou! Načež Bill začal Rampalíka předvádět a docela se mu to dařilo.

Dirigoval s takovým elánem, že vzbudil zaslouženou pozornost nejen hostů, ale i obsluhujícího personálu. Krátce před nástupem fugy ho požádal pan vrchní, aby mu kmitající pravičkou nesrazil starožitný lustr, který zhotovili v Novém Boru minulý týden. Bill se ohradil, že je to nutné vzhledem k strhujícímu pulzování, ale pan vrchní tento argument důrazně odmítl.

"Vážený pane," řekl mrazivě. "naše vinárna se těší znamenité pověsti a navštěvuje ji celá řada umělců. Vzhledem k tomu, že dnes očekáváme i Mistra Rampalíka, bylo by dobře, kdybyste začal uvažovat o změně lokálu."

"Ale proč?" podivil se Bill. "Já se s Rampalíkem strašně rád seznámím."

K seznamování však nedošlo, protože Kubač a Perla Posázaví zrežirovali rychlý odsun do bezpečí.

"Doufám, pane, že nejste šofér," volal za ním vrchní, "byl bych velice nerad, kdyby vaše vystoupení u nás skončilo jako před třemi nedělemi. Podnapilý řidič rozvážel skupinu historického šermu, a ta se při bouračce navzájem pobodala starožitnými bajonetami!"

6.

Bill rozjařeně navrhoval, aby se šli na Rampalíkovu počest napít ještě nějak jinam, ale Perla Posázaví už nechtěla.

Požádala oba pány o doprovod a krátce nato je ponechala na pospas osudu, což bylo především u Billa na pováženou. Ale Kubač nemínil unaveného druhu pohodit.

"Dovedu tě domů," rozhodl, "abys někde nevykolejil tramvaj nebo nepředváděl Rampalíka na zcela nevhodném místě."

Rafnul Billa pod paži a vlekl ho k Nuslím.

Bylo to báječné vrávorání, během kterého se dokonale spřátelili. Oběma připadal dnešní večer jako senzační a domlouvali se na brzkém pokračování.

Chtělo to ještě trochu upřesnit, ale na Vinohradech se Billovi udělalo špatně. U Nuselských schodů znovu, a pak už se to nezlepšilo. Pomyslel si, že by bylo strašlivé, kdyby u jeho neplánovaného extempore asistovala Perla Posázaví.

"Když se chceš stát umělcem," deklamoval Kubač, "musíš se naučit pít. To tě nenaučí profesor Houžvíc, ale já! My spolu uděláme díru do světa, že se nestačíš divit!"

Bill souhlasil, ale dobře si uvědomoval, že po minerálce by jeho žaludek takhle neskotačil. Ale už byli u cíle.

"Tah skončil," poplácal ho po zádech Jiří, "ale před námi je mnoho dalších. Protože my jsme novodobí bohémové. Rozumíš?"

Přitom Billa napadlo, že přeškolení psance na bohéma netrvá ani příliš dlouho.

7.

V předsíni se Billovi nějak divně zamotala hlava. Aby neupadl, chytil se věšáku a strhl ho na sebe, což se událo za strašlivého rámusu. A už byla vzhůru Marcela, která okamžitě začala ječet, aby se všichni šli podívat na toho ochlastu. "Nelitujte, to stojí za to. Teď se teprve vybarvil, Bedříšek! Já jsem na jeho výstřelky poukazovala dávno, ale nevěřili jste mi. Račte se přesvědčit a zhlédněte tu ubohou trosku na vlastní oči! Nevím, co na to řeknete vy, ale já se hluboce stydím, že tohle potácející se přiblblé stvoření je můj bratr!"

Táta rovněž vylezl z postele a vybafl: "No, ty vypadáš! Ale to bych ti dovedl odpustit, protože každý mužskej se čas od času namaže. Jenomže tys nám lhal, a to se mi nelíbí! Já se v hudbě moc nevyznám, ale ať mi nikdo nevykládá, že se na koncertě zpíjejí lidi do němoty! Kdes byl doopravdy?"

"V Rudolfinu," zablekotal Bill, "ale jen chvilku. Tys měl, tatínku, pravdu!"

"Co s tím já mám společného?" podivil se táta. "Já tě k ničemu nenaváděl!"

"Říkal jsi, že ty fismoly se nedají poslouchat," připomenul mu syn, "a to je svatá pravda. Mně to tak zmohlo, že jsem musel z koncertu utéct."

"To se nedívím," zavrčel táta, "ale proč zrovna do hospody?"

"Cítil jsem se tak divně," tvrdil Bill, "jednak mi bylo líto vstupného, které jsem vlastně zbůhdarma vyhodil, a za druhé mě z té příšerné muziky nesnesitelně rozbolela hlava."

"Vymlouvá se!" křičela Marcela. "Jako vždycky!" "Proč by se vymlouval?" divil se táta. "Tohle mu náhodou docela rád věřím! Kdybych šel na ten koncert já, tak bych utekl taky!"

"Ale k nějaký ženský!" ozvala se matka Ježáková z postele, "já už tě mám prokouknutýho!"

"Ať jde o co jde," pronesla máma, "já se potřebuju vyspat. Vstávám z vás první, tak na mne berte ohled! Nemyslete si, že si musím dát všechno líbit!"

Marcela chtěla něco podotknout, ale táta na ni vrhl takový pohled, že si to raději rozmyslela a vrátila se do postele.

Bill odvrávorál do koupelny a pouštěl si na hlavu studenou sprchu. Táta si řekl, že raději počká, až máma usne, a šel synovi uvařit kafe.

1.

Jsou ještě mnohem horší způsoby seznamování s hudbou, než je účast na koncertě. To si Krvavý Bill měl velice záhy prožít, neboť se přiblížila první hodina u pana profesora Houžvice, po jejímž absolvování se mínil zařadit do čeledi muzikantů. Ale děs ho obestřel ještě dříve, než se pokusil o první tón.

Bill totiž přišel o čtvrt hodiny dřív, a tak se seznámil s metodami svého učitele poněkud předčasně. Byl přítomen části hodiny žáka Dušana Holopáska. Tento vyčouhlý blondýn s tékavými očima a trpitským pohledem pokukoval po panu Houžvicovi s netajenou bázní. Přitom se učil hrát na violu již pátým rokem. Před sebou měl dřevěný pultík s notami (Bejbrlíkova škola IV), podle nichž se

pokoušel vyluzovat z nástroje libé zvuky. Snahu měl. Billovi se Holopáskova hra docela zamlouvala, ale pedagog byl očividně nespokojený. Dával to také demonstrativně najevo. Okázale si zacpával uši, prskal jako křeček vypuzený z doupěte plného obilí, dělal nespokojené posušky, a dokonce vyskakoval do výšky, jako by někdo pod ním zapaloval podlahu. Žák Holopásek snaživě šmidlal a prosebně pokukoval po přísném učiteli, ale Houžvic nehodlal na smír přistoupit. To by se neslučovalo s jeho pedagogickým pojetím. Naopak se ještě víc zaškaredil a začal křičet:

"Hergot, krucifix, človrd, cvič si to! Ty tam hamtáš těma prstama, co je komu do toho! Takhle chceš někam vyrukovat? Copak bys měl tu drzost ukázat se na veřejnosti? Já jsem měl v tvém věku za sebou několik úspěšných vystoupení! Hrál jsem v Lounech, v Postoloprtech a na Felbabce. Profesor Krhačka se o tom zmínil i v novinách! Ale to se musí cvičit, kamaráde, a ne prsknout violu pod postel a nepodívat se na ni po celý boží týden!"

Marně žák Holopásek tvrdil, že pečlivě studoval všechna Bejbrlíkova předepsaná cvičení, což mu mohou potvrdit oba rodičové a čtvero sourozenců. Houžvic mu nevěřil.

"Pane profesore," sténal Holopásek, "já to chci někam dotáhnout, ale poslední dobou nejsem v dobrém psychickém stavu."

"Nevymlouvat se!" zabouřil Houžvic. "Pokles formy lze tolerovat u sportovců, ale nikoli u hudebníků. Už se od našich velikánů! Vymlouvali se snad na psychické stavy? Nikdy! Proto také mohli tvořit tak znamenitá díla!"

Žák Dušan Holopásek byl propuštěn v nemilosti. Pak přišla řada na Krvavého Billa.

"Doufám, že jako syn znamenitého hudebníka budete rychle pokračovat," řekl pan Houžvic, "protože jinak by naše vzájemná spolupráce neměla smysl. Jsem přesvědčený, že váš vztah k hudbě jako umělecké disciplíně i k viole jako k nástroji je kladný. Přesto vás upozorňuji, že jsem člověk vznětlivý a nervózní. Když žák hraje falešně, nebo nedodržuje rytmus, těžko se ovládám. V takových případech všem žákům tykám a používám nespisovných slov. Nesmíte se urazit, jestliže vás klepnu smyčcem přes prsty. Takové drsnější metody nebývají zcela bez výsledku. Žáka Jarmila Tupejdu, který nyní hraje ve filharmonii, jsem několikrát vykopal z učebny, dvakrát jsem ho vynesl za límec až na Staroměstské náměstí - a podívejte se, kam až to dopravoval! Kdybych se s ním mazlil, uvízl by kdesi v podprůměru! Nebo Ryšánek. Synovec samotného Dominika Sahuly, ale lajdák k pohledání! Když potřetí vzal "as" místo "a" polil jsem ho horkým čajem a hodil po něm mlýnek na maso. A pomohlo to! Dnes je Ryšánek v Národním divadle a dirigent si ho nemůže

vynachválit!"

Pak mluvil pan Houžvíc dál v tom smyslu, že čím víc předmětů po tom kterém žákovi vrhl, tím pak hlouběji žák vnikl do tajů vážné hudby. Bill okamžitě pochopil, že pokud chce udělat kariéru, musí hodně trpět. Bez nadávek, kopanců a úderů to prostě nejde. Hudba není přebírání brambor nebo jiná mechanická práce. Je to poslání a jeho krásy se můžou zmocnit pouze vyvolenci otlučení a okopání svědomitým pedagogem.

2.

Hodina začala poměrně klidně. Nejprve pan Houžvíc Billovi vysvětlil, z kterých částí se viola skládá. Ukázal vrchní i spodní desku, luby, hmatník, kobylku, kolíčky a duši. To žák k jeho spokojenosti velmi brzy zvládl, stejně jako to, jak se která struna jmenuje. Noty znal Bill ještě z dob povinné školní docházky, takže mohli přistoupit k praktickému muzicírování. Pochopitelně šlo pouze o smýkání smyčcem po prázdných strunách.

Tady už pan Houžvíc začínal ztrácet klid.

"Nedrží tu violu jako tlačenu," radil žákovi, "a pamatuj si, hlavo skopová, že smyčec není šroubovák! A pěkně jemně po struně -a-!"

Bill dělal, co mohl, dával do smýkání celou svou muzikantskou duši, ale pan Houžvíc stále nebyl spokojený.

"Táta se obrací v hrobě a zacpává si uši," tvrdil, "když slyší, jaké zplodil nemehlo. Ani ty kůry andělské, jejichž líbeznými akordy je na onom světě obšťastňovaný, nemohou přehlušit tvé ohyzdné skřípění! Řekl jsem jemně po struně -a-, tak tam neber děčko, mezku!"

V té chvíli si Bill začal vážit Rampalíka. Uvědomil si, že i on měl podobně krušné začátky, a když se chtěl vypracovat, musel trpělivě naslouchat hanlivým výrokům svých vztekklých pedagogů. Než mohl vzít do ruky taktovku a předstoupit před orchestr - co asi musel zkusit! Na druhé straně si to teď vynahrazuje na svých žácích. Určitě je tlučte hůlkou do hlavy!

Bill poznával, že muzika je prevít. Člověk se musí učit bůhvíkolik let a výsledek je ve hvězdách. Nikdo mu nezaručí úspěch a přitom s ním jednají jako s bezprávným individuem, které vlastní vinou stanulo na poslední příčce společenského žebříčku.

Není daleko jednodušší a výhodnější vyučit se soustružníkem? Billovi se při vzpomínce na tři poklidná učňovská léta rozzářily oči. Výchova příští generace ležela na srdci všem z vedení podniku, takže to byl téměř ráj na zemi, hotová selanka.

"Jo jo" šmidlal Bill na prázdné struně -a- "soustružnického učeně chovají všichni jako ve vatičce. Nad zmetkem se mávne rukou, protože žádný učeň z nebe nespádl, a nikdo na tebe nesmí řvát, natož pak házet mlýnky na maso! Akorát jednou se zeptal mistr Čvančara Pepíka Forejta nepatrně zvýšeným hlasem, jestli je opravdu tak blbej, nebo jestli to jen tak dělá. Pepík to řekl doma, Forejtovi vyrazili na ředitelství a mistr Čvančara dostal ostrou dťtku, jelikož prý hrubě zacházel s uční. Jenomže, co se dá podniknout tady? Když tě seřve hudební pedagog, nenajdeš nikde na světě kompetentní organizaci, která by se za tebe vzala!"

V té chvíli ho z přemítání nevybíravě vyrušil pan Houžvíc. "Na co myslíš, ty janku?" otázel se ho příkře. "Hudbě musíš věnovat celou svou duši, jantere! To není řezání dříví nebo louskání ořechů! Jestli tě ještě jednou uvidím čučet z okna, omlátím ti violu o hlavu!"

A tak Krvavý Bill znovu smýkal po prázdné struně -a- což se dělo za ustavičného spílání pana Houžvice, který se dostal do ráže. Stále zvyšoval hlas, poskakoval jako pimprle a zřejmě uvažoval o tom, je-li vhodné použít tělesné tresty již při první hodině. Prozatím se k tomu neodhodlal a předněty, které v rozčilení uchopil, opět postavil na jejich místo.

"Tvůj otec byl proslulý čistým rovným tónem," hřmál, "a ty jsi povinen kráčet v jeho šlépějích. Už s přihlédnutím k jeho světlé památce ti nemohu nic prominout. Kdybych nebyl pes, mnozí žáci by mi to dnes zazlívali!"

Pan Houžvíc lapa po každém Billově smýknutí očima a bublalo to v něm jako v Papinově hrnci. Zřejmě si myslel, že mladý Ježák zahraje hned na první hodině Beethovena. K nejhoršímu však nedošlo. Právě když bral do ruky těžítko s nejasnými a krajně podezřelými úmysly, dostavil se na hodinu žák Čoužička. Byl to docela hezký chlapec, ale vidina příštích okamžiků z něj udělala trosku. Ramena mu poklesla, brada se chvěla, nohy se podlamovaly a ruce bezradně komíhaly podél těla.

Pan Houžvíc na něj přísně pohlédl a zavrčel, že je zvědavý, jestli zvládl largo. Pokud ne, vytáhá mu uši a svrhne ho oknem do popelnice. Čoužička se pokusil něco odpovědět, ale nebylo mu rozumět.

Pedagog se obrátil na Billa. "Můžeš jít, ale to ti povídám, cvič si to! Hoď za hlavu zábavy a alotria, věnuj se viole a snaž se dělat pokroky! Příští týden přijdeš pečlivě připravený. Budeš smýkat po prázdné struně -a- bez jakýchkoliv pazvuků! Tak, abychom mohli přibrat děčko!"

3.

Zdecimovaný Bill vyvrávorál na chodbu, kde na něho čekala Perla Posázaví. Do ponurého psancova života vnikl zlatý sluneční paprsek.

"Slyšela jsem, jak vám tatínek nadával," usmívala se dívka, "ale z toho si nesmíte nic dělat. On je dobrák a z každého by chtěl vychovat velikého umělce. Je jenom drobnáček nervózní. A to ještě ne vždycky - jenom když vyučuje na violu."

"Já nevím, jestli si na to zvyknu," povzdechla si Bill, "jsem citlivá, lehce zranitelná duše. Každý se mnou zatím zacházel jemně a ohleduplně."

"Ale zvyknete si, vy skleníková květinko," ujistila ho Perla Posázaví, "po několika týdnech vám to ani nepříjde! To se u tatínka učil Ital Cezare Fabri. Byl z vysoce postavené rodiny a potrpěl si na bontón. Když mu tatínek poprvé řekl ty slone nejapná, rozplakal se jako nad hrobem tragicky zesnulé milenky a pateticky vykřikoval, že se pro něho hudba stala mrtvou disciplínou. Rozdupal violu a šel hrát tenis. Ale pak si to rozmyslel, koupil si nový nástroj a chodil k tatínkovi celé dva roky. Zvykl si tak, že spokojeně říkal: "Dneska mi to báječně šlo, pan profesor mi akorát jednou řekl tatrmane a dvakrát po mně hodil polenem!"

"Doufám," hádal Bill, "že je ten útlocitný Talián ozdobou italské filharmonie."

"Málem jste uhodl," usmála se Perla, "hraje v orchestru milánské Scally."

Tohle Billovi nic neřikalo. V Miláně znal pouze A. C. a Inter.

"A co vy?" vrátil se rychle do Prahy. "Váš tatínek hudebně nevzdělává?"

"Už ne," odpověděla, "mně chybí talent a jemu ohledy k něžnému pohlaví. On je příliš zarputilý a nedokáže se ovládnout při sebemenší žákově chybě. Nikdy mě nebil, ale když jsem se pokoušela hrát na violu, otloukl o mne kde co. Kromě toho používal taková slova, že jsem začala pustnout."

"Toho se právě nejvíc bojím," zalkal Bill, "já jsem totiž k pustnutí děsně náchylný. Nevím, jestli jste slyšela všechno, co mi váš otec řekl..."

"Snažte se jeho nadávky nevnímat," radila mu, "tak, aby zůstal pouhý zvuk."

"Vy to dokážete?"

"Kdybych to dokázala, hrála bych na violu."

"Tak vidíte!"

"Ale vy přece nehodíte flintu do žita! Jste muž a nedáte se odradit několika drsnými slovy. Víte, co se mi na vás líbí? Vaše pevná vůle! Začínáte se učit dost pozdě, ale já věřím, že dokážete to, co jste si předsevzal."

"Opravdu?"

"Ovšem. Zprvu jsem si myslela, že váš vztah k hudbě není nijak zvláštní, ale včera jste mě přesvědčil o opaku. To, jakým originálním způsobem jste vyhmátl zápory i přednosti Rampalíka, ve mně zanechalo veliký dojem."

"To ještě nic nebylo. Bral jsem to jen tak halabala. Z jedné vody načisto!"

"Ale strefil jste se! Navíc jste hned poznal nejskvělejší místo v symfonii! Andante sestenuato bylo opravdu báječné!"

"To jo. Nebudete mi věřit, ale už dlouho se mnou nic tak nezacloumalo!"

"Vyjadřujete se velice expresivně. Ale myslím i přesně." "Přesnost - naše přednost. To říká mistr Čvančara."

"Mistr Čvančara?" podivila se. "To je dirigent?"

"Ani ne," řekl Bill, "ale kdybyste se šla se mnou projít, tak bych vám o něm mohl dlouze vypravovat!"

4.

Jaktěživ si Krvavý Bill nepřipadal tak velkolepě. V levé ruce třímал pouzdro s violou, zatímco po jeho pravici kráčela, nebo se spíše vznášela Perla Posázaví v bílých letních šatech. Popravdě řečeno, žádný výjimečný rozruch v hlavním městě to nevyvolalo, ale Billovi se zdálo, že se stal středem nejen Prahy, ale i celého vesmíru. Byl přesvědčený, že dvojice mladých lidí na procházce je velice ostře sledována a vzrušení občané si navzájem šeptají:

"Vidíte to? Pan koncertní Mistr si vyšel se snoubenkou na čerstvý vzduch, aby měl relaxaci, když cvičí deset hodin denně na violu! Ale co říkáte té dívce? Exportní kousek, což? Takovou by člověk hledal spíše po boku tuzexového cizince, ale ona hudba nese, to je málo platné! Hráť na Pražském jaru je výnosnější než pěstování jahod! A taková kočka ví velice dobře, koho se má chytit! Přitom známost s hudebníkem má i další výhody, zejména po svatbě. Umělec šmidlá celé večery někde v divadle nebo v koncertní síni a panička mu může beze strachu zahýbat! No ale, sluší jim to, to se nedá popřít!"

Krvavý Bill s Perlou Posázaví se zvolna procházeli po nábřeží a sledovali rybáře, kteří strnule seděli na svých vratkých plavidlech a soustředěně zírali na vlasce splývající ke kalné hladině. Mladé dvojici však poslouchali jako námět k debatě. Pražští rybáři - to je vítaný, i když stoletý impuls k žertování, na němž si vydatně smlsly už Vilímkovy humoristické listy a s nimi další desítky stejně rozverných periodik. Stěbla, plynoucího po národní řeči, se nyní ochotně chytily i Bill. Zažertoval, jak tady stejně nikdo nic nechytí, Perla Posázaví s tím ochotně souhlasila, a pak už bylo hračkou přejít na témata bližší jejich srdci. Po několika minutách usilovné konverzace se dokonce dohodli na tykání. Bylo to překrásné, až na to, že Bill neuvedl své pistolnické jméno a Perle Posázaví začal říkat zbaběle Alenko.

"Alenko," pravil posléze, "když už si tedy tykáme, tak co vlastně máš s tím Kubačem?"

"S Jiřím?"

"Žádnýho jinýho neznám."

Alenka se s převahou uchechtla. "Je to prima kluk. Kamarádíme spolu."

"A co je to kamarádíme spolu?"

"Tak. Chodíme spolu do divadla, na koncerty..." "A víc nic?"

"Taky jsme byli na výstavě keramiky."

"To bych vám dopřál. Pro mne za mne se můžete taky rozšoupnout v Národní galerii. Mně jde spíš o to, jestli..."

"No?"

"Jestli tě nelíbí a tak." "A kdyby?"

"To by se mi nelíbilo. Asi bych musel zasáhnout." "Tomu nerozumím."

"Musel bych mu vyseknout roucho." "Vyseknout roucho?"

"To je odborný termín. Něco jako moderato v muzice."

"Tak mi to, prosím tě, přelož!"

"Znamená to někoho vyrohovat." "Zbít ho?"

"Přesně."

Tohle se Alence ovšem příliš nezamlouvalo. Lépe řečeno, nelíbilo se jí to vůbec. Zatvářila se popuzeně a prohlásila, že rváči, výtržníci a hrubiáni jí absolutně neimponují. Nesnáší ani Belmonda, Lina Venturu a jiné ostré hochy ze stříbrného plátna. Pokud o ni má někdo zájem, musí se chovat slušně a na úrovni. Koneckonců nejhorší kategorie člověka je rváč a opilec v jedné osobě. Sklony k alkoholismu už Bedřich prokázal po koncertě, a teď hrozí vyseknutím roucha. Co si má o něm dívka myslet?

"Jen to nejlepsi," tvrdil Bill, "protože jsem právě odhodil svou drsnou slupku a ponechal si pouze své jemné jádro. Už

se nikoho nedotknu ani malíčkem, leda bys mě k tomu sama vyzvala!"

To Alenku poněkud uklidnilo. Už se tolik nemračila a připustila, že na Běd'ovi přece jenom něco je, přestože až dosud se jí líbili spíše typičtí intelektuálové.

"Tys ale měl zajímavého a nesmírně talentovaného otce," vzpomněla si, "a něco jsi po něm určitě zdědil. Teď si to možná ani neuvědomuješ, ale jednou se to jistě projeví."

"To je na beton," souhlasil Bill. "Když budu pilně cvičit, tak položím Rampalíka na lopatky."

"Zase ty násilnické výrazy!" pokárala ho Alenka. "To by Jirka Kubač nikdy neřekl!"

"Miluješ ho?"

"Nemiluju nikoho," pravila pevně, "protože pověsit se na krk prvnímu klukovi může jedině stoprocentní káča bez špetky sebevědomí. A to já nejsem!"

Její nápadník o tom ani v nejmenším nepochyboval.

5.

Když Krvavý Bill začal doma usilovně cvičit na prázdné struně -a-, vyvedl rodinu z konceptu. Táta prohlásil, že tohle poslouchat nebude, protože muži kolem padesátky jsou náchylní k srdečním chorobám, a z toho příšerného skřípání by se mu mohlo něco stát. Na druhé straně prý se ovšem nemůže záporně stavět k otázce synova sebevzdělání, aby si později něco nevyčítal. Takže bude nejlepší, když si sebere nádobíčko a odstartuje na melouch k inženýru Douděrovi, který má v dezolátním stavu příslušenství.

Ani matka Ježáková nebyla synovou hudební produkcí nijak nadšená. Poznamenala, že byla při několika zabíjačkách, které prováděl nešikovný řezník Šejblo. Od té doby, co ho pokousal vlastní bernardýn, se mu chvěly ruce jako starci, ačkoliv jinak to byl mužský jak se patří a měl v okolí devět nemanželských dětí. Prase však trefil vždycky jenom částečně, takže kvičelo tak příšerně, že si lidé v sousedství zacpávali uši. Proti synově vrzání na violu to však byla rajská hudba!

"Žádný učený z nebe nespad'," poučil ji Běd'a, "a než ti zahraju do ouška, musíš mít se mnou trpělivost!"

"Tu já mám," přikývla máma. "Jinak bych tak dlouho nevydržela s vaším chlupatým otcem. Trochu mi to pocuchalo nervy, tlak mám sto osmdesát na sto deset, ale pro rodinu jsem se vždycky dovedla obětovat. Když uvidím, že to tvoje muzicírování někam povede, jsem ochotná trpět jako zvíře. Hlavně je zapotřebí, abys už definitivně překonal ty své klackovské léta!"

Jediný, kdo se k Billově hře postavil jednoznačně negativně, byla Marcela. Její kulturní sklony se neprojevovaly.

"Jsem studentka," naříkala, "a zvládám mimořádně obtížnou látku. Profesori nás nešetří a jsou na nás jako psi. Proto by snad měla rodina pochopit, že k učení potřebuju absolutní klid, v tomhle brajglu se nedá učit. Uvědomte si laskavě, co je důležitější: jestli má maturita, nebo to, když Bedřich bude vrzat na violu!"

"Moc se přeceňuješ, sestřičko," upozornil ji Běd'a a smýkl po prázdné struně -a- s takovou razancí, že si málem vypíchl oko smyčcem. "Ta tvá maturita je mi důležitá, než si namlouváš. Bez jedné zdravotní sestry se naše zdravotnictví klidně obejde, tím spíš, že ty to ve špitále moc nevytrhneš! Když půjdeš dělat uklízečku, jak nám často vyhrožuješ, budeš naší společnosti určitě platnější!"

"Máš zlost," vybuchla sestra, "že se sám nemůžeš zařadit mezi vzdělance, a tak bys to strašně rád zhatil i mně! To je taky jediný důvod tvého šmidlání! Divím se, že to ještě naši nepochopili!"

"Pleteš se," pronesl bratr, "jestli doufáš, že tvá maturita otfese Evropou. Co se mne týče, upsal jsem svou duši hudbě, a na tom se už nedá nic změnit. A dej mi pokoj, musím cvičit!"

"Mamí, ať přestane!" zaúpěla Marcela. "Mně to bodá do uší!"

"Každého to bodá do uší," souhlasila máma, "ale člověk se musí umět obětovat. V tobě jsme se viděli, dávali ti první poslední, a teď jsi rozmazlená slečinka! Vem si příklad z pana Oupice, co bydlel ve druhém patře. Obvyčejný tramvaják, a jak se vlastní pílí vyšvihl! Po příchodu z práce pilně studoval, přestože jeho syn byl bubeníkem v džezu a manželka se pravidelně hádala s domovnicí! Pan Oupic se učil, často i s vatou v uších, udělal maturitu při zaměstnání a dotáhl to až na úředníka!"

"Co je mi do pana Oupice?" lkala Marcela. "Já nejsem taková koňská povaha, potřebuju klid, jinak se nedostanu do nemocnice jako sestra, ale jako pacient!"

"Na psychiatrické oddělení," doplnil ji Běd'a a zahudl. "Tam máš už stejně dávno rezervované lůžko!"

"Přestaň hrát!" zavřeštěla dívka. "Nebo se začnu učit na trombon!"

Mamince se zdála Marcela nějak moc drzá, a tak jí vlepila pohlakev. To se Běd'ovi náramně líbilo, začal vrzat ještě víc a mámu to tak znervóznilo, že dala Marcele ještě dva další. Té nezbylo nic jiného, než začít natahovat a vyhrožovat, že až bude jednou svým dětem vyprávět, jaké měla krušné dětství a jak s ní rodiče nespravedlivě zacházeli, ty chudinky malé jí to ani neuvěří.

Bez ohledu na její bolestné vzdechy nepřestával Bedřich smýkat po prázdné struně -a-. Věděl, že na konci jeho snažení čeká sladká, ba nejsladší odměna. Svou přízní ho oblaží nejkrásnější a nejroztomilejší dívka v Praze -Alenka Houžvicová.

1.

Marcela byla důsledná. Neopovrhla darovaným šuntem, jakýsi mimořádně vytříbený šestý smysl jí poradil, že tím může bratrovi uškodit. Sbalila gramofon, vařič i pršiplášť a odnesla je do sběru. Tentokrát jí to s pomstou docela vyšlo.

Krátce nato potkal Bill Ferryho s Jimem.

"Tě zdravím, Bille," zsalutoval Ferry dvěma prsty. "Kde ses potácel v den sváteční? Snad tě nezaujali Jů a Hele v

televizi? Peřeje milovaného veletoku po tobě vzdychaly žalem."

Bill nehodlal vykládat o smýkání po prázdné struně a proto odpověděl vyhýbavě.

"Zase jsme se na tom samém fleku setkali s Andym," pokračoval Ferry, "a zjistili jsme, že je to exportní paskřivec."

"Dalo se čekat," řekl Bill. "První pohled mi odhalil jeho nízkou duši."

"Představ si, Bille," skočil mu do řeči Jim, "že jsme čistý jako lilie. Minulou neděli jsme žádnou chajdu neudělali!"

"Jak to?"

"No vlastně udělali, ale nebyla to férová práce. Andy na nás sehrál betla."

Bill stále ještě nerozuměl.

"Já to Billovi vysvětlím," nabídl se Ferry. "Prostě a jednoduše, bez dlouhých oklik, že jo! Tak dávej bacha, kamaráde, a snad by bylo lepší, kdyby sis na to sednul. To je totiž gól!"

"Tak už se vymáčkni!"

"Ta chajda, co jsme udělali, byl vlastně blbej fór. Patří Andyho bráchovi."

"A co je to za praštěnost vykrást vlastní chatu?" podivil se Bill.

"Andy nám chtěl imponovat," konstatoval Ferry, "a stát se šéfem party. Kupoval nám piva, rumy a pak nás vzal na tu chajdu. Měl děsně odvážný řeči a šklebil se jako starej vykutálený kriminálník. Přitom se ale na cizí chajdu neodvážil, a tak nám pověsil na nos bulíka."

"Když si vzpomenu, co jsem při tom užil strachu," rozčiloval se Jim, "tak bych toho kojota utopil pod splavem a jeho mrtvolu bych položil na placatej kámen, aby sloužila za potravu supům!"

"To je tedy fakt," souhlasil Ferry. "Než jsme urazili petlici, musel jsem si dvakrát odskočit do křoví."

"Mně se o tom zase dvě noci zdálo," stěžoval si Jim, "a ještě po probuzení jsem cítil na rukou pouta!"

"A představ si, Bille," zvýšil hlas Ferry, "že ten ortodoxní pitomec se bráchovi přiznal, a on že chce tu veteš zpátky, jinak nám prej vlastnoručně zakrouť krkem!"

"A vy se ho bojíte?" ušklíbl se Bill. "Jestli je takovej jako Andy..."

"Právě že není!" skočil mu do řeči Ferry, "on je z prvního manželství. Stejná matka, fotr jinej."

"Kamaráde," vzdychl uctivě Jim. "My ho viděli a řeknu rovnou, že bylo na co zírat. Ten váží něco mezi metrákem a tunou, jeho sevřená pěst je zvící melounu a ještě má podšitý nohy. S tím bys nesved' nic ani ty!"

"Jak to tak vypadá," dodal Ferry, "nesmíme s ním dlouho laškovat. Taky k tomu není důvod. Ty věci musíme hodně rychle navalit zpátky!"

Z toho měl Bill samozřejmě děsnou radost.

Znovu proklel v duchu Marcelu a usilovně přemýšlel, jak z této situace vybruslit.

"Já ty věci rozhodně nevydám," řekl konečně, "a to zcela ze zásadních důvodů. Kdybych se sklonil před nějakým násilníkem a podrobil se jeho vůli, nepřipadal bych si jako bandita, ale jako šašek. A mohl by si někdo z vás vážit vystrašeného a ke kapitulaci ochotného kašpara? Když v sobě nemáte ani špetku loupežnické cti vy, musím ji mít já!"

"Bille, nešil!" záupěl Ferry, "přivedeš nás do děsného maléru. Ten Andyho brácha už pětkrát seděl pro násilný činy! Chceš aby nás zmrzačil?"

"Svá rozhodnutí zásadně neměním, pistolníci," pravil Bill pevně, "a kořist zůstane bezpečně uložená v mém nedobytném trezoru! Za gramofon, vaříč a přšiplášť položím třeba svůj vlastní život!"

Načež se efektně otočil na podpatku pravého mokasínu a rázně vykročil k domovu. Zdrčení loupežníci na něho volali, aby si to ještě rozmyslel, protože z toho bude parádní průšvih, který oťrese celou Prahou čtyři, ale Bill si neměl co rozmyšlet, protože kde nic není, ani smrt nebere, jak konečně praví jedno krásné a moudré přísloví.

2.

Bill si řekl, že každá pomsta je nepatrným píchnutím špendlíkem, ale nezřekl se jí. Spojil příjemné s užitečným a hrál nervózní sestře plné dvě hodiny na violu. A pořád na prázdné struně -a-. Marcela nejprve nadávala, potom brečela a posléze bratra prosila, jelikož prý má z hlavy střep.

"Já se jednou neovládnu," tvrdila, "a projevim se agresivně. Zlomím ti smyčec a rozdupu violu!"

"Činž odhalíš své pravé ledví," zachechtal se Bill, "a potvrdíš podezření, které mám již drahnou dobu. Jsi totiž ve skutečnosti nejen bláznivá hysterka, ale i výtržnice, která si nevážá cizího majetku. Pro mne za mne si posluž: zde je viola, tady smyčec. Bude tě to stát kapesné na tři roky."

Marcela se však k činu neodhodlala. Místo toho začala zase prosit a ronit krokodýlí slzy. Což Billa pochopitelně nedojalo. Naopak s gustem se popásl na jejích útrapách a říkal si: "Dobře ti tak. To máš za gramofon, vaříč a přšiplášť! Aspoň se podruhé nebudeš plést do věcí, do kterých ti nic není!"

Jen se mu nelíbilo, že ho od šmidlání a smýkání příšerně bolí ruce. To bylo pochopitelné. Jen naivní a zcela nezasvěcený pozorovatel si myslí, že hudba je snadná záležitost. Bill by s největší radostí vyhrával Marcelu až do večera, nebo ještě lépe až do její přípravy na zdravotní středisko, ale síly mu docházely. S povzdechem odložil nástroj a pečlivě jej uložil do pouzdra. Uklidil noty, odnesl stojan do kouta a vydal se k chladničce.

Marcela ho však předešla. "Jestli chceš," nabídla se, "udělám ti hemenex."

"To je najednou ochoty!" podivil se Bill. "Nechceš mě náhodou otrávit?"

Marcele se zabýšela v oku slza.

"Řekni mi, Bedřichu," děla sestra procitěným hlasem, "proč my na sebe musíme být jako psi? Cožpak je to nějaká úroveň? Vždyť jsme sourozenci a měli bychom si spíš navzájem pomáhat!"

"To máš těžký, Marcelo," odvětil rozšafně začínající virtuos. "My jsme povahy absolutně různé. Já jsem klidný, rozumný a cílevědomý chlapec, a ty bláznivá, hysterická ženská, která se ustavičně pohybuje na hranici svéprávnosti. Už brzy se dočkáš toho, že ti zřízenci ústavu nasadí svěrací kazajku, aby tě vzápětí seznámili se skotskými stříky a elektrickými šoky. My jako rodina s tím napevno počítáme. Já tě pochopitelně podržím, jak budu moci, ale příliš si od

toho neslibuju."

"Já teprve ne!" vyštěkla Marcela. "Protože jak vidím, nejsi schopný ani seriózní diskuse. Řekneš o mně, že jsem bláznivá a hysterická, ale svůj pochybný názor nepodložíš žádnými argumenty! Dokaž to!"

"Nic není snadnějšího," zívá Bill. "Jenom pozorně sleduj tok mých myšlenek, protože se nehodlám opakovat. Zamysli se sama nad sebou: když jsem pokojně čítal na odlehlejších místech našeho příbytku brakovou literaturu a nikomu tím neškodil, zasahovala jsi necitlivě do mého soukromí. Ačkoliv jsem ti nezkřivil vlas na hlavě, kradla~s mi bestsellery, páčila je jako nějaký inkvizitor a soustavně jsi mě obviňovala ze zločinnosti. Zoufale jsem prchal z domova, abych před tvou zbabělostí našel útočiště uprostřed hvozdů v nedotčené přírodě. Oblékl jsem se podle svých představ a tys' na mne málem volala policii. Dejme tomu, že s díky svému povrchnímu pohledu a poměrně chabé inteligenci měla starost o můj charakter. Ale co děláš nyní? Teď jsem přece takový, jakého jsi mě chtěla mít. Braková literatura mě už nezajímá, mé oblečení nikoho nepobuřuje a začal jsem se zajímat o vážnou hudbu. Můžeš se přesvědčit, jak usilovně trénuju na violu. Tak co po mně ještě chceš?"

Marcela chvíli nebyla schopná slova. Ale potom prohlásila, že bratr, od té doby, co přestal být hvězdou diskotéky, se stal králem demagogů.

"To bys ovšem zase měla dokázat ty!" vybídl ji Bill.

"Co je tady k dokazování?" vypískla Marcela. "Je to přece úplně jasné! Všechno tvé úsilí směřuje k tomu, abys mě v rodině znemožnil a udělal ze mne trosku! Přitom bych strašně ráda viděla, jak by ses choval na mém místě! Myslíš, že by ses dokázal připravovat k maturitě při tom příšerném skřípění?"

"Žádný učený z nebe nespad'," poučil ji bratr. "Co kdybych se učil bubnovat?"

"Ale proč se nemůžeš věnovat něčemu ušlechtilému a přitom nehučnoumu? Proč neluštíš křížovky, nehraješ počítačové kapesní hry nebo si neprohližíš reprodukce obrazů od slavných malířů? Proč nesbíráš známky, krabičky od zápalek či prospekty světových leteckých společností? Je spousta kuriozit, kterými se člověk může tiše zabývat a nerušit klid svého okolí!"

"Drahá sestro," řekl Bill, "je docela možné, že se můj další vývoj bude ubírat právě tímhle směrem. Kdo ví?"

Osobně se ničeho neodpírám a proti ničemu nejsem zaujatý. Kde by mě dříve napadlo, že se budu věnovat strunnému nástroji? Ale už je to tak, že tóny violy mi učarovaly a já se chci zmocnit jejího magického tajemství. Tvá kritika na přílišnou hlučnost je značně neuvážená. Už jsi slyšela tympány nebo tam tamy? A co kdybych choval ušlechtilé policejní psy, kteří by pravidelně vyli na měsíc? Taky bych si mohl koupit několik papoušků, a ti by tady v jednom kuse nadávali. A to si nepřej tu hrůzu, kdybych se začal učit zpívat!"

Tohle na Marcelu přece jen poněkud zapůsobilo.

"Dobrá," vzdychla, "proti vážné hudbě už nebudu vystupovat. Jestli cítíš vnitřní potřebu projevovat své emoce prostřednictvím violy, tedy se na ni nauč. Ale prosím tě, snaž se pokračovat co nejrychleji, protože to skřípání na jedné struně vážně ohrožuje můj zdravotní stav!"

3.

Následujícího dne potkal Bill Jiřího Kubače. Nadaný cellista se k němu okamžitě řítí s radostně vyceněnými zuby a vůbec se choval nadmíru srdečně. Okamžitě začal hovořit o tom bezvadném tahu po Rampalíkovi a ptal se, kdy bude následovat neméně úspěšná repríza. Bill odpověděl zdrženlivě a velice neurčitě.

To však Kubačovi nevadilo, protože nejraději ze všeho naslouchal sám sobě, a nyní se mu zdálo, že našel vhodnou oběť. Od hudby přešel okamžitě na ženy, za jejichž znalce se, přes svůj mladý věk, považoval. Nebyl však pouhým teoretikem. Honosil se četnými pozoruhodnými úspěchy a nemínil si je nechat pro sebe. Tím spíše, že Billa považoval za neostříleného chlapce, jehož je třeba co nejrychleji uvést do života.

Jiří Kubač dával jednoznačně přednost herečkám, bez ohledu na to, jaký dramatický žánr reprezentují. Důležité je, že pohledné umělkyně jsou temperamentní a nemají tolik morálních zábran jako studentky gymnázia. Navíc herečky na Kubače berou, což by mohl hravě dokázat, kdyby chtěl být indiskrétní. Mezi známými hvězdami stříbrného plátna nebo barevné obrazovky je totiž jen velice málo těch, které Kubačovi odolaly. Přičemž není všem dnům konec! Kromě toho jsou tu i jiné možnosti. Za hřích obvykle stojí i grafičky, posluchačky filmové dramaturgie, medičky, zpěvačky, baletky krasobruslařky, gymnastky sportovní i umělecké, asistentky režie a konferenciérky. Poměrně dobré zkušenosti má Jiří Kubač s úřednicemi všeho druhu a jednou chodil dokonce s vojačkou z povolání.

"S ženskými se to musí umět," vykládal seladon samolibě. "Člověk k tomu potřebuje talent, odvalu a především lehkost v projevu. Chceš, abych nabídl támhletoho zajíčka?"

Dřív než se Bill stačil rozkoukat a souhlasit, vyrazil Kubač na lov. Počínal si perfektně. Se sebevědomým výrazem v tváři vykročil k blondaté buchtice v minisukni, která právě soustředěně lízala pistáciovou zmrzlinu. Ačkoliv nevypadala nedobytně, čekal od ní Bill rozhodně větší odpor, než k jakému se odhodlala. Kubač se k ní přitočil, něco jí řekl, ona se začala smát, a pak už se spolu bavili, jako by se znali odjakživa. To Billa dost popudilo, protože měl alespoň o jedné ženě jisté iluze, a když si představil, že takhle nějak zaútočil Kubač na Perlu Posázaví, těžko se s tím smířoval. Sličný cellista se s ženami nepáral a nedalo se předpokládat, že jeho známosti skončí na poli plodné diskuse.

Aby přišel na jiné myšlenky, koupil si Bill rovněž zmrzlinu, ale tím si nepolepšil. Byla rozehřátá, a tak si nasupený mladík pokapal klopý saka. Důvod k dobré náladě to rozhodně nebyl.

Pak se vrátil Kubač a ledabyly oznámil, že si s tou blondýnkou sjednal na zítřek rande. Bill s veškerým vypětím sil potlačil závist a vyslovil svůdci své uznání, i když s jistými výhradami.

"Bylo to perfektní," připustil, "ale zdá se, že si příliš libuješ v kvantitě. Bereš všechno, jak ti to přijde pod ruku. Kus jako kus."

"No a?" pokrčil rameny Kubač. "Aspoň nic neprošvihnu. Až se mi dostane do ruky ta pravá, přestanu s tím."

"Ještě jsi o ni nezavádil?"

"Aspoň jsem si toho nevšiml."

"A co Alena?"

"Příjemná žába," konstatoval Kubač ledabyle, "ale riziko je příliš velké. Tatíček je neuvěřitelně staromódní a dostat se s ním do konfliktu by pro mne bylo neúnosné. Zenit se pochopitelně nehodlám."

"Takže?"

"Víceméně kamarádství."

To udělalo Billovi radost. Kdyby Perla Posázaví byla Kubačovou milenkou, dost těžko by se s tím smířoval. Ale Jiří ho dnes nemínil překvapovat pouze radostně.

"Večer jdeme s Alenkou tancovat na terasy," řekl jakoby mimochodem, "a mohli bychom tam vyrazit ve třech. Co ty na to?"

"Nebudu vadit?"

"Mně v žádném případě," řekl Kubač, "nesnáším, když na taneční zábavě nemám pocit svobody."

Bill to chápal, ale pro něho Alenka břemenem nebyla!

Nemělo však smysl o tom diskutovat. Kubač pospíchal do biografu a Bill si musel jít vyměnit ušpiněné sako. Takže se rozloučili a smluvili si sraz na devatenáctou hodinu.

Cestou domů přemýšlel Bill o Jiřím Kubačovi a nacházel na něm spoustu kladů. Říkal si, že je to docela zajímavý kluk, po kterém se buchtý musí jen rozsypávat. Trochu se sice vytahuje, ale ty řečičky se docela dobře poslouchají. Jisté je, že Ferry nebo Jim se nemůžou vedle Jiřího ani postavit!

Tohle srovnání si ovšem mohl odpustit. Jakmile se v myšlenkách dostal až k Ferrymu a Jimovi, začal ztrácet náladu.

Opět si vzpomněl na gramofon, vaříč a pršiplášť, zamračil se a začal usilovně myslet na Perlu Posázaví, protože tento recept považoval za zcela spolehlivý.

4.

Na terasách bylo velenádherne. Teplý večer voněl mnoha úchvatnými vůněmi, hudba se rozpomínala na swingovou éru a Alenka zastínila všechny přítomné dívky i dámy. Tak to aspoň viděl Bill. Jiří Kubač měl pochopitelně také solidní úroveň, ale o to začínajícímu violistovi tolik nešlo. Soustředil se zcela na Perlu Posázaví a snažil se jí imponovat.

Nebylo to snadné, protože Alenka patřila k náročným posluchačkám, které se nehihňají při každém pokusu o vtip.

Krvavý Bill jí vyprávěl, jak sehnal zbrusu novou a zaručeně prvotřídní kalafunu na smyčec k viole a prohlašoval, že dělá velké pokroky ve zvládnutí obtížného nástroje. Alenka poznamenala, že violistů je málo a navíc ještě zesnul jakýsi Boháček, kterému šel její otec dnes dopoledne na pohřeb. Po chvilce Bill poprosil Alenku, zda by si s ním zatančila.

Přikývla a vstala.

Tanec se stal jeho doménou a doba, kdy suverénně boursal diskotéky, byla ještě na dosah ruky. Nicméně s Perlou Posázaví se poměrně krotit, snažil se působit decentně a spolehlivě.

To se ovšem nedalo říci o Jiřím Kubačovi. Vůbec se nechoval jako milovník vážné hudby, protože jeho taneční projev neměl daleko k výtržnictví. Jeho partnerkám se to ovšem líbilo a dělaly na něj zamilované pohledy. Alenka jim zřejmě trochu záviděla, protože zčistajasna zašeptala. "Béďo, odvaž se trochu! Podívej na Jirku, jak válí!"

Což bylo, jako když někdo přiloží ke skladišti dynamitu doutnák. Hudebníci právě nakopli parádní rokenrol, zpěvák Baňáček začal křísit zesnulého génia Elvise a Bill ztratil veškeré zábrany. Rázem zastínil Jiřího a vůbec všechny, kteří vtrhli na parket s úmysly produčirovat se svým tanečním uměním.

"Fantastický!" vykřikla Perla Posázaví nadšeně. "Seš jednička!"

A Krvavý Bill řádl na parketu víc a víc, protože taková už byla jeho povaha.

5.

Nicméně je dobré vědět, kdy přestat. Přísloví nám dokonce doporučuje přestat právě v nejlepším. Bill se o to upřímně snažil. Odmítal sklízet vavříny, a když přivedl fascinovanou tanečnici zpátky ke stolu, stal se opět tichým, skromným chlapcem, pro něhož je tanec pouhou relaxací bez většího významu, zatímco jeho srdce trvale tihne k vážné hudbě.

Perla Posázaví tuto hru přijala, a tak se její partner dozvěděl, že pan Houzvíc měl včera mimořádně mizernou náladu a vyrazil dva své žáky předčasně z hodiny, když jim předtím vynadal tak, že to nelze na veřejnosti opakovat.

"Mám o tatínka poslední dobou strach," přiznala se Alenka, "je čím dál nervóznější. Má to zřejmě z prášků. Bere něco proti vysokému tlaku a špatně se pak ovládá. Bojím se, aby ho neranila mrtvice!"

"Také by mohl přizabít některého žáka," soudil Bill, "a to by u soudu kvalifikovali jako těžké ublížení na těle. Polehčující okolností je snížená inteligence, ale ta u pana profesora nepřichází v úvahu."

Potom přiběhl ke stolu Jiří Kubač a velice si stěžoval na jistou zrzavou kočku, která mu pohamtlala palec.

"Vypadá lадně," konstatoval, "ale rytmus jí nic nefiká. A já už taky ne, protože pro ni je škoda slov!"

Sedl si a tékal očima po okolí, aby objevil příhodnější objekt. Bill jím byl do značné míry ovlivněn a přestože sám tanečnici měnit nehodlal, rozhlédl se pozorně na všechny strany. A potom strnul, jako skokan zelený, má-li tu smůlu, že spatří užovku. Taky bylo proč. Neboť pár, který právě vstupoval do hry, nebyl nikdo jiný než Bořivoj Králíček a Marcela Ježáková.

6.

Billovo zděšení nebylo na místě. Stačilo pár vteřin a bývalý psanec se ujistil, že ho sestra v tomto prostředí nemínil převychovávat ani kompromitovat. Také Bořivoj Králíček netoužil po navázání kontaktu. Oba, sotva o Billa zavádili pohledem, odvrátili jako na povel oči a šli si sednout k tomu nejodlehlejšímu stolu. Což bylo jistě potěšitelné.

Bill zvolna nabýval ztracenou duševní rovnováhu. Úlek přerostl v novou kvalitu a život byl opět krásný. Vedle Perly Posázaví ani nemohl být jiný.

Zato Jiří Kubač měl ke spokojenosti daleko. Hartusil, jako by mu na palec nešlápla křehká dívka, ale přinejmenším

nosorožec. Zrzka na něho metala roztouženě pohledy, aniž by ho to seabeměně došlo.

"Tady vidíte," pravil, "kde všude může člověk přijít k úhoně. Nemohu se zbavit pocitu, že mi přes palec přejela tanková brigáda."

"Muž by se měl chovat statečněji," mínila Alenka, "a především nepomlouvat dámu, která to jistě neudělala úmyslně."

Kubač se ušklíbl. "Jsem zvrácený dekadentní intelektuál," prohlásil hrdě, "který staré konvence neuznává a řídí se pouze svými pocity. Dupla mi ta slepice na nohu? Dupla! Proto nemůže očekávat, že se k ní budu chovat vlídně!"

Pro zrzavou dívku pak přišel plešatý pán s knírkem. Bill ho tipoval na vedoucího obchodu s ovocem a zeleninou, ale zrzka měla zřejmě o svém ideálu docela jiné představy. Zvedla se ze židle, teprve když vrhla několik zoufalých pohledů po Kubačovi. Plešatý pán dělal co mohl, snažil se ji přivést do patřičné nálady, ale ona tančila se zjevným pocitem křivdy a tvářila se jako při obřadu v krematoriu. Kubač na to hleděl se sadistickým uspokojením. Za chvíli ho však zřejmě přestala bolet noha, protože se naklonil k Billovi a zašeptal: "Hlásím nový objev. Aniž bych se přeceňoval, nemohu se zbavit dojmu, že na mne jedna kyprá buchta bere. Je tu sice s přívěsem, ale ten vypadá jako bulík před porážkou. Žádná konkurence. Nenápadně šlehni pohledem k sedmému stolu vpravo a nemůže ti ujít, že ta buchta po nás, tedy pochopitelně po mně, ustavičně pokukuje!"

Bill hořel zvědavostí a začal odpočítávat stoly. "Řekl jsem nenápadně!" zasyčel Kubač. "Nekoukej jako batole, které v samoobsluze spatřilo lízátko!"

Bill se snažil, ale vzápětí se jeho pohled střetl s Marceliným. Díky své nesporné inteligenci pochopil, že je na obzoru další komplikace. Kubač nebyl takovým profesionálem, za jakého se vydával, a Marceliny kradmé pohledy na nevypočitatelného bratra si vyložil po svém.

S tím se ovšem dalo sotva něco dělat.

Bill se o to nicméně pokusil. "Mám dojem, že se pleteš," domlouval Jiřimu. "Spíš bych řekl, že ta buchta je šilhavá a ty si myslíš, že na tebe bere!"

"Závídíš, kamaráde," ušklíbl se Kubač "a to se mi na tobě nelíbí. Jestli o ni máš zájem, tak ti poskytnu šanci. Ale jinak se nepokoušej o podraz, protože bych ti ho byl nucen vrátit."

To bylo Billovi proti mysli, protože měl zájem toliko o Perlu Posázaví, a tu by nerad vkládal do hry. Nicméně umíněně zahuhlal, že se mu zdá, že Marcela šilhá.

"Očního doktora bys měl navštívit sám," poradil mu Kubač, "a teprve s dostatečným množstvím dioptrií bys mohl se mnou diskutovat o kráse a půvabu dívek. Tahle má oči jako reflektory. Vždycky se chvíli baví s tím svým jelimánkem, a pak sem vrhne pohled plný touhy a něhy. Ta po mně jede, kamaráde!"

"A co s tím chceš dělat?" zeptal se Bill pln obav. "Nevíš, kdo to je. ..."

"To se dozvím. Půjdu pro ni tancovat!" "Ale bolí tě přece noha!"

"Už přestala!"

"Třeba tancuje hůř než ta zrzavá a rozcupuje ti palec na cucky!"

"Tahle kočka přece za trochu octanu hlinitýho stojí!" "Mně se ani moc nelíbí."

"Jsi úplně z formy. Podívej, už po mně zase kouká!"

Nedalo se s tím nic dělat. Byl přesvědčen o své pravdě, a podle toho se také choval. Sotva muzikanti spustili nový hit, zvedl se ze židle, nasadil masku neodolatelného dobyvatele a vykročil za svým cílem. Marcela v duchu záupěla, neboť tušila nějaký bratrův úskok. Snad se domnívala, že byla prodána za velkého rumu jako Ferryho sestra. Nebo předpokládala ještě něco mnohem horšího. Ale Jiří Kubač se choval prvotřídně. Požádal Marcelu o tanec, dovoliv se předtím dosti přezíravě Bořivoje Králíčka. Králíček zrudl a vrhl na Billa dlouhý vyčítavý pohled. Marcela se těžce vztyčila, nešťastně zamrkala a pokusila se o zdvořilý úsměv. S úspěchem odvrátila dotírající mdloby a s výrazem média při spiritistické seanci vstoupila na parket.

7.

"Co je ti, Běďo?" zeptala se Perla Posázaví. "Neudělalo se ti špatně?"

"Jirka!" zakoktal Bill. "Šel pro tu blondýnu!"

"A ona se ti líbí?"

"Vůbec ne! Je mi odporná!"

"Prosím tě! Vždyť ji vůbec neznáš!"

"Připomíná mi jednu takovou..."

,Ale Jirka nějak roztál. Podívej se! Zřejmě je ta slečna jeho typ!"

Bill hleděl jako uhranutý na taneční parket, kde Ji Kubač vyváděl s jeho sestrou psí kusy. Házel s ní jako s pytlek mouky, šťouchal do ní, neustále jí přitom něco povídal. Jenomže obsah rozhovoru byl pro vzdáleného pozorovatele beznadějně utajen.

Marcela byla zpočátku silně zakřiknutá a zdálo se, že se něčeho obává. Pak se ale výraz její tváře pozoruhodně změnil. Dokonce se zdálo, že začíná rozvazovat. Nejříve se jenom usmívala, ale potom začala taky něco vykládat, a to už Billovi běhal mráz po zádech. Cítil, že sestra má v těchto okamžicích navrch a že to může sotva změnit. Nad jeho hlavou jako by se začala stahovat těžká a ponurá mračna. O čem Marcela vykládá? Jestli Kubačovi všechno vyklopí a seznámí ho s Ježákovou rodinou, je velice pravděpodobné, že Krvavý Bill dohrál svou smutnou symfonii. Bude konec se vším. S violou, s Perlou Posázaví i s životem uprostřed lepší společnosti. Nezbyde mu nic jiného, než návrat do podsvětí a obnovení přátelství s drsnými desperáty, jako jsou Ferry a Jim. Hrůza! V té chvíli odvrátil oči od parketu a podíval se na Perlu Posázaví. Byla sličná a okouzlující a navíc z ní sálala jakási aristokratická nepřístupnost. Tato mimořádná dívka se nesníží k tomu, aby si něco začala s prachspřstým podvodníkem.

A za chvíli se vrátí ke stolu Jiří Kubač a řekne: "Tak jsem se zase jednou něco dozvěděl. Alenko, dávej pozor, je to gól jako ve vršovickém dolíčku! Bedřich nás velice dlouho a rafinovaně tahal za nožičku. Vydával se za někoho, kým vůbec

není. Podvedl nás i tvého důvěřivého otce, toho dobrosrdečného starce, který mu v nouzi nejvyšší vypomohl vlastním oděvem. Neboj se, nemluvím z cesty. Bedřich není synem zesnulého flétnisty Jeszaka, nýbrž zedníka, kypícího nezdolným zdravím. Navíc tento vitální stavebník svádí vdané ženy a měl z toho nejeden průšvih. Bedřichova matka také nepatří do uměleckého světa. Vetřela se tam pouze jednou, když ze žárlivosti inzultovala sboristku Hudebního divadla v Karlíně. Nezavřeli ji pouze proto, že jí soud přiznal sníženou inteligenci. Tohle všechno je absolutní pravda, protože jsem právě tančil s Bedřichovou sestrou!"

V těch okamžicích se Krvavý Bill začne hanbou propadávat do země. Bude to jeho jediná šance, protože o dalším vývoji situace nemůže být sporu. Tady neexistují alternativy. Perla Posázaví se otáže, může-li Bill říci něco na svoji obhajobu, a když zjistí, že se vykořeněný psanec zmohl toliko na trapné koktání, s definitivní platností ho zavrhne. "Alespoň ji vezmu za ruku," sténal v duchu Bill. "Poprvé a naposled! Než napočítám do tří, tak to udělám! Jedna, dvě..." Rokenrol skončil. Jiří Kubač galantně odvedl Marcelu na její místo a ona se tak pěkně a docela roztomile usmála, že Bill nevěřil, že se dívá na vlastní sestru. Kdo se však roztomile neusmíval, byl Bořivoj Králíček.

Pak se sebevědomý Jiří Kubač vracel na své místo. Chvilky pravdy nadešla. Bill zezelenal tak, že by si v tu ránu mohl střihnout roli hastrmana v Jiráskově Lucerně. čekal těžký úder, pod kterým klesne k zemi.

Ale nedělo se nic. Kubač byl viditelně rozjařen a ani ho nenapadlo vyvolávat konfliktní situace. Teprve po chvíli se naklonil k Billovi a vítězně zašeptal: "Vždyť jsem ti to říkal! Je to hotovka. Ta kočka se jmenuje Marcela a zítra s ní mám rande!"

Bill zvedl hlavu a v té chvíli znovu zachytil Marcelin pohled, vržený k jeho stolu. Ale jeho adresátem byl tentokrát opravdu Jiří Kubač.

1.

Atmosféra u Ježáků se pronikavě změnila.

"To bych do tebe, Bedřichu, neřekla," přitočila se Marcela k bratrovi, "že máš takové známosti."

Bill překvapením vykulil oči. "Co bys neřekla?" "Že se přátelíš s básníky!"

"Jo tak," hvízdal bratr. "Nepokládal jsem za nutné tě s tím seznamovat. Chodím hrát biliár do kroužku umělců a s některými se občas poperu o holku."

"Zase už šaškuješ a děláš nemístné vtipy. Přitom víš velice dobře, koho myslím!"

"To tedy nevím."

Marcela se zatvářila dotčeně. "Cožpak jsi včera neseděl u jednoho stolu s básníkem Jiřím Kubačem?"

"S básníkem?"

"Ještě dělej, že to nevíš!"

"Jo tak," přikývl Bill. "To víš, děvče, časy se změnily. Od té chvíle, co se učím hrát na violu, jsem musel změnit společnost. Kamarádím teď výhradně s umělci a intelektuály. S básníky, herci a malíři jsem jedna ruka. Tu pohovořím se sochařem o kvalitě mramoru, tu půjčím malíři stovku na nověj štětec a nakonec se ze mne ještě stane bohém!"

"To ti přeju," děla Marcela. "Ale ten Kubač... co si o něm myslíš? Mně říkal, že mu vyjde sbírka veršů v Československém spisovatelci."

"Když ji napsal - proč by mu nevyšla?" "Používá volný verš?"

"Jak ho to zrovna napadne. Jednou volný, jindy utážený. Jirka je pašák."

"Ty mu říkáš Jirka?" žasla Marcela. "A jak mu mám říkat? Metuzalém?"

"Já jen nevěděla, že jste tak důvěrní přátelé! A poslyš, Bedřichu, jaký on je po charakterové stránce?"

"Jak to myslíš?"

"No, jestli nebe re věci moc na lehkou váhu. Jestli je na něho spolehnouti a umí držet slovo."

"Máš na mysli něco konkrétního?"

"Třeba když si sjedná s děvčetem schůzku. Myslíš, že na ni přijde?"

"Podle toho, co je to za buchtu." "Buchtu... no..."

"Nebo za slepici," upřesnil Bill. "Ta ovšem příliš naděje nemá."

"A co jsem podle tebe já?" pípala Marcela. "Slepice. Dokonce Bezkonkurenční."

Marcela se rozvzlykala.

"Co tě tak dojalo?" podivil se bratr. "S tebou si snad Kubač schůzku nesjednal!"

"A co když ano?!"

"Což o to, on si občas potrpí na děsné výstřednosti. Vlastně ne občas, ale vždycky."

"Na to má právo. Výstřednosti jsou výsadou básníků. Ale také by měl jít mladým lidem příkladem v osobním životě. Být jim vzorem!"

"Proč myslíš?"

"Když někdo píše verše, neměl by být v citovém životě povrchní."

"A to on Jirka není. I když někdy strašně!"

"Na mne udělal veliký dojem. Je takový oduševnělý, milý a říkal, že poezie je jeho život."

"No, když je básník..."

"Ty víš, Bedřichu, jak poezii miluji! Mám víc básnických sbírek, než ty detektivek! Sama se také pokouším psát. Ale ještě nikdy jsem nemluvila s živým básníkem. Až včera!"

"A co tomu říkal Bořivoj Králíček?"

"Měla jsem pocit, že mu to nevyhovuje. Byl zamlklý a později dokonce popudlivý. Ale nemohu mu přece dovolit, aby

omezoval mou osobnost. Musí počítat s tím, že se budu i nadále vzdělávat a své vzdělání neustále prohlubovat!"

"To ho tedy dost podceňuješ! Jestli si myslíš, že ti na nic nepříjde..."

"Na co by měl přijít?"

"Čistá jako lilie? Žádné výčitky svědomí?"

"Prosím tě, Bedřichu..."

"No nic. Já jenom, jestli sis s Kubačem čistou náhodou nesjednala rande..."

"Já?"

"No dobrá. Ale kdybys ho přece jen potkala..." "Proč ne? Praha přece není tak velká."

"No, vždyť si rozumíme! Tak kdyby se ti proti tvé vůli poštěstilo potkat ho třeba v Riegrových sadech nebo na Petříně, tak mu, prosím tě, neříkej, že jsi moje sestra!"

"Ale to já jsem mu přece už řekla!"

Bill si nikdy nepomyslel, že otrlý psanec může tak snadno ztratit vědomí.

2.

Když se posléze probudil, klečela u něho Marcela a omývala mu obličej mokrou houbou. Bylo to docela příjemné, zřejmě proto, že ho ošetřovala budoucí kvalifikovaná zdravotnice. Přesto měl pocit, že něco není tak docela v pořádku. Zašátral v paměti. Bez větších potíží se mu před očima vybavily předešlé události.

"Hrůza hrůzoucí!" zablábolil. "Cos mu, prosím tě, všechno vyzvonila?"

"Dohromady nic," prohlásila Marcela nevinně. "Jen tak telegraficky a bez zbytečných podrobností jsem mu předestřela tvůj komplikovaný vývoj. Řekla jsem mu, jak ses dříve s oblíbou pohyboval mezi spodinou a dokonce se u tebe projevovaly zločinecké sklony. Měla jsem tehdy o tebe velikou starost, a proto jsem uvítala, když ses poslední dobou změnil k lepšímu."

"To je všechno?"

"Ano. Vlastně ne. Taky jsem mu vykládala o celé naší rodině. O tom, jak žijeme, a vůbec."

"O tátovi taky?"

"Proč ne zrovna o tátovi? Představ si, že Jiří, tedy Mistr Kubač byl přesvědčen, že jsme sirotci. A také se mě ptal, jestli táta hraje na flétnu, nebo jiný dechový nástroj. To víš, básníci mají všelijaké myšlenky!"

"To máš pravdu. A neptal se při té příležitosti, jestli máma hraje na vozembouch?"

"Neptal. Ale tu historku se soudem jsem mu zamlčela."

"Aspoň něco!"

Když Bill zcela bezpečně zjistil, že Marcela vyzvonila, co mohla, měl chuť znovu omdlít. Na druhé straně však chápal, že by to situaci nevyřešilo. Teď není vhodné lkát nad rozlitym mlékem, ale je třeba jednat. Rychle a rozhodně!

Neohlížeje se na vzdychající sestru, popadl Bill sáček a vyběhl ven. Zaslechl sice, že za ním něco naléhavého volala, ale nevěnoval tomu pozornost. Pádil. Bylo mu jasné, že musí mluvit s Jiřím Kubačem dříve, než se sličný čelista sejde s Perlou Posázaví. Každá minuta byla drahá. Bill si v duchu spílal, že si nezapsal Kubačovo telefonní číslo. Nyní ho bude muset pracně hledat v seznamu a kdoví, kolik Kubačů vlastní v Praze telefonní stranic!

Zamířil k nejbližší budce. Vyhledal v seznamu číslo a kupodivu mu to ani nedalo přiliš práce. Jenomže poradný aparát nefungoval. Spolkl dvě koruny, ale mluvit do něj bylo stejně efektivní, jako hulákat do prázdné kropící konve. Nebo třeba do plně, na tom ani tak nesejde.

Bill zabublal několik nesouvislých a nelogicky utříděných vulgárností a rozběhl se k budce poněkud vzdálenější.

Aparát se zdál v pořádku, ale zase chyběl telefonní seznam. Bill zalátelel na účet narušené mládeže, která vidí vrchol seberealizace v idiotských vtipcích, a přemítal, má-li se vrátit k první budce, aby si opsal číslo, nebo raději zkusit budku třetí. Nakonec se rozhodl pro druhou alternativu, ale ta se neukázala jako nejšťastnější. Na rohu ulice se totiž srazil s Ferrym a Jimem.

"Bille!" zaúpěl Ferry. "Hoří to!"

"Tak zavolejte hasiče," poradil mu nevrle Bill. "Kdybych ti vyklopil své vlastní starosti, tak by tě ty křivý brnkačky, na kterých se bezradně potácíš životem, vůbec neunesly!"

"Nejde o mé brnkačky," nedal se Ferry, "ale o velice vážný věci."

"O gramofon, vaříč a pršiplášť," doplnil ho Jim. "Už to nejde zahrát do autu!"

"Dejte mi s tou starou veteší pokoj!" vyprskl Bill. "Jestli mi je v této chvíli něco úplně fuk, tak je to tenhle šunt!"

"Počkej, Bille," hořekoval Ferry. "Tohle začíná bejt o hubu. A nejen o naši, to si nemysli! Andyho brácha zuří, jako bysme mu vyfoukli bednu míšeňského porcelánu! Včera tu byl Andy s rozseknutým pyskem a monoklem jako lívanec. Ten praštěnej brácha prohlásil, že jak mu do zejtřka nenaalíš jeho majetek, tak si pro to zajde k vám domů!"

Tohle bylo velice nepříjemné a Bill se mimoděk zachvěl. Představil si rozzuřeného tátu a bylo mu z toho nanic.

Argumenty Andyho bráchy by na něj jistě zapůsobily mnohem silněji než Marcelino žalování.

"Přestaňte skučet!" okřikl Bill zdevastované pistolníky, "a chovejte se jako muži. Jestliže se vám nedostává sil ke skutečným soubojům, nehodlám vás do nich nutit. Večera vám ten šmejd přinesu!"

Slib poněkud uklidnil Ferryho s Jimem, nicméně hlavní aktér cítil, že se nezadržitelně řítí do bezedné propasti.

3.

Bill se konečně dopotácel k třetí telefonní budce a začal jednat. Ne, že by se to neobešlo bez problémů. Číslo měl, aparát se zdál v pořádku, ale nejevil ochotu účastníky hovoru spojit. Alespoň ne ty pravé. Jako první se ozval Billovi fotograf Kulajda, chystající se na cestu do Mongolska. Poté se přihlásila fara u svatého Jakuba a Pivovar u Fleků. Bill začínal ztrácet trpělivost a přemítal o tom, je-li utržené sluchátko tak příšerný zločin, jak se občas veřejnosti sugestivně předkládá. Posléze však v sobě potlačil vandalské choutky a pokračoval ve vytáčení Kubačova čísla. Teprve po obětování šesté koruny poznal bezpečně jeho hlas.

"Prosím tě," zafuněl Bill do sluchátka s nezvyklou naléhavostí. "Co teď děláš?"

"Cvičím na čelo. Koncert D dur."

"A nemůžeš toho na chvíli nechat?" "Proč? Tebe to ruší?"

"Potřebuji s tebou mluvit. Velice naléhavě." "Tak mluv. Napínáš mě."

"Byl bych raději, kdybychom se mohli sejít." "Kdy?"

"Čím dřív, tím líp. Nejraději hned. Je to strašně nutné!"

"Hořím zvědavostí. Své noty odhazuji v dál a běžím. Kam vlastně?"

"Za deset minut stojím u Muzea."

"Není důvod, proč bych tam v tu dobu nebyl."

Krvavý Bill si viditelně oddychl. Položil sluchátko a vykročil na stanici metra.

4.

Už nemělo smysl hrát si na schovávanou a pokusit se Kubače balamutit. Takže mu Bill raději všechno velice podrobně a s patřičnou dávkou upřímné lítosti vyklopil. Vydal se zcela do jeho rukou a doufal v mužskou solidaritu. Té ovšem byl u Kubače naprostý nedostatek. Krásný čelista absolutně nechápal míru Billova znepokojení. Akorát se dost bavil a chechtal.

"A tohle je celá tragédie?" zeptal se potom. "Nestačí to?"

"Podle mě to vůbec nestojí za řeč" ušklíbl se "a tím méně pak za přerušení koncertu D dur. Navíc jsi mi neřekl nic, co bych si nedovedl domyslet."

"Jde mi spíš o to, aby si to nedomyslela Perla Posázaví." "Kdo?"

"Alenka. Já jí totiž tak říkám." "A ona o tom ví?"

"Prozatím ne... Nejsem si jist, jestli by se jí to líbilo."

"Jí možná ano, ale starý Houžvíc rozhodně Sandokana nemiluje. Ten spíš fandí Jiráskovi."

"Stejně jsem v režii!"

Kubač nechápavě rozevřel oči. "Nebyl jsi dlouho na sluníčku?" otázal se. "Vždyť se vůbec nic neděje. Výsadou mužů je jejich nezkrotná fantazie, a ta jim holt někdy ujede. Ale ženy to mají rády. Rozhodně snesou spíše romantického vejťahu, než suchopárného účetního!"

"No jo" huhlal Bill, "ale já jsem kecal dost blbě."

"To tedy máš pravdu," souhlasil Kubač. "Budeš muset počkat tatínka živou vodou, aby zase obživnul."

"Toho se dost bojím. Ale v hrobě asi zůstat nemůže."

"Uvidíme. V každém případě si musíš ze svých chyb vzít poučení. Máš právo na nadsázku, ale nesmíš ji zneužívat tak nešikovným způsobem. Nemysli si, že já si nevymejšlím!"

"Já vím. Říkáš o sobě, že jsi básník."

"Mimo jiné. Taky doktor. Případně inženýr nebo architekt. Až budeme mít víc kosmonautů, není vyloučeno, že se mezi ně občas vetřu. Kdybych já popsal holce vesmír, tak by proti mně neměla nejmenší šanci. Ale básník taky dost zabírá, zejména na naivnější typy."

"Marcela není ani tak naivní, jako spíš debilní."

"Věc názoru. Doufám, žeš jí toho básníka nerozmlouval!"

"Ani mě nenapadlo."

"Tak vidíš. Budem si vlastně kvit. Ty neshodiš mě a já tebe."

Takhle to ovšem Bill nemohl vidět, protože v sázce byla přízeň Perly Posázaví, zatímco Kubač mohl ztratit pouze Marcelu, a to by neměl mnoho důvodů k pláči. Ale byl tu ještě další problém. Jiřímu sice do něj nic nebylo, ale Bill se mu s ním přece svěřil. Šlo o průšvih s ukradenou veteší.

"Nevím, jak tu hrůzu sprovodit ze světa," vzdychl psanec. "Ta tvá milovnice poezie mí zavařila. Odnese do sběru předměty, které mohou být věcmi doličnými a důležitými pro vyšetřování loupeže!"

"Jenom mi tady neomdli," řekl Kubač. "Máš u sebe prach?"

"Dvě stovky."

Bohatě stačí. Když ne, tak ti něco půjčím. Jdeme!"

A už táhl Billa z míst, kde se to veteší právě nehemží. Za chvíli vstoupili do obchodu s použitým zbožím. Nádhera. Bylo zde téměř všechno. Od perziánových kožichů až po srnčí parůžky z pravého porcelánu. Akvárium se zde dalo koupit právě tak snadno, jako anglická lulka, nebo plašítka na ptáky.

Bill se rozhlížel jako Alenka v řiši divů a málem zapomněl, že sem dospěl za určitým cílem. Kubač byl naštěstí praktičtější. Nehleděl na zboží jako na muzejní exponáty, ale pídil se po předmětech, kvůli nimž do obchodu vstoupili. Brzy objevil téměř zánovní příplášť. Bill sice namítl, že je bez díry na lokti, ale Kubač odvětil, že ještě nepotkal trotha, který by na takové ozdobě bezpodmínečně trval. Také starý odloučený gramofon byl nalezen bez obtíží. Ale s vařičem vznikl neřešitelný problém. V cenové relaci, jak ji kupující naplánovali, vhodný spotřebič nebyl.

"Tomu se nediv, kamaráde," uklidňoval druha Kubač, "něco takového se nekrade, neprodává, ale vyhazuje. Spasit nás může jedině pan Čapek na Starém Městě pražském!"

Měl pravdu. V malém krámku za staroslavným Týnem byly věci nevídané. Stopky ke starým velocipédům, dávno nepoužívané kliky ke dveřím, klece na kanáry a samozřejmě i několik lihových vařičů. Ten nejstarší a nejrezivější, který už koketoval s nárokem na starožitnost, byl nejdražší. Proto kupující zvolili novější typ, jenž si Andyho brácha ani nezasloužil.

"Tak a máme to za sebou," konstatoval spokojeně Kubač. "Vyříd' svým přátelům, že jim přeji ještě celou řadu stejně zdařilých lupů."

Bill, pln vděčnosti, se s Kubačem rozloučil a vydal se za Ferrym a Jimem, aby jim navrátil ztracenou kořist. Zločinci se

málem rozbrečeli štěstím.

"Krvavý Bille," děl dojatě Ferry. "Tohle byl nejslavnější a největší čin tvýho pistolnickýho života!"

"To tedy jo!" souhlasil Jim stejně vřele. "Ten cvok, Andyho brácha, by z nás udělal sedm malejch pistolníků, a my bysme místo Sněhurky hledali na Sázavě babičku Mary!"

Oba pak zvali bývalého šerifa na panáka, ale ten odmítl, protože neměl v úmyslu navazovat stará přátelství a řešit znovu idiotské problémy, které ho nebyly hodny. Jeho cíle byly mnohem vznešenější a dosáhnout jich mohl jen pilným cvičením na violu.

5.

Tentokrát Bill Marcelu nešpehoval a naprosto přehlížel její literární činnost. Sešit s novými verši se mu dostal do ruky víceméně náhodou. Ale když už měl dílo v ruce, nedokázal si odepřít doušek právě vytrysklé poezie. Napadlo ho, že je vlastně tak trochu jeho povinností přesvědčit se, jestli jeho nadějná sestra poslední dobou umělecky nestagneje, nebo dokonce nezaostává. Doufal, že nikoliv. Věřil, že nové emoce najdou odezvu v překotném tvůrčím vzletu.

A při prvním pohledu na sotva uschlé řádky zjistil, že se nemýlil.

PROBUZENÍ

(Připsáno básníku J. K.)

Člověk si myslí, že žije,

ale zatím nežije, jen spí.

Spí staletým spánkem

jako Šípková Růženka

a čeká na svého prince,

až přijde s mečem ostrým jako břitva,

poseká mohutné chuchvalce trní

a zmocní se duše.

Dlouho jsem spala, básníku,

s pocity planého štěstí.

Píchnuta vřetýnkem lásky

málem jsem prospala život.

Ty jsi však přišel. Dotek tvé ruky

ulámá trní. Zůstaly růže.

Já po tvém boku, básníku drahý,

Získávám nové perspektivy!

Bill zaklapl sešit a ďábelsky se zachechtal.

"No jsi v tom pěkně, sestřičko," konstatoval. "Dalo by se říci, že až po uši. Skoro bych tě měl varovat, jsme přece jen jedna rodina. Ale na druhé straně máš příležitost poznat skutečnou osobnost, ať už to dopadne jakkoliv. Jisté je, že ten tvůj Králíček není hoden vyčistit Jirkovi Kubačovi polobotky!"

6.

Marcela teď byla ohromná. Přímo vzorová ségra. Vůbec na Billa nenasazovala, a naopak si hlasitě libovala, jak se nadějný bratr mění k lepšímu. Nezřídka se stalo, že vlídně a s pochopením pravila: "Jestli máš, Bedřichu, vnitřní nutkání, tak je nepotlačuj a klidně jdi cvičit na violu. Mne už to vůbec neruší, naopak se mi ty tóny zdají příjemné."

"Ta holka se zbláznila!" kroutil hlavou táta. "Kluk vrže jako zadřenej kafemlejek a ona si to pochvaluje!"

"Snad jí to nebudeš vyčítat!" ozvala se máma. "Tobě taky není nic vhod. Když byli věčně v sobě, tak jsi jim domlouval. Teď, když si rozumějí..."

"Houby si rozumějí!" hučel táta. "Za tím něco je a mě by moc zajímalo, jestli to není nějaká levárna!"

Ale Marcela se změnila i jinak. Zpívala si, metala úsměvy na všechny strany a velice intenzivně se začala zajímat o vaření, neboť usoudila, že tyto vědomosti může v brzké budoucnosti upotřebit.

Nicméně je známo, že i na modrém nebi se po jisté době nutně objeví mráček, věštící změnu počasí. Mráček měl své jméno a jmenoval se Bořivoj Králíček. Objevil se před domem, v němž přebývali Ježákovi a tvářil se jako zřízenec pohřební služby. Přecházel od kandelábru ke kandelábru, vzdychal jako zkušený hypochondr, a netrpělivě zíral do oken, za nimiž tušil Marcelu.

Když to Bill zpozoroval, zatetelil se škodolibou radostí. Pak to běžel oznámit Marcele. "Chlapec je náležitě zdrcen," oznámil jí, "a řekl bych, že vypadá na sebevraždu. Vezmeš-li si ho na svědomí, je to tvoje věc a já ti v tomto směru nehodlám radit."

Milenec na chodníku Marcelu vzrušil podstatně méně, než by se dalo očekávat. Neposkočila radostí a nerozběhla se miláčkově v ústřety. Pouze ohrnula spodní ret a řekla:

"Prosím tě, Bedřichu, jdi říct tomu idiotovi se zastydlou pubertou, že jsem vážně nemocná. Ze mám čtyřicet stupňů horečky a je to děsně nakažlivé!"

Bill to vyřídil s nevšední ochotou. Králíček vyslechl bolestnou zvěst s netajeným pohnutím. Posmrkával a koukal jako bernardýn po třídní dietě.

"Je to opravdu tak zlé, Bedřichu?" vyhrkl posléze zoufale.

"To víš, chlapče," pokrčil rameny Bill. "Člověk nikdy neví. Mladej může, starej musí. Jediné, co nám zbývá, je osobní

statečnost!"

Načež Bořivoj Králíček sáhl do kapsy pro peněženku a vřít se do cukrárny, odkud se po chvíli vynořil s objemnou krabicí dortů.

"Dones jí to, Bedřichu," požádal Billa, "a vyříd' jí ode mne přání brzkého uzdravení. Budu na ni stále myslet!"

Takže si za chvíli cyničtí sourozenci Ježákovi pochutnávali na Králíčkových dortech. Marcelu tu a tam hryzlo svědomí, ale rozhodně ne natolik, aby ztratila chuť k jídlu. Krvavý Bill s potěšením konstatoval, že on žádné svědomí nemá.

1.

Bill s violou pod paží stoupal vzhůru po točitém starobylém schodišti a vzpomínal na rozhlasový pořad, v němž jakýsi učenec poučoval širokou veřejnost o tom, jak má chápat teorii relativity. "Líbáme-li hodinu krásnou slečnu," tvrdil, "zdá se nám, že to uběhlo jako minuta. Sedíme-li minutu na žhavé plotně, připadá nám to jako hodina." Nějak podobně se nyní cítil adept hry na violu Bedřich Ježák. Věděl, že příští chvíle jeho života nebudou nijak lehké. Ba právě naopak. Budou chmurné a strastiplné. A především dlouhé!

"Vždyť je to jenom hodina!" dodával si odvahy. "Šedesát minut! To se přece dá vydržet!"

Věděl však, a nejen on, že hodiny u pana profesora Houžvice bývají delší, než polární noc. A daleko krutější!

Vtom se proti Billovi vyřít vyděšený žák Holopásek, z jehož ztrhané tváře a jektajících zubů vycítil, že není něco v pořádku.

"Kamaráde," zachroptěl žalostně prchající milenec hudby, "vůbec tam dneska nechod'! Zdrhni, dokud je čas, a vymluv se, že ti umřel dědeček, nebo žeš musel na pohotovost s ledvinovou kolikou! Jenom nelez dobrovolně do jámy Iové! Starej má dneska zase den, to se vůbec nedá vykládat!"

Holopásek se znovu zatvářil tak zoufale, jako by mu právě milovaná bytost skočila do propasti. Pak ještě teatrálně rozhodil rukama a již se dlouhými kroky vzdaloval z místa, kde mu patrně bylo ukrivděno.

Na Billa toto extempore silně zapůsobilo. Na odpočívadle se zastavil a uvažoval: "Jít či nejít?" říkal si. "To je otázka: půjdu-li, čeká mě patrně hodina nesmírných útrap a je docela možné, že mě ten vztekly dědek bude inzultovat.

Nepůjdu-li, bude si o mně Perla Posázaví myslet, že jsem zbabělec! A to je rozhodně lepší být inzultovaným hrdinou!"

Napřimil se, vypnul hrudník a odhodlaně vstoupil přímo do arény.

"Cvičil jsi?" zařval na něho pan Houžvic místo odpovědi na pozdrav. "Ale nelži, já všechno poznám. Mne nikdo neobalamutí! Tak co?"

"Trochu," řekl Bill klidně, ba přímo ledabyle, ačkoliv zásluhou Marcely dřel nejméně dvě hodiny denně. Ale nehodlal se ucházet o pedagogovu přízeň tím, že bude nadbíhat jeho vášním. Potlačil drkotání zubů na přijatelnou míru a pohlédl poskakujícímu Houžvicovi přímo do očí.

"Trochu!" zavěštl učitel. "On cvičí trochu! Flinká se od ničeho k němu, a když už se moc nudí, vzpomene si na violu! Myslí si patrně, že stačí nadání, zděděné po otci! Že mu úspěch sám padne do klína! Ale to je omyl! Jet sláva otců krásný šperk pro syny, však kdo chceš ctěn být, dobuď cti si sám! Virtuozita se nedědí jako cukrovka nebo ploché nohy! Kdo se chce vyšplhat na vrchol hory, musí dřít jako otrok na egyptské pyramidě!"

Několikrát vzrušeně přešel po pokoji.

"Všechno si ještě jednou rozmysli," zahulákal, "protože já se s flinky bavím nebudu. Buď hoď flintu do žita a věnuj se plytkým radovánkám, nebo zatni zuby a pracuj jako všichni, kdo v hudbě něco dokázali! Jestli chceš cvičit jenom trochu, tedy laskavě zapomeň moji adresu, protože bys stejně skončil jako ten hudební pablík Holopásek. Zase mi bral fis místo ef! Řeknu-li čuně, urazím tím prase! Jestli dostanu infarkt, bude to určitě z Holopáska! Hraje šestým rokem a k ničemu to není! V každém, byť i nenáročném hudebním tělese je zcela nepoužitelný!"

Houžvic se ještě více zachmuřil a břitce vyzval vystrašeného žáka, aby předvedl, čemu se doma naučil. Bill odhodlaně otevřel pouzdro a vyňal violu. Potom spustil. Nejprve na prázdné struně -a- potom na prázdné struně -d-. Pan Houžvic mlčel a poslouchal. Potom zakýval hlavou a pravil: "Dobře, Ježák, dobře! Přibereme další strunu!"

V tu ránu se Billovi zdálo, že svět neuvěřitelně zkrásněl a zrůžověl. Psancova budoucnost se nyní jevila jako nadějná a přímo velkolepá. Je vůbec možné, že by z Krvavého Billa bylo něco jiného, než slavný a geniální violista?

2.

Po hodině, z níž byl propuštěn v naprosté milosti a s vlídností, která se k panu Houžvicovi téměř nehodila, se hrdina doslova vznášel po schodišti, po kterém s takovou námahou vystupoval. A snesl se přímo do náruče Perly Posázaví. Alenka mu oznámila, že má dva lístky do divadla. Původně měla jít s Jirkou, ale ten prý nějak ochořel, a tak ji napadlo, jestli by Bedřich...? Úspěšný violista se roztetelil štěstím a nadšeně přikývl. Šel by kamkoliv a na cokoliv. Na pantomimu, na býčí zápasy i na přebory v kulečnicku.

Ale program byl všestranně vyhovující. Komplikace se nevyskytly a Bill začal věřit tomu, že má šťastný den. Večer navštívil po boku nejskvělejší pražské krasavice naši první operní scénu a zhlédl zde překrásnou operu Rusalka. Upřímně se podívil, že ji nenapsal Bedřich Smetana, ale naštěstí svůj údiv nezveřejnil. Zato neskřblil chválou k samotnému provedení.

Ani se nemusel přetvařovat. To, co viděl, se rozhodně nedalo s koncertem v Rudolfinu a s Rampalíkem vůbec srovnávat! Hudba hrála libě, výprava byla efektní a pěvci pěli, aniž by k tomu potřebovali mikrofon, nebo dokonce playback. Taková kultura už se dá konzumovat!

Jediné, co Billovi poněkud vadilo, byla samotná rusalka bleďá a posléze i cizí kněžna, neboť obě dámy, jakkoli se snažily, zaostávaly daleko za Perlou Posázaví, kterou obecenstvo neprávem opomíjelo. Kdyby tak Alenka vystoupila na jeviště a spustila árii, to by teprve bylo tóčo! Jenže dívku něco podobného ani nenapadlo, seděla na svém místě tiše

a způsobně, a to bylo pravděpodobně velice dobré a moudré.

Po představení se mohl Bill projevit jako starosvětský kavalír. Vypovízel dívku svých snů domů, přičemž si připadal jako gigant, pro kterého je hračkou očesat z nebe hvězdy a naskládat je do košíku, určeného původně pro litoměřické meruňky druhé jakosti.

Bylo to fascinující. Krvavý Bill a Perla Posázaví kráčeli co noha nohu mine po nábřeží Vltavy a tušili, že tento večer neskončí jen tak. Dívali se na temnou hladinu, ve které se odrážela světla modrých a oranžových zářivek, a při tom bylo zřejmé, že osudový okamžik se blíží.

Konečně se Bill odhodlal. Ve chvíli, kdy se v nedaleké uličce rozepěl rozervaný opilec, otázel se bývalý pistolník dcery hudebního pedagoga, jestli by s ním chtěla chodit.

Krasavice předstírala, že je překvapena. Pak se chvíli rozmýšlela a nakonec řekla, že by v zásadě proti tomu nic neměla. Bill je jí sympatický, ale to je jen jeden z předpokladů skutečně hodnotného vztahu. Chodit spolu, to není jen tak. Než řekne dívka konečné ano, musí svého partnera lépe a hlouběji poznat.

Bill slíbil, že ji k všestrannému poznávání poskytne mnoho příležitostí, což ona s povděkem přijala. Rovněž ho ale upozornila, že by nikdy nechodila s nikým, kdo v životě nic nedokáže. Váží si zejména umělců a lidí, kteří něco znamenají.

Bill vzal tento požadavek na vědomí a drže objekt svého zájmu za ruku, zavázal se, že bude denně cvičit na violu jako blázen a možná ještě víc. Dnes ho pan profesor pochválil a na příští hodině se bude štípat do tváře, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Z toho měla Perla Posázaví děsnou radost, neboť se jí zcela zamlouvalo chodit s virtuosem, který právě přibral prázdnou strunu -g-.

Ve znamenité náladě došli do Karlovy ulice před dům, ve kterém Houžvícovi bydleli, ale Alence se ještě domů nechtělo, jelikož byla celá žhavá bavit se o budoucnosti.

Takže se šli znovu procházet k Vltavě a říkali si, jak krásný život je čeká. Všechno bude bez problémů. Bill to dotáhne na hlavního violistu a Perla Posázaví půjde po maturitě studovat hudební vědu, aby mohla psát zasvěcené a odborně fundované kritiky do teoretických časopisů. Tak se budou báječně doplňovat.

Noc byla stále krásnější, a tak se nemohli rozloučit. Teprve, když se flamendři začali trousit z vináren a máváním zastavovat jedoucí taxíky, došlo k nejhorsšímu. Bill a Perla Posázaví znovu stanuli před domem v Karlově ulici, aniž by měli naději, že se opět vrátí k Vltavě. Loučili se velice vřele, neboť Alenka nastavila svou půvabnou tvářičku k polibku, a když Bedřich nezaváhal, nechala se políbit i na rty. Potom ale zmizela rychle v domě a přibouchla za sebou těžké dveře. Šťastný nápadník zůstal na ulici sám. Chtělo se mu zpívat, ale byl si vědom toho, že nedisponuje nejlepším hlasem, a taky nechtěl vzbudit profesora Houžvice. Ano, zájem příslušníků Veřejné bezpečnosti by mu příliš nevyhovoval, a tak se s hlavou plnou velkých dojmů vracel domů.

Dveře bytu odemkl v časných ranních hodinách. Ačkoliv do ničeho nekopl, ani nic neshodil, táta měl neobyčejně lehký spánek. Hned se chystal vstát z postele a huhlal, že se musí přesvědčit, jestli jeho zhýralý syn zase někde nenasával. Ale to už se probudila i Marcela. Okřikla tátu, že ho něco takového vůbec napadlo a že Bedřich určitě provozoval nějakou vznešenou činnost a na alkohol ani nepomyslel.

Načež táta pravil, že se na výchovu dětí vykašle, protože nemá zapotřebí dělat ze sebe za kuropění šaška. Přetáhl si přes hlavu příkrývku a znovu usnul spánkem spravedlivého, který nezanedbal své povinnosti.

3.

Druhý den zamilovaný psanec samozřejmě zaspal a do práce přišel bezmála o čtvrt hodiny pozdě. Neprošlo to bez povšimnutí.

"Zamilovanej, co?" pohlédl na něj mistr Čvančara posměšně. "To mládí dneska nic nevydrží. To se večer nemůže od holky odtrhnout, a ráno aby ho tahal z postele párem volů! Když na to, moučko, nemáš, tak chod' spát hned po večerníčku, nebo maximálně po televizních novinách!"

"Heleďte, pane Čvančara," řekl popuzeně Bill. "Stalo se to prvně, tak hned nemusíte vařit takový jedy. Nakonec se dostanete do takovýho ajfru, že mi tu začnete vykládat, jak jste nikdy ve svém plodném životě nepíchnul o deset minut později!"

"Ale píchnul, co bych nepíchnul," ušklíbl se Čvančara, jenomže spravedlnost nikdy nespala, a já jsem za to dostal vždycky vynadáno. Taková je ve fabrice zvyklost. Tak proč bych teď nepéroval tebe, ty štěně bezzubý? Vy, holouskové, si myslíte, že jste nedotknutelný, a to je děsná chyba! Představ si, jak by to vypadalo, kdyby si třeba herec přišel o čtvrt hodiny později na představení!"

"Nebo violista na koncert!" dodal Bill. "To by byl děsnej průšvih a Rampalík by ho honil s taktovkou po Domě umělců!"

"Jakej violista? Jakej Rampalík?" mračil se mistr. "Co je zase tohle za recesi?"

Bill mu mohl ledacos sdělit a poučit ho, jak to chodí v našem hudebním životě, ale usoudil, že mistrovi estetickou výchovu nemá v popisu práce. Pročež se jen záhadně usmál a začal vyšívat u mašiny.

Mistr Čvančara něco zabručel a odpochoval. Ale po chvíli se u Billa zastavil znovu. Koukal, jak mu to jde od ruky, a mlčel.

Bill sice nemohl popřít, že je to mistrovo právo, ale dost ho to štvalo. Chvilí dělal, že to vůbec nevnímá, ale pak už to nevydržel a vybuchl: "Tedy, jestli si, pane mistr, myslíte, že tu pitomou čtvrt hodinu nenaženu, tak se mejlíte i se svejma mnohaletýma zkušenostma. Ještě do svačiny budu mít fóra!"

Načež se mistr strašlivě rozchechtal a povídal, že to ví, protože se Bedřich vyučil u něho. A kdo se vyučil u něho, to je soustružník nejvyšší mezinárodní úrovně!

Potom najednou z ničeho nic zvážněl a začal ze sebe soukat: "Koukni, Bédó, ty seš docela chytřej kluk a na svý leta fachman. Pazoury šikovný, hlava otevřená. Lempl seš taky, to je pravda, ale s tím už bysme si poradili. Zkrátka a dobře:

potřebujeme šikovného maníka který by zvládl večerní průmyslovku!"

Bill měl do dělat, aby se neposadil.

"Teď to tedy bouchlo!" vykvikl pobaveně. "S ničím lepším už jste za mnou nemohli přijít! Já tak mám čas na nějaký ptákoviny!"

"Studium není ptákovina!" upozornil ho Čvančara. "A středně technické kádrů máme zapotřebí."

"To je vaše věc," uculil se Bill, „já na podobný věci nemám absolutně čas!"

"A co děláš, prevíte?" rozčilil se mistr. "Akorát marníš mládí v pitkách a radovánkách. Sháníš holky a vysedáváš u piva! Tomu říkáš ušlechtilá náplň života?"

A začal hovořit na téma, jak by si za mlada vážil, kdyby někdo takovou možnost nabídl jemu.

"Koukejte, pane mistr," přerušil ho Bill klidným a zdravě sebevědomým hlasem. "Co dělám po práci, to je moje věc. Nikomu se z toho nemusím zpovídat. K vám ovšem chovám nezměrnou úctu a důvěřuju vám víc než vlastnímu otci. Pročez vám sděluji, že se ve volném čase učím hrát na violu!"

"Pitomče!" zasyčel Čvančara. "Dělej si šoufky z někoho jiného! Moc jsem si vás pustil k tělu, a takhle to dopadá! No, ale kdybys náhodou přece jen dostal rozum, tak přijď za mnou!"

Obrátil se a nasupeně odkvačil za svými povinnostmi.

4.

"V neděli bys mohla pozvat na oběd pana Králíčka" řekla matka Ježáková Marcela. "koupila jsem krůtu, že je jí plná mísa."

"To asi nepůjde," odvětila Marcela nejistým hlasem, "ani by se to moc nehodilo. Já jsem se totiž s Bořivojem rozešla." Nastala chvíle těžkého ticha. Rodiče se tvářili, jako by tu docela prostou skutečnost nebyli schopni pochopit. Potom vyskočil táta jako čert na loutkovém divadle a mocně zahřimal: "Jak to?"

"Přestali jsme si rozumět," zašeptala Marcela. "Při ustavičné konfrontaci názorů jsme dospěli k přesvědčení, že máme absolutně rozdílné zájmy."

"Tak!" rozčilil se táta. "Najednou máte rozdílné zájmy! Jak si to mám vysvětlit? Chodíte po památkách, poznáte barokní kašnu vod gotický, címáte se v starobylých podloubích, a tohle z toho vzejde! Ono to nebude jen tak! A nemysli si, děvenko, že nás budeš beztretně tahat za nohu! Z toho už jsme vyrostli!"

Marcela chabě zaprotetovala, že nikoho za nohu netahá, ale máma se tentokrát jednoznačně postavila na tátovu stranu. Šla na to moralisticky a začala lamentovat nad zkaženou dcerou, která si nedovede vážit slušného, řádně vychovaného chlapce.

"Co z tebe bude?" vykřikla na nešťastnou Marcelu. "Děvka, ne-li ještě něco horšího! Ještě ti není osmnáct a už měníš frajery jako fusekle!"

"To není pravda," úpěla dcera, "ale tam, kde není souznění duší..."

"Na souznění duší ti kašleme!" pravil drsně táta.

"S námi nebudeš hrát betla! Aby bylo jasno: buď zítra v poledne u tohoto stolu bude sedět Bořivoj Králíček a baštit krůtu, až se mu budou dělat boule za ušima, nebo si mě nepřej!"

Marcela se rozběčela a Bill usoudil, že by bylo vhodné podmalovat to hrou na violu. Nepřišel právě vhod. Již po prvních tónech táta prohlásil, že má obě děti pominuto, ať mu někdo vysvětlí, čím to je a jak si tento osud zasloužil. Odpovědi na tak zajímavé otázky se pochopitelně nedočkal, a tak raději odešel na melouch.

Matka Ježáková šla zase nakoupit, ale vrátila se kupodivu velice brzy. Tvářila se vítězně a sdělila oběma sourozencům, že se sama rozhodla udělat pořádek. Zavolala ke Králíkovům a zeptala se Bořivoje, co si s Marcelou udělali. Bořivoj prý byl velice překvapen. Řekl, že o žádném konfliktu neví a na oběd přijde velice rád, neboť krůta je jeho zamilované jídlo.

"Takoví chlapci, jako je Bořivoj," vysvětlovala máma Marcela, "nerostou na každém stromě. Jednou bys litovala, žes nechytla příležitost za pačesy!"

Marcela ovšem její mínění nesdílela. Nechala mámu vymluvit, a když Bill docvičil na violu, přišla za ním se spikleneckým výrazem v obličeji.

"Prosím tě, Bedřichu," zašeptala, "mohl bys mi půjčit tu divokou košili? Tu, jak jsem o ní říkala, že v ní vypadáš jako olupovač mrtvol?"

"Ale?" podivil se bratr, "a k čemu ji potřebuješ?" "Jedeme zítra na výlet," řekla.

"Na výlet? As kým?"

"S Jiřím Kubačem. Na Sázavu."

Bill na ni vykulil oči. "Neblázni! Víš přece, že tě naši nepustí!"

"Ať nepustí! Ujedu!" řekla hlasem tak pevným, že by se za něj nemusel stydět ani ten nejchladnokrevnější pistolník. Bylo to prostě velkolepé.

Bill beze slova vyndal ze skříně košili. Sestra si ji vzala a chtěla odejít. Ještě se jí pokusil její šílený úmysl rozmluvit:

"Marcelo, měj rozum - rozmysli si to ještě. Tu porci krůty za tebe klidně sním - ale víš, jak si to večer vypiješ?"

"Ale bude to stát za to!" pravila Marcela. "Velká vítězství se nikdy neobešla bez velkých obětí!"

"No, jak myslíš," pokrčil rameny bratr. "Já tě do Králíčka nutit nebudu!"

Marcela odešla a Bill si poprvé v životě uvědomil, že má vlastně báječnou sestru.

5.

Když rodiče zjistili, že je Marcela v trapu, byli z té vzpoury dočista vyšinutí. Skoro se zdálo, že to vůbec nemohou pochopit. Potom se táta pustil do Billa a obvinil ho, že o všem jistě věděl a byl Marcela nápomocen.

"No dovol," hájil se Bill. "To přece postrádá veškerou logiku. Jaký já bych mohl mít na tom zájem? Proč bych napomáhal sestře k útěku, když vím, že si tím šlape po štěstí? Být švagrem Bořivoje Králíčka - toť moje touha odvěká!"

Pak se zase nechala slyšet maminka. Bylo jí zatěžko přijmout teorii dceřina morálního pádu a pokoušela se ji omluvit. Usoudila, že Marcela odešla trucovat k nějaké kamarádce a určitě se do slavnostního oběda vrátí.

"To chci vidět!" hučel táta. "Vsadím se, že ta kamarádka je nějaký flink s rukama dozadu, kterej vlasama zametá chodník a pravděpodobně nosí i bíbra!"

Načež rodina upadla do bezradného mlčení, jen matka Ježáková třískala hrnci a zlostně bodala do pekoucí se krůty. Táta hulil jedno cigáro za druhým, bezmocně svíral své obrovské pěsti a jen tak tak, že neuplivoval na podlahu. Aby rodiče přivedl na jiné myšlenky, začal Bill hrát na violu, avšak tentokrát se pochopení nedočkal. Táta zabublal jako vařící se bramboračka a vrhl po synovi sandál tak dovedně, že ho zasáhl za pravé ucho.

"To jsme to dopracovali," konstatoval Bill. "Kvůli nějakému Králíčkovi se u nás nesmí provozovat ani vážná hudba. Klasikové se musejí obracet v hrobě!"

Načež, nechť se riskovat další případné zranění, uložil nástroj do futrálu a napjatě čekal, jak se situace vyvine. V půl dvanácté matka Ježáková přestala kalkulovat s neznámou kamarádkou a prohlásila, že Marcela je mrcha, s kterou je třeba zatočit. Táta s tím bezvýhradně souhlasil. Krátce před dvanáctou hodinou se dostavil Bořivoj Králíček v bezvadném světlemodrém obleku. Měl dokonce i kravatu. Navzdory tomu hleděl patřičně přihloupě a pomžikával ze strany na stranu, jako by očekával, že se mu odněkud milovaná bytost vrhne v ústrety a zasype ho žhavými polibky. Čekal marně.

Místo milované bytosti před něj předstoupila nejistě přešlapující matka Ježáková. "Představte si, pane Králíček," lhala jako když tiskne, "že jsme zcela nečekaně dostali telegram od babičky z Podbořan. Ona trpí na žlučník a má moc těžké záchvaty. Teď se jí, chuděrce, přitížilo, a co jsme měli dělat? Táta ani Bedřich by jí nepomohli, já mám na krku celou rodinu, a tak se do těch Podbořan musela rozjet Marcela. Koneckonců, je to zdravotní sestra, a tak si s babičkou nejlépe poradí. To se ví, nechť se jí, moc se na vás těšila, ale to víte..."

Králíček udělal funebrácký obličej a řekl, že je to vis major neboli deux ex machina. S tím se nedá nic dělat, protože babiččino zdraví je přednější, než návštěva Hladové zdi nebo Nebozízku.

"No tak nebudeme brečet nad spálenou buchtou," pravil bodře táta, "protože stejně nic nespravíme. Marcela je v Podbořanech, ale krůta je našťástí v troubě. Dávej, maminko, na stůl, už máme všichni hlad!"

Načež se všichni posadili ke stolu a máma začala nalévat polévku. Bořivoj Králíček okamžitě usrkl, válel vývar po jazyku jako král Karel mělnické víno, a potom okouzleně prohlásil, že něco tak lahodného ještě nikdy nejedl. A že je veliký gurmán! Ale hned se zase obrátil k tátovi a položil mu otázku, kolik zedníků unese lešení. Matka Ježáková byla velice polichocena, zatímco táta se zamyslel a řekl, že přijde na to, z jakého materiálu to lešení je. Také záleží na tom, kolik váží ten který zedník. Hubených zedníků unese lešení více než zedníků obézních. Poté se Bořivoj zajímal o to, kolik kilogramů váží cihla, jak se používá vodováha a co všechno se dává do malty. Táta využil příležitosti a pustil se do obsáhlého výkladu, během kterého máma nosila na stůl krůtu. Králíček ji znovu pochválil, ale hned se vrátil ke stavebnictví, které ho zřejmě nesmírně vzrušovalo.

"Osobně si zedníků velice vážím," prohlásil, "protože jsou tvůrci všeho krásného, co v Praze máme. Bez nich by nestál chrám svatého Víta, Pražská brána ani Muzeum."

Táta se nafoukl pýchou a bylo zřejmé, že vyrostl ve vlastních očích o hezkých pár centimetrů.

"To víte, pane Králíček," řekl s předstíranou skromností, "děláme, co můžeme. Jináč to nejde."

Ale hned přinesl láhev slivovice, kterou původně nechtěl načít, protože ji poslal bratr z Valašského Meziříčí a byla určena výjimečně vzácným hostům. Ale může být vzácnější host, než Bořivoj Králíček?

Ženich bez nevěsty si ochotně lokl, zatvářil se jako znalec, ne-li přímo jako profesionální ochutnavač lihovin, a samozřejmě prohlásil, že takovou slivovici ještě nepil. Kam prý se na ni hrabe whisky, nebo jiné buržoazní patoky. Tím si tátů ještě více získal, protože otec Ježák s oblibou říkával, že co je český, to je hezký, a krom toho má rád mládence, kteří se nedají ošidit kdejakým cizím pozlátkem.

Když už začínala být debata o stavebnických problémech příliš dlouhá, a Králíček stále nechápal rozdíl mezi vápnem hašeným a nehašeným, uznala za vhodné zasáhnout máma. Otázala se Bořivoje, jak se snášejí s Marcelou.

"Výborně si rozumíme!" tvrdil Králíček sebejistě. "Já jí vykládám o kalorických hodnotách různých druhů potravin a ona mi na oplátku recituje verše. Má skvělý přednes a mohla by se přihlásit na konzervatoř."

"Já bych jí dal konzervatoř!" zahučel táta. "Nakonec by se ještě zvrhla. Ukažte mi herečku, která není rajda!"

"Marcelce je bližší zdravotnictví," ujistil ho Králíček, "a často mi přibližuje jednotlivé obory. Dříve jsem si pletl ortopedy a pediatri, ale teď je mi všechno jasné. My si s Marcelkou navzájem pomáháme a myslím, že jednomu bez druhého by bylo velice těžko. Škoda, že jsem Marcelku celý týden neviděl, jelikož byla upoutána na lůžko."

Matka Ježáková zaryla nehty do stolu a táta zalapal po vzduchu.

"Proč jste ji tedy nepřišel navštívit?" zeptal se dutě, "jistě by vás ráda viděla!"

"A my samozřejmě taky," přidala se máma. "Nejste přece cizí člověk a nemusíte se žinýrovat!"

"Tady Bedřich říkal, že je to infekce," odvětil Králíček, "a bez dovolení lékařů není možné k vám vstoupit. Tak jsem jí alespoň poslal dorty a cukroví."

Jeho odpověď Billa ani trochu nepotěšila, jelikož okamžitě vycítil otcovo stoupající zaujetí vůči své osobě.

Bořivoj Králíček pak ještě chvíli žvanil o poslání lásky a významu manželství, ale už mu to tak nešlo, jako když teoretizoval mezi jednotlivými soustami. Ani rodiče ho už neposlouchali s takovým zaujetím, protože měli plnou hlavu Marcelina pádu. A tak téměř s úlevou přijali, když se nápadník s nimi rozloučil, aby se samotný vydal na pouť Prahou a odešel kamsi k Hladové zdi.

6.

Rodiče byli viditelně zdrceni. Táta vážně pokýval hlavou a řekl: "Je to smutné, maminko, ale nebudeme si nic zastírat. Naše dcera je mrcha."

"Moc jsme se s ní mazlili," zavzlykala máti, "a to se nikdy nevyplácí. Podívej na tu její rafinovanost! Vzkázala tomu hodnému chlapci, kterej se v ní vidí, že je nemocná! Jak na to vůbec přišla?"

Nyní ovšem byla řada na Billovi, který se marně pokoušel stáhnout se skromně do ústraní. Táta mu z ničeho nic vlepil pohlavek a zaburácel, že syn je uličník bez kouska svědomí a nemá daleko ke skutečnému vyvrhelovi.

"Málem jsi nás obalamutil tou violou," supěl, "ale teď vidím, že to byl všechno jen zastírací manévr. K čemu, to ještě nevím, ale já na to přijdu! Nemysli si, že si tě necháme přerůst přes hlavu!" A vrazil Billovi ještě jednu, což nebylo nijak příjemné, neboť táta měl pravici vytrénovanou od omítání. Byl tedy fyzicky dokonale připraven a v tomto případě mu nechyběla ani žádoucí motivace.

Matka Ježáková měla stále plnou hlavu Bořivoje Králíčka.

Takový pohledný a dobře vychovaný mladík!" úpěla jako by dotyčný chlapec zemřel násilnou smrtí. "Jestli si Marcela nedá říct, bude to ostuda jako barák!"

"Dá si říct!" vrčel táta. "To bych se na to podíval!"

"Co by řekli lidé v ulici?" pokračovala máma. "Přece nejsme nějaká vykřičená partaj bez špetky morálky! To by bylo sousto pro Vandíkovy, kterejm se ta jejich dorota už potřetí rozvedla! Že by k ní naši Marcelu přirovnávali, to je hotová věc. Mladá holka vodí chlapce do rodiny, vypadá to, že je ruka v rukávě, a potom ho zčistajasna nechá. Cožpak je to morální? Nemá v sobě kapku slušnosti a studu?"

"To je ta dnešní mládež!" hartusil táta. "Pojmy jako vlast nebo rodina jsou pro ně zastaralé. Žádná spolehlivost v nich není. Mně se zdá, že by ta naše povedená dceruška chtěla každou chvíli jinýho!"

,Asi je po někom!" bodla máma.

Ale kupodivu navzdory této přesně mířené poznámce se nezačali hádat, nýbrž dohodli se na tom, že taková sodoma a gomora se holce trpět nebude.

"Já už jí napravím hlavu!" sliboval táta. "V tomhle punktu je na mne absolutní spoleh!"

Jenomže je těžké napravovat hlavu nepřítomným. Zatímco rodiče skřípali zuby, užívala si Marcela někde na Sázavě s Jiřím Kubačem. Bill ji začínal obdivovat.

Odpoledne se vypravil do Vršovic na fotbal, ale nepochodil. Hrála se selanka, při které bylo zřejmé, že hráči upřímně litují každého vynaloženého pohybu. Duchem byli kdesi v lese nebo u vody a toto celkem pochopitelné stanovisko někteří z diváků kupodivu odsuzovali.

Když se Bill vrátil domů, našel vše při starém. Marcela se stále ještě nevrátila a dusná atmosféra byla ještě dusnější. Schylovalo se k bouři, která mohla přerůst v živelnou pohromu nepředvídaného rozsahu.

Ve dvacet hodin prohlásil otec, že nezvedenou dceru roztrhne jako slanečka.

Jedenadvacátá hodina ho zastihla za pochodu. Přecházel po pokoji a chrčivým hlasem tvrdil, že ho ještě nikdy nikdo takhle nenašupl. A že nedovolí, aby z dcery vyrostla lehká holka, na kterou by si slušní lidé ukazovali prstem.

Ve dvaadvacet hodin matku Ježákovou rozbolela hlava. Nejprve si ji omotala mokrým ručníkem, a pak si vzala, proti svému přesvědčení, dva prášky. Vzdechala, že ji ta holka oddělá a zabít je ji málo.

"Jdu spát," pravila poté, "protože čekat na poběhlíci nemám zapotřebí. Já jsem s tím zkaženým spratkem skončila."

Ve třidvacet hodin už táta nebyl schopen cokoliv říci. Občas sice něco zabublal, avšak nedávalo to smysl. Pročež odepnul řemen a čekal.

Ve třidvacet hodin třicet minut se odebral na lůžko Krvavý Bill, aniž se odvážil popřát otci dobrou noc. Každé slůvko mohlo být svrchované nebezpečné, a tak si oddechl, když přes sebe přetáhl pokrývku a opustil tak rizikové pásmo.

Ve čtvrt na jednu se vrátila Marcela. Slyšel to Bill, slyšela to matka navzdory silným práškům, slyšel to celý dům a pravděpodobně i ulice s okolím. Marcela měla velice silný hlas a Billa napadlo, že by možná neprohloupila, kdyby se začala učit zpívat.

7.

"Tak co, Marcelo?" zeptal se Bill sestry druhý den. "Stálo to za to?"

Vrhl na něho nenávislný pohled. "Tys to věděl!" obvinila ho. "Ty ses s ním proti mně smluvil!"

Nechápal.

"S kým jsem se mluvil?" žasl. "S tátou? To nebylo nutné."

"S Kubačem!" uvedla věc na pravou míru. "Je to tvůj přítel, a tudíž ti muselo být známo, že není básníkem a pouze se za něj vydává."

"No a?" pokrčil rameny Bill. "To je taková tragédie? Hlavně, že není tlustej a hodíte se k sobě povahama."

Ale Marcelu to neuklidnilo. Naopak se bolestně rozeštkala, a jak bylo jejím zvykem, natahovala to pořádně dlouho.

Neboť Jiří Kubač ji zklamal tak, jak jen lze zklamat zamilovanou ženu. Nechoval se přiměřeně jejím představám. Nejenže není poetou, ale ještě koketoval se všemi ženskými, které na Sázavě potkali. Když mu chtěla vyškřábat oči, cynicky se jí vysmíval. Nakonec to Marcela nevydržela a utekla mu.

"A kdes byla takovou dobu?" podívil se Bill, "nebo jsi mu vzala roha až o půlnoci?"

"Musela jsem si všechno pro sebe rozebrat," vysvětlovala Marcela, "abych se nedopustila nějaké zbrkllosti. Nakonec jsem si řekla, že je lépe, když jsem toho bezcharakterního domýšlivce poznala dříve, než mezi námi k něčemu došlo."

"Sally z Mladého světa by ti poradila," děl bratr, "ta se v takových věcech vyzná!"

Ale Marcelu podobné řešení nezajímalo. Začala se obviňovat, že si vlastně všechno zavinila sama. Proč opovrhla hodným, pracovitým a bezúhonným Bořivojem Králíčkem a sedla na lep tomu hezkému, leč mravně zanedbanému podvodníčkovi? Proč se nechala ošálit libivými řečičkami zpustlého, zhýralého individua? Proč neměla takový rozum jako nyní?

Neboť, světe zbož se, ale Marcela prohlédla! Dnes už je úplně jiná, než byla včera. Jiří Kubač pro ni zůstává pouhým jménem. Jinak pro ni už vůbec nic neznamená! Z básníka se vyklubal docela obyčejný studentík, šmidlající na

violoncello. A ještě k tomu je to bídný bezcharakterní lump! Ani ve snu by ji nenapadlo se s ním zahazovat. Vedle něho je Bořivoj Králíček morální velikán. Pročež je jasné, že s Jiřím Kubačem nepromluví Marcela do nejdelší smrti ani slovo!

V té chvíli se Bill vyklonil z okna.

"Tak se mi zdá, Marcelo," pravil lhostejně, "že ten ničemný podvodník bloumá před naším barákem. Jako tvůj bratr a ochránce mu půjdu dát jednu do zubů!"

"Počkej," vykřikla Marcela a její obličej dostal okamžitě úplně jiný výraz. "Je třeba se zachovat kulturně a na úrovni!" Vymrštila se ze židle s rychlostí, za kterou by v hodině tělocviku obdržela pochvalu, a vzápětí se vyřítla z pokoje.

8.

"Jó, chlapče," řekl o něco později Jiří Kubač Billovi, "ono se s poctivostí nikdy moc daleko nedojde. Klidně jsem ze sebe mohl dělat básníka ještě nejméně půl roku, ale měl jsem, patrně vlivem slunečného počasí, těžko zdůvodnitelný záchvat upřímnosti. Jenomže sotva jsem se Marcelce svěřil, že jsem v životě nevymyslel ani veršik do památníku, tak obrátila o sto osmdesát stupňů. Ani na to svoje violončelo jsem ji potom nemohl utáhnout!"

"U tebe mě ta sdílnost dost překvapuje," podivil se Bill, "s takovými zkušenostmi..."

"Teď jsem na tom zase líp," zasmál se Jiří. "Krise pominula a všechno je v nejlepšímu pořádku. Tebe to teprve čeká. Nebo si namlouváš, že se Alenka nikdy nedozví, co na ni hraješ? A myslíš, že bude odvázaná z toho, že nejsi synem slavného flétnisty?"

Tato slova nezněla Billovi nijak příjemně. Kubač vyřkl to, co ho soužilo nejen ve stavu bdělém, ale za noci, kdy to na sebe bralo podobu děsivých snů.

Nicméně se mu o tom nechtělo nyní hovořit.

"Ale...", zablekotal. "Jak je to vlastně s tebou a s Marcelou? Snad to s ní nemyslíš vážně?"

Kubač se záhadně usmál. "Vážně, nevážně," mávl rukou. "To všechno ukáže čas. Budeme spolu chodit, a to ostatní se uvidí!"

Bill si pomyslel, že Jiří má obrovské štěstí, že ho nyní neslyší táta Ježák, ale sám se ke kamarádově představě budoucnosti ve dvou nevyjádřil.

Teprve po chvíli řekl smířlivě: "No, když je to takhle, měl by sis Marcelu hledět. Stěžovala si, žeš bral na kdekakou sázavskou buchtu."

Kubač se rozchechtal. "Na to si musí zvyknout," tvrdil, "protože uznávaný znalec žen neodvátí oči, když nějakou potká. To zní přece logicky, ne?"

Bill s tím nicméně vnitřně nesouhlasil. Cítil, že se jeho sestra nachází v rukou značně nejistých a dost málo solidních. Na druhé straně se ovšem těšil na historický okamžik, až zamilovaná dívka přivede Jiřího Kubače poprvé do rodiny.

1.

Marcela došla k názoru, že román lásky, který rozepsala s Bořivojem Králíčkem, zůstane nedopsán. Požádala Billa, aby nějak šetrně sdělil tomu citlivému chlapci, že se poslední dobou duchovně vzdalovali, a z toho je třeba vyvodit bolestné, ale nezbytné důsledky. I nadále jistě zůstanou nejlepšími přáteli...

Bill to tolik nekomplikoval. "Hele, Králíček," houkl na něj, jako by vyřizoval tu nejobyčejnější věc pod sluncem.

"Marcela ti vzkazuje, že seš kosmickej debil a jestli se ještě někdy objevíš v její blízkosti, tak ti otluče o tu tvou prázdnou kebuli tuzexovej deštník. Je ti to jasný, nebo k tomu potřebuješ nějaký speciální vysvětlivky?"

Bořivoje Králíčka to dost zaskočilo. Začal koktat, že to bude asi omyl, který vznikl z nějakého nedorozumění nebo zlomyslné pomluvy.

"Prosím tě, Králíček" namítl Bill, "kdo by tebe mohl pomlouvat? Ty seš přece čistej jako lilie. Nikdy ses ničeho špatného nedopustil. Docela úhlednej debílek!"

"Ty si ze mne děláš legraci!" nevěřil stále Bořivoj. "Marcela mě má přece ráda. Vždycky jsme spolu bezvadně vycházeli a na Kampě, přímo nad Čertovkou, jak tam je ta slalomová dráha, jsme si přísahali věčnou lásku!"

"To máš z toho, Králíček, že věříš ženskéjm!" pravil Krvavý Bill káravě. "Jako sečtější člověk bys neměl takovej omylům propadat. Podívej, kolik tragédií ženský zavinily! Měl sis včas uvědomit jejich nestálost a nespolehlivost. Jak si člověk s nějakou buchtou začne, musí počítat s tím, že ho jednoho krásného dne vypeče, nebo že mu nasadí parohy!"

"Ale Marcela..."

"Králíček, Králíček! Tvá naivita je bezmezná. Marcela je cynickej vamp! Upír bez špetky soucitu! Pro tu znamenáš l máš, než plivanec na zdi veřejného záchodku!"

Bořivoj těžce zalpal po vzduchu a stále se nemohl smířit s krutými fakty, která před něho Bill předestřel. Nechtěl připustit, že by se jeho vysněný svět zhroutil a proměnil v trosky.

"Bedřichu," vzdychl, "že si ze mne utahuješ? Že to všechno není pravda?"

"Nežij v klamných iluzích, Králíček," radil mu Bill, "a smíř se s drsnou realitou. Seš v životě sám jako ten kůl v plotě a pro něžný dívčí pohazení si musíš odskočit někam za roh. Čím dříve to pochopíš, tím to bude pro tebe lepší!"

"A nedalo by se to nějak spravit?" lhal nešťastník. "Přece mě měla tak ráda!"

"Tady není nic k spravování, Králíček!" tvrdil Bill. "Protože Marcela vykročila na cestu neřesti a je zcela opojena temnými vášněmi. Ocitla se ve spárech muže, proti kterému jsi absolutně bez šancí."

Králíček docela zvald.

"Ale co mám dělat?" vyhrkl. "Porad' mi, co mám dělat?" "Ožrat se," řekl vlídně Bill. "To je svatý právo všech oklamanejch milenců. Když z tebe vilná žena udělá kašpara nebo hadr na podlahu, můžeš se nacamrat a brečet do piva. To je povolený."

Králíček s tímto řešením kupodivu souhlasil. Jenom požádal Billa, aby šel s ním, protože samotu by patrně neunesl.

"Kam vyrazíme, Králíček?" otázala se Bill. "Jestli do toho mám co mluvit, navrhoval bych Stříbrnou pípu."

"Mně je to jedno," zašeptal Bořivoj, "žádná hospoda na světě mě nemůže rozveselit!"

A tak tedy odešli do útulného hostince u Stříbrné pípy.

2.

Bořivoj Králíček poručil štok. Po druhé sklenici mu začaly lézt oči z důlků a po třetí se rozbrečel, přičemž dojatě zpíval:

"Ze známých důvodů
chci zapomenout.

Vzpomínky vláčím dál,
neblahý pár pout.

Ze známých důvodů
tě stále mám rád.

Pod kůží hloub tě mám,
než se může zdát."

Bill se ochotně přidal:

"Jen v krajině snů,

krásná jak dřív

jsi se mnou dál.

Jen v krajině snů

jsem tvůj pán a král,

jen tam láska má,

jsem tě neprohrál."

Vidíš Králíček, jak nám to pěkně jde" pochvaloval si Bill pěveckou produkci. "Kdyby nás slyšel Ray Charles, zblednul by závistí! Milý hochu, nechci ti lichotit, ale ty by ses klidně mohl živit zpěvem. Máš hlas, cit, figuru..."

"Ale nemám Marcelu," vzdychl odmrštěný milenec a poručil další štok. "Bez Marcely jsem jako rybář bez udice, nebo hvězdář bez dalekohledu."

"Pěkný přirovnání, Králíček," pochválil ho Bill, "pálí ti to i v značně podnapilým stavu!"

"Já nejsem podnapilej," bránil se Bořivoj, "ale jenom smutnej. Příšerně smutnej a zhrzenej:

"Ze známých důvodů

chci zapomenout..."

Dal do toho tolik citu, že málem dojmul i Krvavýho Billa. Bývalého psance už začínalo poněkud hryzat svědomí. Ale právě, když se začínal tázat sám sebe, jestli Králíčkoví trable nebere na lehkou váhu, vstoupil do lokálu Ferry s Jimem. Rozhlédli se a samozřejmě ihned záměřili k místu, kde spatřili svého bývalého šerifa. Aniž by požádali o dovolení, hlučně přisedli a otázali se, co Bill s Králíčkem oslavují.

"Bořivoje dneska není," listoval v paměti Ferry, "a Králíčka teprve ne. To bude něco velikýho!"

Bořivoj měl po sedmém štoku nesmírně sdílnou náladu, a tak nic nezatajoval. Pateticky se svěřil se svou nesmírnou bolestí a prohlašoval, že se už nikdy na žádnou holku nepodívá, protože Marcela je jediná v celé galaxii, a takovou jako ona už nikdy v životě nenajde. I kdyby se tímto slzavým údolím potácel sto padesát let jako jistý kavkazský kolchozník! Jim Králíčka litoval, ale Ferry měl okamžitě po ruce řešení: "Koukej, Králíčku, já ti něco řeknu. Škoda každý slzy, která padne vedle. Já mám senzační ségru, zeptej se, koho chceš, že je to stříhavka k pohledání. Umělkyně! Jmenuje se Jana, ale zpívá se skupinou Patníky pod jménem Jeny. Marcela je proti ní hadr, to musí uznat i tadyhle Bill, jak je její vlastnoruční brácha! A teď dávej bacha, kamaráde: když mi dáš dva štoky, tak ti ji namluvím. Ona totiž na mne dá a udělá vždycky to, co jí řeknu!"

No a nyní Krvavý Bill zíral! Bořivoj Králíček okamžitě poručil dva štoky a začal se zajímat o Janu Noháčkovou, netuše, že jí takto prodal Ferry už nejméně dvěstěkrát.

Smutek z něho vyprchal a Billovy obavy, že by si ze žalu mohl něco udělat, se zcela rozplynuly. Proto se bývalý psanec celkem spokojeně zvedl. Přenechal Bořivoj Králíčka hřejivé péči Ferryho a Jima a kráčel zvěstovat Marcele, že je vše v naprostém pořádku.

3.

Konzervativní rodiče, jak se dalo očekávat, nechtěli o nové Marcelině známosti ani slyšet.

"Jednou sis z vlastní vůle přivedla Králíčka," prohlásila matka Ježáková, "tak ses ho měla držet. To si nemyslí, že k nám budeš každou neděli vodit nového frajera a přivedeš nás do lidských řecí! Ono úplně stačí, co provádí ten nemrava váš otec!"

Táta se zamračene ošil a poté se Marcely otázel: "A co je tenhle nový vlastně zač?"

"Studující hudby," odvětila Marcela pyšně. "Jednou o něm budete číst v novinách."

"To sotva," utrl se na ni táta. "Leda by byl ve sportovní rubrice, a to silně pochybuju. Studující hudby! To je moc podezřelý! Jak někdo studuje hudbu, je to buď podvodník, nebo darebák. Až na Smetanu, Kmocha a Karla Vacka!"

"Jiří má talent," ohradila se Marcela, "a při své pili..."

"Pche!" mávl rukou otec. "To je mi stokrát milejší nějaký valčík nebo vedoucí závodní kuchyně. Pokud ovšem nekrade a nezavrou ho! Studující hudby! Bude ještě bůhvíkolik let studovat, půjčovat si od tebe můj krvavě vydělaný peníz, a nakonec se na tebe vykašle. Známe takové případy. Táhle Jiřina Holincová čekala pět let na medika Skovajsa, a jak to dopadlo? Skovajsa konečně dostudoval, s velikou slávou obdržel doktorský diplom a šel očkovat morčata. Byl nešikovnej, píchnul se o nějakou injekci a umřel. Jiřina pak byla ráda, když si ji vzal rozvedený dlužník Komínek!"

"A tluče ji!" dodala máma. "Ale co má dělat, chudák! Píchnutýho doktora už nevzkřísí!"

"Jirka se nemůže píchnout o injekci," namítla Marcela, "protože hraje na violončelo."

"To musí být pěkný pošuk," ušklíbl se táta. "Řekni, mámo, jestli by normálního člověka napadlo hrát na takovej instrument? Znáš někoho, koho by taková extravagance vůbec napadla?"

Matka Ježáková zakývala souhlasně hlavou a řekla, že pořád musí myslet na toho hodného a slušného chlapce Bořivoje Králíčka. Ona pozná člověka se smyslem pro rodinný život na kilometry daleko, a je jí jasné, že jako on už nikdo nikdy Marcelu milovat nebude. Jak mu, chudákovi, asi je? Určitě se teď trápí, teskni a myslí na ni!

"Kam jsi, holka, dala rozum?" bědovala máti. "Zahodit takovou příležitost kvůli nějakému šumaři. Bořivoj Králíček - to byl uctivý a solidní člověk!"

"No, moc solidní zase nebyl," ujal se slova Bill, "protože sotva půl hodiny po tom, co jsem mu oznámil, že s ním Marcela nechce chodit, koupil Frantovi Noháčkovi dva štoky, aby mu namluvil Janu!"

Bill zasáhl v pravý čas. Poznámka o Králíčkově korupci zapůsobila silněji, než se dalo očekávat.

"To bych do toho chlapce nikdy neřekla!" pravila maminka, kroucíc překvapeně hlavou. "Dala bych za něj ruku do ohně! Myslela jsem, že by z něho byl hodný a svědomitý manžel, pečující o rodinu! Tak vida: Janička se mu zalíbila!"

Táta zabručel, že Jana Noháčková stojí rozhodně za víc, než za dva štoky, a máma podotkla, že se zase pěkně projevil. Je to ostuda všech ostud, když si takový starý kozel prohlíží mladá děvčata!

Zřejmě by z toho vznikla další diskuse, plná máminých výčitek, ale Marcela jí zabránila otázkou, jestli může svého nového chlapce pozvat na nedělní oběd.

"Jak se ten mladík jmenuje?" zeptal se táta důležitým hlasem, jako by na tom bůhvíjak záleželo.

"Jiří Kubač", řekla Marcela.

"Kubač, Kubač. ...", pokyvoval hlavou táta. "Takové divné jméno. U nás na stavbě dělal nějaký Kubačka a vyhodili ho, protože kradl cement."

"Tohle je Kubač," upozornila ho dcera. "Nekrade cement, ale hraje na violončelo."

"Já bych mu spíš odpustil, kdyby kradl cement," řekl táta, "ale co můžu dělat. Kubač. Teda, já si od něho moc neslibuju. Co myslíš ty, matko?"

Maminka se chvíli rozmyslela, a pak prohlásila, že si od Kubače rovněž moc neslibuje, ale když už je holka trhlá a navíc i nezodpovědná, tak se s ním rodiče musí alespoň seznámit. Poznají-li, že to není řádný, svědomitý a solidní člověk, bez milosti mu ukážou dveře, neboť nestrpí, aby se žába a s ní celá rodina dostala do řečí.

"Tak ho tedy přiveď!" pravil otec Marcele výhrůžně. "Já už si toho hudebního klauna prokádruju. Jestli nebude podle mýho gusta, a to asi nebude, tak mu zahraju takovou symfonii, že netrefí domů!"

"Snad... snad abychom to raději odložili," navrhla Marcela. "Až budete mít víc smyslu pro objektivitu."

"Nic se odkládat nebude!" rozhodl táta. "V neděli přesně ve dvanáct nula nula chci vidět toho tvýho amanta sedět taď u toho stolu. Jak že se jmenuje?"

"Kubač."

"Dobrá. Vyříd' Kubačovi, že se na něj těšíme a budeme ho netrpělivě očekávat."

Marcela vrhla prosbný pohled na Billa, ale ten se tvářil, jako že ho to vůbec nezajímá.

A tak bylo definitivně rozhodnuto, že studující hudby Jiří Kubač vstoupí v neděli do jámy lvové.

4.

V neděli ve dvanáct hodin se u Ježáků pronikavě rozdmčel zvonek.

"No, no," zabručel nespokojeně táta. "Snad nehoří..." Pomyslel si, že Bořivoj Králíček zvonil mnohem decentněji a vyběhl maminku, aby šla hostovi otevřít. Marcela ztratila barvu a chvěla se obavami, zatímco Bill si připadal jako na dobrodružném filmu.

A už tu byl Jiří Kubač, elegantní a sebevědomý. "Rukulíbám, milostivá paní," zahlaholil. Pak skutečně matce Ježákové ruku políbil, a ta z toho, chudák, zapomněla připažit. Bylo zřejmé, že na podobná překvapení nebyla v životě zvyklá. Načež se Jiří zdvořile uklonil tátovi, políbil Marcelu a Billa přátelsky poplácal po zádech.

"Jsem rád, že jsem vás mohl poznat," řekl s úsměvem prvního milovníka, "a mohu říct, že právě tak jsem si vás představoval, protože Marcelka mi o vás hodně vypravovala."

Táta se nuceně usmál a přemohl se do té míry, že zamumlal něco v tom smyslu, že i jeho to moc těší. Maminka už se úplně vzpamatovala a začala nosit na stůl.

"Tak vy jste teda student," řekl táta, aby řeč nestála.

"Ano," přikývl Jiří. "Jak patrně rácte vědět, dělám do muziky. To má dneska budoucnost."

"Myslíte?"

"Jistě. Hudba spojuje kontinenty. Je jí všude a za všech okolností zapotřebí."

"To znamená, že hodláte hauzírovat po světě jako nějaký krajánek?" mračil se táta.

"Ani nápad," popřel tuto domněnku Kubač. "Jsem přesvědčen, že zůstanu v Praze. Už jsem o tom předběžně jednal s Českou filharmonií. Ale do světa se samozřejmě dostanu. Jsou tady zahraniční turné, mezinárodní festivaly, to víte, česká hudba má dobrý zvuk po celém světě."

"Copak o to," tekl táta, "ale manželskýmu soužití takové harcování nepřispěje. Hned seš tam, hned onde a chudák ženská, aby z toho přišla o nervy. Vezměte si Marcelu: je citlivá, ale nemá ráda samotu. Bude se chtít pobavit, a vy budete někde v Japonsku skotačit s gejšama. Tyhle starosti jsou předčasné," mínil Kubač, "nehleď na to, že i povolání zdravotní sestry je morálně rizikové. Mám na mysli zejména noční služby s mladými atraktivními lékaři."

"Marcela není žádná coura," zahučel táta, "ale váš přístup k budoucímu životu se mi moc nezamlouvá. Neraď vám to říkám, ale seriózností zrovna neoplýváte. Manželství - to je vznešená instituce, kterou je třeba stále upevňovat. A vy ho berete moc na lehkou váhu!"

"Romeo s Julií nebrali svůj vztah na lehkou váhu a přesto skončili sebevraždou," odušil Jiří Kubač s úsměvem "ani Othello nebral manželství na lehkou váhu, a jak to dopadlo? Uškrtil Desdemonu!"

"Koukejte, mladej," skočil mu do řeči táta, "nehrajte na mne laskavě betla a nevykládejte mi tady o středověkejších mordech! Takový řečičky na mě neplatěj. Buď to s holkou myslíte vážně, nebo ne! Jestli ne, tak tady zbytečně zacláníte a zvyšujete hranici adrenalinu v mé krvi!"

Host okamžitě zvažněl a zatvářil se téměř důvěryhodně.

"Chápu vaše obavy," zakýval hlavou, "ale domnívám se, že nejsou na místě. Můj vztah k Marcelce je hluboký, čistý a mám s ní ty nejlepší úmysly!"

"To jsem chtěl slyšet," zabručel o poznání přívětivěji, otec. "Nesnáším totiž darmošlapy a podvodníky všeho druhu. Kdy budete hotov se studiem?"

"Hudbu musí člověk studovat celý život!" řekl Jiří. "I velcí mistři se stále učili, zvyšovali soustavně své mistrovství a doplňovali si vzdělání. Vzpomeňte si na Bedřicha Smetanu jehož cesta do Göteborgu znamenala mnoho pro jeho další vývoj..."

"Na to jsem se neptal!" utrl se otec. "Netahejte sem Smetany, Dvořáky a jiné Janáčky! S těma se srovnávejte, až o vás budou psát v novinách. Mne zajímá, kdy se postavíte na vlastní nohy a budete existenčně zabezpečen natolik, že začnete přemítat o sňatku."

Jiřího by to zřejmě zajímalo rovněž, ale nehodlal už tátu dráždit. Proto odpověděl: "Snad za rok, snad za dva."

"Tohle - snad - mám strašně rád," vrčel táta, "takovej zedník ví, kdy bude vyučený, skoro na hodinu."

Ale to už se do toho vložila maminka. Zatvářila se jako na slovo vzatá odbornice přes hudební vývoj v českých zemích a prohlásila, že se o Marcelinu budoucnost nestraňuje. Hudebníci nejsou žádní oušlapkové! Pan Kubač, ať už to bude za rok nebo za dva, velice rychle zbohatne, protože o dobré muzikanty je stále nouze.

Táta poznamenal, že jde o to, jestli je Kubač dobrý muzikant, ale Jiří se sebevědomě usmál, neboť o tom prý nikdo nemusí pochybovat.

"Jsem žákem Čičmurovým," dodal, "a to hovoří za všechno ostatní. Řeknete-li v hudebním světě profesor Čičmurek, každý muzikant se postaví do pozoru."

Na tátu ovšem jméno profesora Čičmurka nezapůsobilo. Dokonce nechápal, jak s tímto příjmením mohl někdo beztretně vystudovat.

Pak ale skončil oběd a Jiří požádal milostpaní o dovolení, aby s ním Marcelka mohla jít na procházku. Matka Ježáková to pochopitelně dovolila a Kubač jí opět políbil ruku. Nedbaje zamračeného pohledu otcova, vyvedl pak Marcelu někam do víru velkoměstských radovánek.

"Hezký, jemný a inteligentní chlapec," vzdychla maminka, když neúplná rodina osaměla. "S takovým se hned tak nesetkáš! My jsme Bědu také slušně vychovali, ale takhle zdvořilý není! Takové vystupování nevidíš ani u herců v televizi!"

"To říkáš proto, že ti líbal ruku," osopil se táta, "ale takový velkopanský způsob na mne nepůsobí. Já jsem pracující člověk a jaktěživ jsem nikomu končetiny neolizoval! Víš, co u mne ten Kubač je?"

"No?" zvedla obočí matka.

"Šašek a kašpar!" zachrčel táta. "Navoněnej hezoun, kterýho bych nevzal jako přidavače, ani kdyby mě k tomu mistr nutil!"

"To můžeš být bez obav," uklidňovala ho máma. "Něco takového tě určitě nepotká. Pan Kubač se mezi tu vaši elitu cpát nebude!"

"To věřím," šklebila se hlava rodiny. "Sedět ve fráčku a šmidlat - taková je jeho představa o životě. Jestli si ho Marcela vezme, bude ještě nešťastnější než Slávka Nováková, která se provdala do Afriky za místokrále!"

"Tobě se zkrátka nelíbí, když se někdo umí chovat!" nedala se maminka. "Protože sám seš neotesanej hrubián. Při jídle mlaskáš a v noci chrápeš jako hroch! Když jsem tě poznala, tak jsi hvízdal na prsty a nos sis utíral do rukávu! Každé jemné vystupování ti bylo proti mysli, a tak je tomu dodnes. Člověk, který ví, co se sluší a patří, tvé sympatie nezíská, ani kdyby se rozkrájel! Ještě žes pana Kubače nevyhodil!"

"Moc do toho nescházelo," připustil táta. "Měl jsem co dělat, abych to vydržel."

"No prosím!" vyjela matka. "To seš celej ty! Raději bys dal dceru tomu přihlouplému chomoutovi Králíčkoví!"

"Bořivoj Králíček je přihlouplý chomout?" podivil se upřímně táta. "To je mi ale novina! Pokud vím, tak ses v něm přímo viděla! Dalas mu větší kus krůty než mně!"

A ještě včera jsi o něm tvrdila, že je to solidní chlapec!"

"To ses určitě musel přeslechnout," neznala se maminka ke svým slovům. "A jestli jsem otevřeně nevystupovala proti němu, bylo to jedině kvůli tobě. Viděla jsem, jak jste se bavili o zedničině, jak ti visel na rtech, když jsi mu vykládal o omítání, a tak jsem vám nechtěla kazit ten požitek. Koneckonců, tchán si má se svým zetěm rozumět, a tak to bylo v nejlepším pořádku. Neudělala jsem nic špatného. Ale teď se situace změnila. Marcela si namluvila Jiřího Kubače..." "Ten umělec jí dá zahulit!" prorokoval táta. "Tyhle typy já znám! Zrovna takhle vypadal číšník Kubásek, co kupoval pašovanou vodku a prodával ji hostům U čiperné veverky! Já ti říkám, matko, že jsme na samém kraji propasti a brzy se seznámíme s jejím kamenitým dnem! Kubač s námi zamete jako s novým portvišem! Přivede holku do neštěstí, a my budeme ronit krvavý slzy! Pak se můžeš utěšovat jeho sladkejšma řečma o Romeovi a Julii!"

Ale matka Ježáková se jeho slovům jen shovívavě usmívala. Věděla své. A Kubačův polibek cítila na hřbetu pravé ruky.

5.

Večer měl Bill schůzku s Perlou Posázaví. Nezačala nejlíp, Alenka se dostavila s půlhodinovým zpožděním, ale měla pro svůj poklesek přijatelné vysvětlení. Stěžovala si, že musela shánět tatínkovi nějaké noty až u pana Adamičky z Holešovic. Nechtěla se jí, ale netroufala si prý popudlivému otci odporovat.

S panem Houžvicem to jde poslední dobou, zdá se, nějak z kopce. Zuří téměř ustavičně. Se žádným žákem není spokojen a většinu z nich vyhazuje ještě před ukončením hodiny. Do svého slovníku přijímá stále nové nadávky a nevyhýbá se ani těm nejmodernějším. Holopáskovi už dvakrát řekl: "Ty pako!"

"Nová generace hudebníků," říká, "je banda nezodpovědných flákačů. Každý z nich sní o vavřínech slávy bez špetky poctivé a usilovné práce! Nikomu se nechce cvičit a každý se chce oddávat lenivému životu! Proto jim všem nakopu a vyházím je!"

Pedagogem zdánlivě lomcuje svatý hněv, ale pravým důvodem jeho výbuchů zlosti je Jiří Kubač. Přestal docházet na zkoušky Houžvicova kvarteta, kterém mělo mít, alespoň podle slov zakladatele a vedoucího, před sebou velikou budoucnost.

"Já tomu chlapci tolik věřil," lká zklamaný pedagog, "ale zklamal mě právě tak jako ti ostatní mladí ničemové! Nyní vidím, že i on klade nad hudbu radovánky a untrholty! Kam dal rozum? Kam to chce dopracovat, holomek jeden? Tím svým operetním úsměvem život neošidí, to ať si nemyslí, trulant zatracenej! A já v něm, uličníkovi, viděl platnou posilu pro naše vážné umělecké záměry! Bodl mi darebák, dýku do zad, protože bez čela se hrát nedá a čelisté nerostou v Riegrových sadech na stromech. Nakonec abych šel s prosíkem za nahluchlým Podešvou, kterému jsem předloni poradil, aby místo hudby pěstoval rané brambory! Ale až já toho Kubače potkám! To, co mu povím, to mu bude strašit v té jeho naondulované palici do nejdelší smrti!"

Billa při Alenčině vyprávění napadlo, že by si pan Houžvic báječně rozuměl s otcem Ježákem, pokud by se spolu ovšem bavili na téma Jiří Kubač. Vznikla by debata ohnivá a temperamentní, při níž by se zajisté ani jeden z diskutujících nedal zahanbit.

Jenomže Jiří Kubač není středem zeměkoule, a tak začal Bill s Perlou Posázaví uvažovat, jak co nejatraktivněji strávít večer. Nesměle navrhl návštěvu diskotéky, ale neuspěl. Perla nepatřila k vášnivým tanečnicím a také decibely pop music jí příliš neimponovaly. Měla však návrh, který Krvavého Billa silně vzrušil. Prohlásila, že se velice ráda prochází, a to zejména po Petříně. Tím bylo řečeno vše a Billa ani nenapadlo protestovat.

Petřín voněl nadcházejícím létem a posadit se s milovanou bytostí na lavičku v jasmínu rozhodně nebylo k zahoezení. To, bohužel, nevyšlo. Všechny lavičky byly plně obsazeny a spousta párků, na které se nedostalo, netrpělivě přecházela po cestách. Nejméně padesát procent zamilovaných mláďenců byli vojíni základní služby, a tak se Bill otázel Perly Posázaví, jestli si také potrpí na špenáty.

"Ani ne," odpověděla Alenka. "Nemám k nim žádnou averzi, ale také mě nepřitahují. Má spolužačka Magda si namluvila špenáta a za pár dní ho odveleli do Prešova. Kdo ho tam má kontrolovat?"

"To je pravda," řekl spokojeně Bill. "Civil je přece jen civil."

Byl rád, že se na to Alenka dívá rozumně, protože věděl, že dívka, kterou láká uniforma, není k udržení. Někdy to nelze nazvat jinak, než vyloženou deviací. Přímou v domě, kde bydleli Ježákoví, měla garsonku Adéla Pilivcová. Pohledná absolventka ekonomické školy, zdánlivě zcela normální. Namluvila si černovlasého Jožku Sezimu jako desátníka, byla do něho šíleně zamilovaná, ale sotva se vrátil do civilu, tak bylo po lásce. Adéla se po ztepilém krasavci ošklibala a nestál jí ani za kloudnou větu. Zato vyrážela na pochybné tancovačky, kde se to dychtivými špenáty jen jen hemžilo. Už z toho koukal naprostý a definitivní rozchod, ale Jožka dostal spásný nápad. Udělal si nějaké zkoušky a byl přijat do požárního sboru. Obdržel parádní uniformu a sotva se do ní navlékl, bylo opět vše v nejlepším pořádku. Adéla na něho hleděla zamilovaně jako v počátcích jejich známosti. Pyšnila se svým požárníkem, jako by to byl přinejmenším korvetní kapitán. Pak se stal ovšem malér. Při požáru v lákármnictví si Jožka připálil lýtko a na požárníckou službu dočista zanevřel. Právě, že zdraví má jen jedno, a dobrodružný život zachránců hodnot pro něho ztratil veškerou přitažlivost. Uniformu odevzdal a sotva tak učinil, začala Adéla chodit s četařem Budíkem z Vnitřní stráže. Zoufalý Jožka se věšel na televizní anténě, a když se mu nepodařilo záměr úspěšně dokončit, stal se posunovačem na Hlavním nádraží.

Sotva na sebe navlékl modrý nádražácký stejnokroj, padla mu Adéla znovu kolem krku a nepustila se ho dodnes.

"To jsou věci," pravila moudře matka Ježáková, "který ženská nedovede ovlivnit. Prostě to v ní je už od samotného narození. Já jsem měla vždycky ráda silný, ramenatý chlapy, a taky jsem na to doplatila. Kdybych si vzala nějaký tintítko, mohla jsem mít poklidný manželství bez nerváků. Jenže co do chlapy, kterej vypadá jako oteklá nit! Tahle Adéla je zase na uniformy a nikdo ji už nepředělá. Jestli je to generál nebo barovej portýr, to jí je jedno. Uniforma ji přitahuje jako magnet a to, co je v ní, už se tak nehodnotí."

Bill vzal s uspokojením na vědomí, že se nemusí kvůli Perle Posázaví dát k ajznbónákům, a byl jí za to velice vděčný.

Hrát na tak ušlechtilý nástroj, jakým je viola, je rozhodně přijatelnější, než poskakovat někde mezi kolejnicemi. Takže už

nechal špenáty na pokoji a vyprávěl Alence o všem možném i nemožném. Ona mu zase vyprávěla o gymplu, o spolužačkách i kantorech a moc dobře si spolu rozuměli. Pak se zčistajasna uvolnila jedna lavička. Dívka, mající zřejmě přísné rodiče, se s povzdechem zvedla a vykročila k městu, následována zklamaným a neukojeným milencem. Zájemců o uvolněné místo bylo pochopitelně mnoho, ale Bill s Perlou stáli v rozhodujícím okamžiku nejbližší a nezaváhali. Vyrazili vpřed a sobecky zabrali lavičku pro sebe. Chvilí si prohlíželi monogramy, vyryté do opěradla, ale vzápětí toho nechali, protože kromě expresivních vzdechů lásky zde bylo i několik neslušných nápisů, jejichž čtení se pro takový okamžik absolutně nehodilo. A vedle srdcí probodených šípem nebylo lze přehlédnout ani obrazy jiného typu, a tak se slušelo věnovat se úplně odlišným věcem.

Krvavý Bill si uvědomil, že je na čase vyjavit své city vznešenou poetickou formou, a po chvíli váhání se rozhodl k čemusi, co dřívější generace nazývaly vyznáním lásky. Dost při tom koktal, ale Perla Posázaví nenadálou vadu řeči velkoryse přehlížela.

Pak se oba šťastlivci líbali, ale docela střídmě, protože pocit naprostého soukromí přece jen chyběl. Alenka mezi jednotlivými polibky ustavičně poukazovala na řadu dvojic, které se dychtivě ploužily kolem, vrhaly k obsazené lavičce nevraživé pohledy a čekaly, až jim Bill s Alenkou uvolní místo. Ty to však ani nenapadlo. Přes výmluvné, prosebné i hrozebné pohledy seděli pevně na těžce ukořistěné lavičce, drželi se kolemkrku a říkali si samé hezké věci. Mohli si to dovolit. Alenka měla otce, jehož přísnost byla zaměřena jiným směrem, než bývá u tatínků dospívajících dcer obvyklé.

6.

Druhý den se Bill sešel s Jirkou Kubačem. Ten měl jako ostatně téměř vždycky, výtečnou náladu a hned se pustil do hodnocení nedělního oběda. "Mám takový dojem," řekl, "že jsem přes veškerou snahu a navzdory uznávanému osobitému šarmu nadzvedl tatínkovi mandle."

"To jo" souhlasil Bill, "dokonce natolik, že ho večer píchalo u srdce. Ale nebyl sám. Pan Houžvíc ti taky není dvakrát nakloněn!"

Kubač nebyl ani trochu překvapen. "Zklamal jsem důvěru vetchého kmeta," konstatoval, "ale nedalo se to jinak řešit. Kvarteto je znamenitá věc, ale tohle nebylo domyšleno. Tři plešatí dědci a já - cožpak to jde k sobě? Vždyť se za celý život nahraju ještě až až. A potom: nechal jsem toho tak trochu kvůli tobě!"

"Kvůli mně?" podivil se Bill.

"Divím se, žeš to nepostřehl," děl fešný čelista, "ale Houžvíc to vždycky hrál na to, abych to dal dohromady s Alenou. Ze zistných důvodů. Chtěl mít doma muzikanta, kterého by dokonale zotročil a manipuloval s ním podle svých představ. S Alenou mu to nevyšlo. Chtěl ji dostat na konzervatoř, ale děvucha není právě oslnivý talent. Takže jsem mu to měl vynahradiť já."

"A ty ses bránil?"

"Zpočátku ani ne," připustil Jiří, "ale brzy mi došlo, že bych ztratil svou osobnost ještě dřív, než jsem ji stačil rozvinout. Dědek je usurpátor a Alena bude po něm. Je pěkná, chytrá, ale moc do každého vidí. Do mne tedy určitě. Tobě to třeba nevádí, ale mně strašně. Spíš bych jí odpustil, kdyby šilhala, nebo měla nohy do -o-. Já mám rád, když ženská žálí, vyčítá, prosí, vyhrožuje, skáče pod vlak, no zkrátka když ti dává najevo, že na tobě visí. Ale jí něco takového ani nenapadlo! Když jsem se podíval na jinou, tak se mi pošklebovala, moji výmluvnost brala jako samozřejmost, no řekni: můžeš se potom do takové nemožné ženské zamilovat?"

"Jéje!" vydechl Krvavý Bill.

"Správně, můžeš!" souhlasil Kubač. "Jenomže to je, kamaráde, tvůj konec! Tím ses vymazal sám ze seznamu osobností. Dostal ses na vedlejší kolej a tvou budoucnost bude kočírovat žena. Teď tomu nepřikládáš váhu, ale v podstatě je to strašná tragédie. Jak má ženská nad tebou navrch, můžeš všechny ideály zabalit jako vojenský bandalír. Z buchty se stane šelma. Hraje si s tebou jako kočka s rejskem, dělá si s tebou, co chce, a nakonec tě donutí utonout v moři svých vlastních starostí. Ne, příteli, na takovou známost já chuť nemám!"

"A co Marcela?" zeptal se Bill.

"Děkuju za optání," uculil se Jiří. "Zatím mohu říci o sestřičce jen to nejlepší. Kdyby se slušelo ji známkovat, dal bych jí jedničku s hvězdičkou. Trochu ťuknutá, přiměřeně hysterická a se smyslem pro skandály. Včera jsme se málem poprali v cukrárně. Vrazila mi pohlavek za to, že jsem byl milý k prodáváče. V první chvíli jsme chtěli vyprovokovat šlehačkovou bitvu, ale pak jsem si uvědomil, že by taková show lezla moc do peněz. Raději jsem se urazil a Marcela mě odprošovala celé odpoledne. Má neobyčejně široký lyrický slovník a mně dělalo náramně dobře ji poslouchat."

"To je kabaret a ne láska," zhodnotil jeho vyprávění Bill, "a nechápu, jak si v tom můžeš libovat!"

Jiří se zasmál. "To je jako v umění," řekl, "kde jak víš nebo se to brzy od pana Houžvice dozvíš, existuje nesmírné množství žánrů. Každý dostane to, po čem touží. Někdo si potrpí na tragédie, většina miluje romantickou idylu, operetka taky není tak úplně k zahození, ale já přes to všechno dávám přednost kabaretu. Ten mi stoprocentně vyhovuje a pochybuji, že se někdy dám na něco jiného."

"Nejsi normální," konstatoval Bill, "ale to je o umělcích známo. Stal ses obětí svého budoucího povolání."

"To je možné," připustil Kubač, "ale měl by sis uvědomit, že to nebezpečí nyní hrozí i tobě. Pokud vím, toužíš po tom hrát na violu!"

Po těch slovech se Bill poněkud zarazil. Skutečně již velice dovedně smýkal po všech prázdných strunách, které na viole byly, a pan Houžvíc slíbil, že při další hodině začne hmatat prvním prstem. I když ke skutečné virtuozitě hodně chybělo, cíl se nezadržitelně blížil.

"Ale co!" mávl posléze rukou. "Všichni umělci nemusí být na jedno brdo! I když budu hrát v České filharmonii, cynikem jako Kubač se nestanu!"

7.

Má nejdražší Marcelko! Hvězdo mých snů! Holčičko moje milovaná! Poklade nezapomenutelný a ustavičně hledaný!

Dosud jsem se nevzpamatoval z té příšerné rány, kterou jsi mi uštědřila, láska má, prostřednictvím tvého bratra Bedřicha. Co jsem ti udělal? Čím jsem se provinil? Tak se ptám v jednom kuse a budu se ptát až do konce života. Jsem z toho celý pryč, následkem čehož jsem zpackal inventuru a musel jsem zůstat ve skladu celou noc. Ráno jsem měl oči červené jako králík, ale manko činilo pouze korunu dvacet, takže nešlo o trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví.

Teď jsem se z důvěrných pramenů dozvěděl, žeš ve velikém, ba přímo nesmírném nebezpečí. Chodíš prý s nějakým floutkem, který tě okouzliv, ačkoliv tě není hoden. Je to osoba práce se štitíci, která si myslí, že se každý před ní posadí na zadek, jelikož hraje na varhany nebo na heligón. To je k smíchu, takových už jsme viděli až až. Řekni tomu ničemu, ať tě rychle nechá na pokoji, nebo to s ním špatně dopadne! Nemysli si, že píšu něco neuváženého, všechno jsem důkladně promyslel. Budu o tvé srdce bojovat, ať chceš, nebo ne!

Skamarádil jsem se s Ferrym, což je umělecký pseudonym Franty Noháčka, a Jimem, kterého patrně znáš pod jeho občanským jménem Jindřich Nademlejnský. Tito chlapi mají zlaté srdce a můj bol je jejich bolem. Slíbili, že mě ochotně pomstí, a to také s veškerou svědomitostí učiní. Zajistí tomu Tvému floutkovi pobyt v Thomayerově nemocnici na pavilonu chirurgie B4 u pana primáře Sváčka. A já jim budu všemi svými silami nápomocen, jelikož když jde o dobrou věc, nerad zůstávám stranou.

Marcelko! Rozejdi se okamžitě s tím svým floutkem vymydleným, nebo budeš do tří dnů bez floutka. Já Tě varuju co nejupřímněji a vím, co říkám. Nad Tvým floutkem se stahují těžká mračna.

Ale věřím, vroucně milovaná Marcelko, že nedopustíš, aby došlo k nejhoršímu, a zachováš se podle mé rady. Kdybys připustila nějakou tragédii nebo masakr, musela by sis to vyčítat do nejdelší smrti.

Avšak ty, Marcelko, se zachováš jistě tak, jak očekávám. Toho floutka necháš, protože takový floutek si tě nevezme, to ať mi nikdo nevykládá. Tomu nejde o trvalé soužití, ale pouze o dočasné požitky, diktované nízkými chťíci. Smyslnost mu kouká z očí a možná, že i krade!

Jestli od toho floutka dobrovolně upustíš, tak proti němu nic nepodnikneme, to ti přísahám. Ani vlas na hlavě inu nebude zkriven, ani jediná noha přeražena. Navzdory hnušné povaze a nízkému charakteru ponecháme mu i všechny jeho zuby, neboť jsme velkorysí a šlechetní. To bys měla, milovaná Marcelko, dobře uvážít!

Ale jestli mé rady neuposlechněš a od toho ničemného floutka neupustíš, poznáš, jak se dovede mstít muž, který má rozbolavělé srdce.

Vše nejlepší Ti přeje navždy Tvůj

Bořivoj Králíček

"Co tomu říkáš?" otázala se Marcela bratra po přečtení dopisu nikoliv bez obav.

"Myslím, že můžeš klidně spát," usmál se Bill sebevědomě. "Tohle hravě známku!"

A okamžitě se vypravil za Ferrym a Jimem. Zastihl je v útulné hospůdce, která se pomalu stávala jejich druhým domovem. Seděli nad nedopitými püllitry a plánovali velké činy, které svět jistojistě nenechá bez povšimnutí.

"Tak vy se, miláčkové, chcete plést do záležitostí mé sestry?" oslovil je Bill. "Není to pro vás příliš velké sousto?"

Ferry na něho pohlédl vlídným opileckým okem.

"Zaplať flašku, a my to necháme plavat," navrhl pohotově. "Králíček dává flašku, a my bysme neradi byli škodní!"

"To víš, přidal se Jim, "my víc marodíme, než makáme, a tak si finančně nestojíme nejlíp."

"Poslyšte, vy najatí vrahové," houkl Bill. "Pamatujete se ještě na toho blondatýho žongléra, co si v putyce u Sázavy pohazoval tadyhle s Ferrym jako s dětským balónkem?"

Oba se pamatovali velice dobře.

"Tak vezměte laskavě v úvahu," pokračoval Bill, "že ten chlapík zápasí v judistickém oddílu, kde je přeborníkem Jirka Kubač. Ten' který chodí s Marcelou. Tak se mějte!"

Nechal je sedět s otevřenými ústy nad politými stoly a s pocitem dobře vykonané práce vykročil na ulici.

1.

Bill kráčel na hodinu violy ve výtečné náladě. Přímou se vznášel nad chodníkem a dokonce měl chuť si nahlas prozpěvovat. Byl svrchovaně šťasten. Perla Posázaví ho milovala, on miloval ji a nebylo tudíž nejmenšího důvodu k zasmušilosti. Ani violu Bill nezanedbával a cvičil s ní s úpornou pravidelností. Dnes ho jistě pan Houžvíc pochválí! O tom byl skálopevně přesvědčen, právě tak jako o tom, že pocity nevýslovného štěstí potvrzují věčně.

Bez nejmenších obav a bez stínu podezření vstoupil adept hry na violu k Houžvicovým. Nahlas a slušně pozdravil, přívětivě odpovědi se však nedočkal. Nerudný pedagog ani nezavřel. Mlčky a zarputile zíral na příchozího. Tak nějak se zřejmě díval kat Mydlář, když stanul tváří v tvář svým četným delikventům. Nyní doslova probodával Billa pohledem. Ten dosud netušil zradu. Domníval se, že staroch prožil jeden z četných šoků z nelibé hry žáka Holopáska, a nemůže se z toho vzpamatovat. Ale až Bill začne smýkat po prázdných strunách, jistě jeho muzikantské srdce radostně poposkočí! A okamžitě začneme hmatat prvním prstem!

I když takovému vývoji situace prozatím nic nenavštěčovalo, začal Bill vybalovat nástroj. Ale pan Houžvíc ho zarazil.

"Sedněte si, pane Ježák," řekl mrazivě. "Zde, prosím, do toho křesla!"

Nenazval Billa mezkem, ani mu neřekl janku. A vykal mu! Co mají tyhle neobvyklé způsoby znamenat?

Záhy se to měl Krvavý Bill dozvědět.

"Má dcera Alenka," spustil pedagog smutným, téměř pohřebním hlasem, "dívka neuvěřitelně důvěřivá a naivní, mi sdělila, že jí nejste lhostejný. Chová k vám prý značné sympatie. Mohu říci, že jsem to celkem uvítal, neboť i na mne jste učinil poměrně dobrý dojem. Jeví se jako pilný a svědomitý žák, který bude dělat rychlé pokroky. Notabene jsem vás pokládal za syna velice dobrého flétnisty. Ale jaká je skutečnost?" Pan Houžvíc se těžce nadechl a pokračoval:

"Zmínil jsem se o vás kolegovi Trunečkovi, který je excelentním hráčem na fagot. Ten Truneček, který znal flétnistu

Jeszaka velice dobře nejen z filharmonie, nýbrž i z dechového kvintetu, se mi vysmál! Ujistil mě, že nešťastný Polák zemřel jako bezdětek. Můžete k tomu něco říci, pane Ježák? Pokud se vůbec Ježák jmenujete, a nevěřel jste se do tohoto bytu pod falešným jménem?"

Krvavý Bill úspěšně zalpal po dechu, nevzmohl se však na jediné slovo. Přišlo to příliš náhle.

"Samozřejmě nemůžete," pokračoval pan Houžvíc unaveně, "protože jste docela obyčejný podvodník. Usiloval jste o mou přízeň a snažil se zapůsobit na mou dceru zcela nepřijatelnou formou. Nyní jste odhalen a nemá smysl, abychom v té nechutné frašce pokračovali."

"Ale...", zblekotal Bill, "já jsem cvičil"

"Můžete odejít, pane Ježák," přerušil ho příkře pedagog, "a zapomeňte laskavě naši adresu. Já ani moje dcera vás nebudeme postrádat!"

2.

Krvavý Bill už se nevznášel, ale spíše se plazil. Připadal si jako červ, kterého těžká okovaná bota zašlápla do velkoměstského prachu. Byl dočista na dně.

Už neviděl budoucnost v růžových barvách. Koncertní pódium a bouřlivý potlesk hudbymilovného obecenstva se nezadržitelně vzdalovaly. Perla Posázaví se rozplývala jako lesní víla a její zklamaný pohled nedával ani tu nejmenší naději. Veliké lásce, která ani neměla dost času se náležitě rozvinout, odzváněly hrany.

Bill se dopotácel ke staroslavnému Karlovu mostu. Pouzdro s violou se mu zdálo nevýslovně těžké a především zcela zbytečné. Je třeba s tím nesmyslem skoncovat!

Ještě chvíli váhal, ale nic z té nerozhodnosti nevzešlo. Situace byla těhotná mužným činem.

A tak v místech, kde byl v dobách vlády Václava IV. svržen z Karlova mostu do Vltavy Jan Nepomucký, hodil Krvavý Bill do chladných vln futrál s violou. Nevěřil, že by jej ještě někdy v životě mohl potřebovat. Se slzami v očích sledoval hodnotný nástroj, kterak pomalu plyne k nejbližšímu jezu.

"Pluj, violo," šeptal, "a odolej všem nástrahám. Snad dorazíš až do Hamburku, kde tě vytáhne z vody opilý námořník.

Odnese tě do vykřičené krčmy a za láhev rumu tě prodá hudebníkovi, který z tebe vyloudí ty nejtesknější a nejtragičtější melodie!"

Pak se Bill vrátil na Staré Město pražské a loudal se úzkými uličkami. Snažil se vykřesat z mozku alespoň jedinou kloudnou myšlenku.

"Co s tebou, Bedřichu?" kladl si naléhavou otázku. "Krvavým Billem a bezohledným psancem být nechceš, slušným občanem být nemůžeš! Byl jsi vyřazen jako nepotřebný výrobek a jsi skvrnou civilizovaného lidstva. Jakou máš ještě šanci? Mohl by ses ještě opovážit předstoupit před Perlu Posázaví a prohodit s ní byt' i jediné slovo? Kam by taková nebetyčná drzost vedla? Jedině k posměšným krutým slovům z úst milované krasavice a k příkrému odmítnutí! Je přece absurdní, že by dívku tak vznešenou a kultivovanou, jakou je Alenka, mohl zajímat obyčejný Bedřich Ježák, soustružník!"

Nešťastník vzdychl tak upřímně, že se za ním několik kolenjdoucích otočilo, a poté vstoupil do lékárny.

"Krabičku Sedoloru," řekl Bedřich.

"Zde, prosím."

Zhrzený milenec zaplatil, uchopil výrobek podniku Spofa a odebral se do obzvláště nevlídného a temného průjezdu. "Sbohem, Perlo Posázaví," zašeptal. "Sbohem, všichni vy, kteří jste to se mnou mysleli dobře!" Načež začal polykat prášky.

Těch dvanáct bílých koleček mu nijak zvlášť nechutnalo, ale přinutil se spolknout i to poslední. U Ježáků nebylo zvykem nedojídat a nechávat zbytky. Matka Ježáková takový přestupek chápala jako urážku své znamenité kuchyně. Bedřich dokončil dílo. Posadil se na vlhký, ne právě nejčistší schod, opřel se zády o prázdnou popelnici a čekal na anděla smrti. Ten však nepřilétal. Rozhodně si dával na čas.

Bedřich sledoval na hodinkách průběh umírání a nebyl spokojen. Minulo deset minut, půl hodiny, hodina, ale očekávaná smrt, která ho měla vysvobodit z nesnesitelných pozemských útrap, nepřicházela.

Ale Bedřich byl pevně rozhodnut. Nevzdá se! Jsou-li komplikace s otrávením, tedy se alespoň utopí! Skočí z mostu tam, kde upustil do vody violu. Nebude to pěkná smrt a také při ní bude příliš diváků, ale přijatelnější řešení se nenabízí.

Vstal a rozběhl se k Vltavě. Těžce dýchal, ale za pár minut bude všemu konec!

"Jdi běhat do Stromovky, nebo do Krčského lesa!" poradil mu kdosi. "Tady je to samý výfukový plyn!"

Ale Bedřich podobné rady nepotřeboval. Právě dobíhal k čáře, za níž je jen věčná temnota. Nebo snad něco jiného? Ve chvíli, kdy se odhodlával k poslednímu skoku svého života, začaly konečně účinkovat prášky. Bedřich se se zaupěním chytil za břicho a vzápětí se sesul na dláždění.

3.

Nemocnice Na Františku se těší znamenité pověsti a ani tentokrát nezklamala. Bedřichu Ježákovi zde odborně vypumpovali žaludek, primář mu sdělil, že je pitomec a posléze k němu povolali psychiatra, aby zjistil, jak dalece to má v hlavě vygumované.

Doktor Válec byl mladý, sympatický chlapík, který Bedřichovi poněkud připomínal Jiřího Kubače. Svoji roli ve hře nepodceňoval. Důkladně Bedřicha prohlédl, jezdil mu po těle špendlíkem, klepal ho kladívkem do kolena.

Poté začal na sebevraha hovořit. "Rodiče se rozvádějí?" Bedřich zakroutil hlavou.

"Potíže s učením? Manko v obchodě?"

Nové zavrtění hlavou.

"Nešťastná láska?"

"Ne," zapřel Alenku Bedřich.

"Tak co tedy?" vyzvídal psychiatr. "Na narkomanii to nevypadá a že bys to chtěl zkoušet tímhle způsobem..."

"Zuby," postěžoval si Bedřich. "To byla prostě hrůza! Nejdřív mě bolely jenom zuby moudrosti, ale pak se to rozšířilo i na ty ostatní. Nemohl jsem to vydržet, a tak jsem si koupil prášky. Po jednom to nepřešlo, po dvou taky ne, tak jsem zbodnul celou krabičku."

"Opravdu?"

"Přece bych vám nelhal. Kdo lže, ten krade."

"Svatá pravda. Ale v tom případě nespadáš do sféry mých zájmů. Jsi sice rozumu mdlého, když uděláš takovou pitomost, ale zdá se, že k tobě musím zavolat někoho jiného."

Psychiatr odešel a za chvíli se k Bedřichovu lůžku dostavil zubař. S injekční stříkačkou, kleštěmi a bůhvím ještě.

"Ježišmarjá!" zaúpěl Bedřich. "To nemuselo být!"

"Příště by to mohlo dopadnout hůř," mínil zubař, "a zuby moudrosti člověk k životu vlastně nepotřebuje. Jsou téměř tak zbytečné jako appendix."

Načež vytrhl kvilejícímu Bedřichovi Ježákovi dva zuby moudrostí a ještě se zajímal o další.

"Ne!" vřestl bývalý psanec. "Už ne, nebo vyskočím z okna!"

Zubař se opovržlivě ušklíbl nad tím nedostatkem odvahy a s cennou trofejí se vrátil do své ordinace.

Krátce nato byl Bedřich Ježák propuštěn do domácího ošetřování.

4.

Nebylo to zase nejhorší. Bedřich se povaloval doma v posteli, jedl hroznový cukr a snažil se přemýšlet. Moc se mu to nedařilo, protože díry po vytržených zubech moudrosti silně bolely, a krom toho byl u Ježáků značný provoz. Návštěvy u Bedřichovy postele se střídaly, až se pacient divil, jaký je o něho zájem. Byli tady kluci z fabriky, mistr Čvančara, pistolníci Ferry s Jimem a samozřejmě se dostavil i Jiří Kubač.

"Cos blbnul, člověče?" zeptal se a zabodl svůj rentgenový pohled do chorého kamaráda. "Něco tak mizerně vymyšlenýho jsem ještě neviděl!"

Bedřich se pokusil, bůhví po kolikáté, oslnit historií bolavých zubů, ale tentokrát neuspěl. Jirka Kubač to nezbaštil.

"No a teď mi řekni, jak to bylo doopravdy!" vyzval Bedřicha, když svou pohnutou story dovyrpával. "Pohádky jsem konzumoval asi tak před dvanácti lety, a to ještě musely mít úroveň! To, cos mi vykládal, je tak ubohý blábol, že v duchu krouším hlavou nad úpadkem tvé fantazie!"

Bedřich ještě chvíli trval na nešťastné náhodě, ale potom to vzdal. S povzdechem všechno poctivě vyklopil, i když právem očekával, že za svůj čin nebude pochválen. Také nebyl.

"Musím konstatovat, že jsi větší salát než Bořivoj Králíček," zhodnotil pokus o sebevraždu Jiří Kubač. "Ten v podstatě dopadl mnohem hůř než ty, ale nerezignoval, nenapadlo ho nacpat se léčivý! Ani o jedinou pošetilost se nepokusil! Mohl se pověsit ve Stromovce, skočit pod vlak, nebo se vrhnout dolů z Nuselského mostu. Ale neučinil to! Bořivoj Králíček se o svou lásku pere! Prosí i hrozí, snaží se svého soka vyděsit k smrti tím, že mu vyhrožuje špitálem nebo vraždou, a docela určitě ho ještě napadne něco horšího. Vůbec bych se nedivil, kdyby si na Marcelu počíhal s lahvičkou vitriolu v ruce. A cos na obranu své lásky podnikl ty? Nic, absolutně nic! Místo aby ses pustil do boje s nepřítelí osudu, couvneš před hněvem starého violisty!"

"A co jsem měl dělat?" zaskuhral z peřin Bedřich. "Nic mě nenapadlo!"

"Tím se, prosím tě, raději nechlub," ušklíbl se Jiří. "V krizové situaci máš nápady přímo sršet! Ještě že jsi přišel na tu stupidní výmluvu se zuby moudrosti. Kdyby vyšla najevo nahá pravda, mohl bys to zabalit. Tvá dobrá pověst by byla zničena. Představ si, jaký by to byl senzační drb: Krvavý Bill se tráví pro svou milou, avšak z nedostatku praxe musí svůj čin odložit na další termín!"

"Tobě se to směje," mumlal nešťastník, "ale já jsem úplně na dně. Ani nevím, jak vysvětlím rodině, že už nehraju na violu!"

"Stal se z tebe tragéd," konstatoval Kubač, "a nemáš pro to žádné objektivní důvody. Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo. Jestli tě má Alena ráda..."

"Nemůže mě mít ráda," pravil pesimisticky Bedřich, "protože se jí nyní musím jevit jako bezcharakterní lhář a podvodník. Potom všem mnou musí opovrhovat!"

"To neznáš, kamaráde, ženské!" oponoval mu Kubač. "Ty máš na všechno svá měřítka, a myje dovedeme nanejvýš vytušit. Někdo líp, někdo hůř. Podívej se na Marcelu! Zamílovala se až po uši do básníka, který měl přinést nové kvality do klenotnice naší poezie. Prožila otřes, který rozmetl všechny její velkolepé představy. Z básníka se vyklubal prolhaný studující hudby s nevalným morálním profilem. No a vidíš, přežila to! Smířila se s tím, dokonce na tom našla i určité klady, a v pátek se mnou půjde na koncert."

"Na Rampalika?" otázal se Bedřich zděšeně.

"Na Rampalika," přisvědčil Jiří. "Ale myslím, že bude trpět podstatně méně než ty. Je totiž muzikálnější. Navíc ti mohu sdělit, že po několika debatách o současné poezii si už básníků tak moc nevážím. Rozhodně ne tolik, jako reprodukcí umělců, zejména violoncelistů!"

"Jenomže pořád na tebe může koukat jako na budoucího umělce," namítl ponuře Bedřich. "Ať seš, jaké seš, pořád patříš do oblasti nadstavby. Ale co jsem já? Soustružník, neúspěšný chuligán, Krvavý Bill. Proč by se taková kočka měla se mnou zahazovat? Kdybych měl tvou výmluvnost, snad by se dalo něco zachránit, ale takhle..."

"Jestli chceš, tak ti skočím do lékárny pro další krabičku Sedoloru," navrhl Kubač. "V případě záchrany bys mohl tvrdit, že tě bolelo střední ucho."

"No dobrá, jsem šašek," připustil Bedřich, "ale co se s tím dá dělat? Podle mého názoru nic!"

"To mám strašně rád, když se někdo takhle podceňuje!" vybuchl Jiří. "Náhodou se dá dělat spousta věcí! Například..."

Vtom vstoupila do pokoje Marcela a zabránila tak svému milému v dokončení jistě podnětného a zajímavého

monologu.

"Chudák Běďa!" politovala bratra. "V životě ho zuby nebolely, a teď s nimi najednou takhle zkusí! Nám to vůbec nejde na rozum!"

"Zuby jsou prevít," ušklíbl se Jiří, "a tak je dobře, že Bedřich přišel jenom o ty, které není vidět. Kdyby mu vytrhli řezáky, poškodilo by to jeho osobitou krásu a mohly by u něho vzniknout komplexy méněcennosti. Taková věc dovede někdy člověka až k sebevraždě!"

"Prosím tě," zasmála se Marcela. "Náš Bedřich a sebevražda! Ten by takovou hloupost neudělal, ani kdyby mu přes obličej přejel parní válec!"

"Ty ho znáš rozhodně líp' miláčku!" souhlasil Kubač, "ale teď necháme pacienta v klidu odpočívat a půjdeme se projít. Nebo máš nějaké námítky?"

Marcela ochotně souhlasila.

5.

Ponurá a pesimistická nálada Bedřicha neopouštěla. Ať přemítal a dumal sebevíc, přijatelné východisko se neobjevovalo. Kdepak je asi viola. v kterou vkládal tolik nadějí. Minula již Kralupy nad Vltavou? Nebo snad se s milovanou řekou vlila u Mělníka do Labe a pokračuje na své cestě k Děčínu? Těžko říci. Bedřich nedovedl ani přibližně určit rychlost, kterou pluje hudební nástroj v bytelném pouzdře.

"Je jí škoda," napadlo ho. "Umím smýkat po prázdných strunách a již nikdy v životě to neuplatním. Kdyby nedošlo k mému odhalení, mohl jsem se naučit prstokladu a hrát národní písně. Ale teď jsem definitivně dohrál. Hudební výchova pro mne skončila a do koncertní síně nevstoupím do nejdelší smrti. Ani kdyby se tam Rampalík umával!"

A v jiném umění se rovněž nevyznám. Jednou jsem sice hrál s ochotníky divadlo, ale to jsem pouze představoval souseda, který neříká nic jiného než bať bať, Jozífku. A to by pravděpodobně Perle Posázaví neimponovalo.

Výtvarným nadáním mě nebe taky neobšťastnilo. Ne, že by mě malování nebavilo, ale svými obrazy bych neuspěl ani na výstavě Děti z II. B. bojují za mír.

Jak tedy napravit to, co se stalo? Čím si mám Alenku usmířit a znovu získat její sympatie? I když nebudu výtržníkem, chuligánem a sázavským psancem, zůstanu bezvýznamným soustružníkem bez možnosti dalšího vývoje. To přece není žádná atraktivní existence! Pro někoho takového Alenka nevyrostla! Za takovou partii by se profesor Houžvíc pěkně poděkoval a měl by pravdu. Ale mohu se na druhé straně vzdát životní lásky? Mohu zapomenout na její oči, úsměv a vůbec všechno, co k ní patří? Mohu? Bedřich žalostně vzdychl, zavřel oči a ve velice pesimistické náladě usnul. A jak tak spal, zjevil se mu mistr Čvančara. Barevně, širokoúhle a v nadživotní velikosti. Zakoulel očima, stáhl z Bedřicha pokrývku a zařval:

"Nestyďš se, flákači jeden? Vyučil ses u mne a děláš mi jen ostudu! Chodíš s holkama a vyhledáváš zábavy! A teď už ani to ne! Trávíš se jako nějaká bláznivá, neurotická ženská! Tys to dopracoval, jen co je pravda! A nás necháš na holičkách. Když jsem ti řekl, že potřebujeme šikovného maníka na večerní průmyslovku, choval ses jako kašpar. No, kdybys náhodou dostal rozum, tak přijď za mnou!"

1.

Milá Marcelo!

Sdělují Ti, že můžeš s tím svým floutkem klidně chodit. Jak sis ustlala, tak si lehneš. Naší pomsty se již nemusíš obávat, protože jsem poznal, že už o Tebe nemám zájem. Jsi pro mne úplný vzduch. Namluvil jsem si Marii Topolovou, která je pořádnější, čistotná a pravdomluvná. Prodává v Ryby-drůbež a je blond (nikoliv odbarvená). Je jen škoda, že její otec mnoho pije a vyvolává výtržnosti, ale Marie mi to vynahrazuje velikou oddaností a láskou. Sama pije pouze víneu a výtržnosti nedělá. Máme před sebou krásnou budoucnost. Ty ještě poznáš, co jsi ztratila, protože na toho floutka není spolehnutí, ale na mne jo. Já co řeknu, to platí. Uvidíš, že budeš pozdě litovat, já však už k mání nebudu, jelikož si vezmu Marii Topolovou i přes toho opilého otce. To se všechno dá srovnat, hlavně že je tu oboustranná láska. Marcelo! Toto je poslední dopis, který Ti píšu, a je to dopis na rozloučenou. Aby sis nemyslela, žeš mi něco udělala, když sis namluvila toho floutka. Já jsem šťastný a spokojený a Marie Topolová rovněž. Vidí se ve mně a nosí mi z krámu ryby nebo drůbeží játra. Nemám, na co bych si stěžoval. Ale Ty budeš ronit hořké slzy, protože Tvá zrada dojde zasloužené odplaty. Přeji Ti, abys byla hodně šťastná!

Tvůj Bořivoj Králíček

Tento dopis přečetla Marcela nahlas celé rodině a nutno konstatovat, že dílo sklidilo zasloužený úspěch. Nakonec i táta uznal, že Bořivoj není pro Marcelu žádná ztráta, i když neopomenul uštěpačně dodat, že to dvakrát nechytla ani s tím protřelým a drzým šmidlalem.

Toto prohlášení ovšem nezůstalo bez náležité odezvy. Marcela se demonstrativně urazila a matka Ježáková se jednoznačně postavil na Jiřího stranu.

"Ten chlapec má úroveň," pravila, "a z Marcely se po jeho boku stane dáma!"

Také Bedřich kamaráda náležitě pochválil, takže táta, ač nerad, byl nucen zatroubit na ústup.

"Ukřičeli jste mě," zahučel, "ale uvidíme, kdo měl pravdu! Já bych tomu Kubačovi nesvěřil ani vodováhu!" Sedl si ke stolu a začal luštit křížovku s velikými okénky, aby se posléze z tajenky dozvěděl, že ukáznění motoristé nemají přejíždět křížovku na červenou.

Marcela byla šťastná, ale Bedřichovi bylo úplně jasné, že své štěstí silně přeceňuje. Vlastně se nemá na co těšit, protože s Jirkou si na svoje určitě přijde! Ta část Králíčková dopisu, v níž zhrzený milenec píše, že je na něho větší spolehnutí než na Kubače, má bez debat něco do sebe!

2.

"Byl jsem u Houžviců," řekl Jiří napjatě poslouchajícimu Bedřichovi, "a mluvil jsem o tobě se starým. Chtěl jsem ti píchnout, ale už na něj nemám zdaleka ten vliv, co jsem mívával, když jsem byl oporou jeho kvarteta. Byl nepřístupný jako pornografický film. Nejprve mi vyčetl mou zradu a potom mi prorokoval, že skončím buď jako šumař, nebo se stanu pojišťovacím agentem, pro což mám značné předpoklady. Přestože mi nebyl příznivě nakloněn, vzal jsem se o tvou věc a pokusil se starocha rozebrat. Vykládal jsem mu, že mladá láska - to je ráj a že vy s Alenkou se k sobě hodíte jako Jeník k Mařence Krušinové. Ale nezviklal jsem ho."

"To se dalo čekat," svěsil hlavu Bedřich, "dívá se na mne jako na zločince."

"Přeháníš," mýnil Kubač. "A ten tvůj pesimismus mi leze na nervy. Houžvic mě zkrátka nechal domluvit, a pak mi řekl: Jako o žáka nemám o pana Ježáka zájem, neboť začátečníky vyučují zcela výjimečně. Pokud jde o jeho vztah k mé dceři, považují jej z dobrých důvodů za zcela bezperspektivní. Jinak k tomu chlapci opravdu nechovám zášti. Tak co bys mu řekl, dědkovi?"

"Chápu ho," zašeptal Bedřich. "A co Alenka?" "Samozřejmě jsem s ní mluvil taky," pokračoval Jiří, "a zpočátku jsem narazil na pevnou skálu mlčení, ba přímo dívčí zarputilosti. Stařík to rozkošné děvčátko dokonale zpracoval. Řečnil jsem jako v Hyde parku, ale ona jenom koukala do země a mumlala, že se v tobě zklamala. Takže se nedalo dělat nic jiného, než jí pořádně dojmout. Vytáhl jsem na ní tu tvou efétní sebevraždu."

"Pitomče!" vykřikl Bedřich, ale Kubač pouze mávl rukou.

"To bys, člověče, nevěřil," pokračoval s úsměvem, "jak na některý typ ženských mučednictví platí. Alena k nim rozhodně patří. V tu ránu byla úplně jiná a přímo překypovala účastí. Zajímala se, co s tebou je, a stále si otírala oči kapesníčkem. Byla dojatá jako v sentimentálním filmu, a kdybych jí řekl, že jsi ve strašných bolestech skončil, určitě by chodila nejméně třikrát týdně brečet k tvému hrobu. Kde ho vlastně máte?"

"Na Zelený lišce," zahučel Bedřich stále nespokojeně. "Vyhovuje ti to?"

"Vyšehrad by byl lepší," tvrdil Kubač, "ale v dané situaci to nehraje roli. Tím, žeš to přežil, jsi se připravil o obrovský efekt. Řekl jsem jí pochopitelně pravdu, ale zbytečně jsem to uspěchal. Měl jsem ji ještě chvíli natahovat na skřípec a vykládat jí, jak se v horečkách zmítáš mezi životem a smrtí, přičemž ustavičně voláš její jméno. To by na ni docela určitě platilo! Jenomže já, zpozdivlec, jsem jí vyklopil, že už jsi v naprostém pořádku, a ona se zase stáhla do ulity. Zřejmě se jí zdálo, že tvé utrpení nebylo dostatečné a přiměřené její kráse."

"To je pravda," souhlasil sebevrah. "Perla Posázaví by stála nejméně za šest dalších zubů!"

"Jde jen o to, jestli by taková kočka chtěla chodit s bezzubým cvokem," pochyboval Jiří, "ale jistě je, že tě v této etapě začala podezírat, že jsi ji chtěl jenom dojmout. Tak jsem ji ještě ujistil, že ses chtěl vrhnout pod jedoucí vlak, ale já jsem tě v posledním zlomku vteřiny zachránil."

"Díky!"

"Není zač. V tu ránu byla zase na měkko, a tak jsem to chtěl využít. Pokusil jsem se sjednat ti s ní rande."

"A co ona? Nechtěla?"

"Neřekla, že nechce, ale že nemůže," řekl Jiří. "Objektivní potíže. Skončila jí škola a ona jede na brigádu někde na Šumavu."

"Kdy se vrátí?"

"Asi za měsíc. Jenže potom jede s dědkem do 'Vysokých Tater.'"

Bedřich zesmutněl, jak se jen v této chvíli zesmutnět dalo. Koneckonců, bylo to docela přirozené.

"Tak zkrátka... je to na levačku!" vzdychl nešťastně a jeho hlas dostal takovou divnou přiškrcenou barvu. "Jsem největší smolař a průšvihář ve střední Evropě!"

"Pán má zase chuť na hodnotná tuzemská léčiva?" zeptal se Kubač úslužně. A když se nedočkal odpovědi kladné ani záporné, začal lamentovat: "Člověče, to se nezlob, ale tenhle rezignující tón nesnáším! Vždyť si, sakra, docela hezkej a chytrý kluk! Na takovýho se holka jen tak nevykašle! Až se vrátí, uvidíš, že ti sama padne do náručí!"

"A když nepadne?"

"Tak se zase nezblázníš. Bude to její škoda, a ne tvoje."

Holek je plná Praha. Namluvíš si jinou a bude to! A ona ať si vezme třeba Holopáska!"

"Tobě se to směje," vyčítal mu Bedřich, "ale já z toho mám nervy nadranc. A ještě mě bolí díry po vytržených zubech!"

"Vůbec se mi to nesměje!" rozčilil se Jiří. "Taky to není k smíchu, ale k pláči. Mám náhodou děsnej vztek, že najednou nejsi vůbec k ničemu. Nic tě nenapadá, akorát skuhráš a fňukáš! Z takovýho postoje nic nevytrískáš a nenabálíš ani obézní buchtu, šišlavou a šilhající na obě oči! Musíš se vzchopit u dělat něco, co by jí mohlo imponovat!"

"Ale co?"

"Vím já? Skákej do výšky, pěstuj jógu nebo karfiol, popřípadě ji můžeš oslnit znalostí esperanta..."

Bedřich se hluboce zamyslel.

"Ty, Jirko," řekl po chvíli. "Je to takovej blbej nápad..., kdepak... to by nebrala..."

"Jen se nestyď a vyklop to!"

"No... myslíš, že by jí mohlo imponovat, kdybych začal studovat večerní průmyslovku?"

"Určitě!" zajásal Kubač. "Víš jakou šanci mají dneska technické kádry? A Aleně by se to mohlo naservírovat tak, že ses

právě rozhodl vstoupit mezi kapitány našeho průmyslu!"

Pak se odmlčel a dodal: "Ale musel bys mít výdrž, budoucí technokrate. Nesmělo by to dopadnout jako s tou violou!"

3.

Bedřich rozhodně očekával větší ovace, než jakých se mu v dílně dostalo. Mistr Čvančara ho neobjal ani se dojatě nerozslzel nad jeho rozhodnutím. Žádné viditelné stopy nadšení na něm nebyly patrné. Koukal, jako by mu Bedřich sdělil tu nejobyčejnější novinu pod sluncem. Zív, mrzutě sáhl do kapsy, vyndal malý ušmudlaný notýsek a začal v něm listovat.

"To každej váhá, váhá a potom přijde s křížkem po funuse!" ukrajoval slova. "To se lehce řekne: chci studovat večerní průmyslovku. Ale jak to zařídit? Touha po vzdělání u mladých lidí je veliká, a tak si musíme vybírat především ty, na které je spolehnout! Koukej: Donát, Pilík, Matějka, Souhel, Vytočil, Moranza. Co jméno, to pojem. Všichni se už přihlásili dávno před tebou... No... já tě napíšu, a uvidíme!"

Bedřich cítil, jak se pod ním podlomila kolena.

"A co myslíte," naléhal. "Mám naději, že mě přijmou?"

"Když to nevyjde, tak se přihlášíš na konzervatoř," poradil mu Čvančara, "a já tady v dílně zorganizuju hromadnou návštěvu Pražského jara!"

Tato drsná slova Bedřicha neuspokojila. Odkráčel k mašině s pocitem, že se mu boří půda pod nohama stále víc, že klesá hlouběji a hlouběji až kamsi ke dnu, neboť je ten největší přitahovač malérů, jakého matička Praha zrodila. A je to od chvíle, kdy se rozhodl vést řádný a spořádaný život. Dokud jeho zločinecké srdce nepoznalo lásku, bylo mu hej. Jako Krvavý Bill se hravě vyrovnal s každým problémem a ještě sklízel upřímný obdiv. Ale teď? Od té doby, co přestal být nekalým živlem, to s ním jde od desíti k pěti. Nikomu nestojí ani za dobré slovo!

Ale za chvíli se přece jen dočkal. Přikolíbal se za ním mistr Čvančara a tvářil se rozšafně. Vlepil mu přátelský pohled a zabublal: "Tak už nekoukej jako sůva z nudlí, virtuóze! Vždyť ono to půjde!"

4.

Nejhorší je, když člověk neví, co s dovolenou. V pondělí Bedřichovi začínala a on neměl žádný plán. Byl naprosto bezradný. Neměl nejmenší tušení, kam se poděje se svým bezbřehým smutkem, a v kterém koutě naší krásné vlasti se dosyta vypláče. Nic ho nenapadlo. Starým známostem se vyhýbal, nové nevyhledával. A ti nejbližší mu nepodali pomocnou ruku. Jiří Kubač jel s hudebkou na nějaký kulturní zájezd a Marcelu vzal s sebou, aby mu prý v Praze nezpustla. Tátovi se to příliš nelíbilo a prohlašoval, že taková kulturní činnost je nejlepší cestou k tomu, aby se ta bláznivá holka dostala do jiného stavu. Jenže maminka na to měla jiné názory, Kubačovi bezmezně důvěřovala, a tak Bedřich doma osaměl. Nikam se mu nechtělo a tak vyseďoval u stolu, nakukoval do učebnice s matematickými vzorci a přemítal, jestli ta průmyslovka nebude jenom zbytečná starost navíc.

"Kdybys za něco stál," říkal mu táta, "šel bys se mnou na melouch. Stavím garáž jednomu fousovi, kterej dává padesát babek na hodinu. Až se budeš ženit, tak by se ti to sešlo."

Ale Bedřich na něco takového neměl ani pomyslen.

A potom přišla neděle, kdy se ho zmocnila sentimentální nálada takovým způsobem, že se rozhodl jednat. Z ničeho nic se sebral a vyrazil znovu na Sázavu po stopách své bývalé slávy. I když tušil, že to bude pouhé paběrkování.

Také bylo. Všecko se mu zdálo jiné a vůbec ne heroické. Nejprve juknul oknem do známé hospody, kde mezi poticími se mastňáky seděli také Ferry s Jimem nad půllitry dvanáctky. Andy s nimi nebyl a Bořivoj Králíček rovněž ne. Toho patrně stáhla ze šikmých ploch pravdomluvná prodáváčka Marie Topolová.

Potom bývalý psanec vykročil úzkou stezkou, na které poprvé spatřil Perlu Posázaví s jejím potrhkým otcem. Chvilí postál pod rozsochatým dubem, kde seštipán komáry snil o dívce svého srdce, a znovu navštívil starou stodolu, v jejíž těsné blízkosti si vysloužil nádhernou přezdívku Krvavý Bill. Už jím není.

Neopomenul dojatě pohlédnout na vymezené místo, kde na něho měli čekat jeho kolegové, a pak vkročil do území -en-. Loudavým krokem došel až k Houžvicově chatě. Pedagog se právě zabýval opalováním a postříkával se jakýmsi sprejem. Bedřich ho velice slušně a uctivě pozdravil.

"Dobrý den!" odvětil Pan Houžvic stroze. "Předpokládám, že hledáte Troníčka, ale to se musíte obrátit na někoho jiného!"

Načež se zvedl a odešel do chaty.

Bedřich pochopil, že zde není vítaným hostem, a tak se raději nezdržoval. Odpochoval k vlaku, aby se vrátil do Prahy, kde patrně propláče celou dovolenou.

5.

V pondělí ráno přinesl listonoš Bedřichovi dopis až z Vimperka.

Milý Béd'ó,

zdravím Tě ze Šumavy. Jsme tu se školou a vysazujeme malé stromky. Je tu krásně, vůbec se mi nestýská po Praze ani po Sázavě. Kluci jsou trochu nudní, ale je tu jeden mladý lesník, samozřejmě s plnovousem, který se mi dvoří, hraje na fujaru a říká mi, představ si, Perla Šumavy! To je nápad, co?

Je tu spousta práce, a tak mě napadlo, že bys mi sem mohl přijet pomoci. Nebo se ti nechce?

Alena.

Bedřich ten krátký dopis přečetl nejméně desetkrát. Nejprve dostal příšerný vztek. Především na vousatého lesníka, který se opovážuje usilovat o Alenčinu přízeň. A vzápětí také na sebe, protože se nechal předběhnout. Teď už Alence nikdy nevysvětlí, že tu Perlu vlastně vymyslel on.

Pak se ho ale začala zmocňovat radost. Vždyť ten dopis je vlastně pozvánkou a snad i milostným vybidnutím? Alenka

si přeje, aby strávil dovolenou v její blízkosti. To znamená, že lesník pískající na fujaru v jejím srdci dosud trvale nezakotvil. Zřejmě proto, že na petřinské polibky nelze tak snadno zapomenout!

"Nedostaneš ji, Sandokane," rozhodl se Bedřich, "i kdyby ses upískal! Perlu Posázaví, tedy vlastně Perlu Šumavy mi nepřebereš!"

A tak navzdory všem předpokladům přece jen začal balit kufry.